ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். 2082

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

[இரண்டாம் ஸம்புடம்.]

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

"திவ்யார்த்த தீபிகை" என்னும் உரையுடன்,

சென்னை :

M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

விபவஞு.

1929.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும் அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—விரிவுரை ...	3	0	0
திருப்பாவை விரிவுரை	1	0	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	1	4	0
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	1	8	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	1	12	0
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	1	4	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	1	8	0
திருச்சந்த விருத்தம் விரிவுரை	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு இவற்றின் விரிவுரை ...	1	0	0
ஷை ஷை காலிகோ பைண்ட்	1	4	0
பெரிய திருமொழி 1, 2, பத்துக்களின் விரிவுரை	3	0	0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	1	8	0
திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி	2	0	0
திருவெழுகூற்றிருக்கையும் மடல்களும்	2	4	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	0	12	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	0	4	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	0	2	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தின் தெளிவுரை	0	12	0
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	0	4	0
ஸுதர்சந சதகம் மிகத் தெளிவான தமிழுரை	1	0	0
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்தலிபி) ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை ...	0	6	0
ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம் விரிவுரை (தெலுங்கு லிபி) ...	1	8	0
அதிமாநுஷஸ்தவம் ஷை ஷை ...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை ஷை ...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம் ஷை ...	0	3	0
ரஹஸ்யமூலம் (முமுக்ஷுப்படி முதலியவை 3.) ஷை ...	0	6	0

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

மூன்றாம்பத்து—முதல் திருமொழி,

இருந்தண்மாநிலம்.

அவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப்பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைத்தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் ‘திருப்பிரிதி’ என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந் திருமொழியால் அதனையனுபவித்து, அதன்பிறகு வதரியைவணங்கி அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் ஸந்நிதிகொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு ஸாளக்ராமம் நைமிசாரணியம் சிங்கவேள்குன்றம் திருவேங்கடம்என்னுந் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸனஞ்செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை அநுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதாந் திருமொழியோடே அவ்வநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் மங்களாசாஸநம் செய்யவிரும்பித் திருக்கோவலூர் மங்களாசாஸநத்தோடே கீழ்த்திருமொழி தலைக்கட்டப்பெற்றது. நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டனுள் மற்றொன்றாகிய திருவஹீந்திரபுரத்தை மங்களாசாஸநஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. ... . *

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

இருந்தண் மாநிலமேனமதாய் வளைமருப்பினி லகத்தோடுக்கி *
கருந்தண்மாகடல் கண்டுயின்றவனிடம் கமலநன் மலர்த்தேற
லருந்தி * இன்னிசை முரன்றெழுமளிகுலம் பொதுளியம்பொழிலூடே *
செருந்திநாண்மலர் சென்றணைந் துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே. (க)

பதவுரை.

இரு தண் மா நிலம்	மிகக் குளிர்ந்த பெரிய பூமியை
ஏனம் அது ஆய்	வராஹ ரூபியாய்
வளை மருப்பு அகத்தினில்	வளைந்த கோரப் பற்களினிடத்தே
ஒடுக்கி	அடக்கினவனும்,
கரு தண் மா கடல் கண் துயின்றவன்	கறுத்துக் குளிர்ந்து பெருத்தகடலில் யோக நித்திரை செய்தருள்பவனுமுள்ள எம்பெருமானுக்கு
இடம்	வாழுமிடம் (எது வென்றால்) ;—
அம் பொழிலூடே	அழகிய சோலைகளினுள்ளே
நல் கமலம் மலர் தேறல் அருந்தி	நல்ல தாமரைப்பூவின் தேனைக் குடித்து
இன் இசை முரன்று எழும்	இனிய ராகங்களைப் பாடிக்கொண்டு கூத்தாடாநிற்கிற
அளி குலம் பொதுளி	வண்டுகளின் கூட்டங்கள் நெருங்கி
செருந்தி	சுரபுன்னை மரத்தினுடைய
நாள் மலர்	அப்போதலர்ந்த பூவிலே
சென்று அணைந்து	போய்ச் சேர்ந்து
உழிதரு	ஸஞ்சரிக்கப் பெற்ற
திரு அயிந்திர புரம்	திருவஹீந்த்ரபுரமாம்.

* * *—முன்னடிகளில் திவ்யதேசத் தெம்பெருமானுடைய சிறப்பும், பின்னடிகளில் திவ்யதேசத்தின் சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன; மேற்பாசுரங்கள்தோறும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. மஹாவராஹமாகி மாநிலத்தை மீட்டுக் கொணர்ந்தவனும் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரம்; அஃது எப்படிப்பட்டதென்றால்; அங்கே பலபல சோலைகளுண்டு; அவற்றில் திரள்திரளாக வண்டுகள் புகுந்து மதுவைப்பருகிக் களித்து அக்களிப்புக்குப் போக்குவீடாக இனிய இசைகளைப் பாடிக்கொண்டு உலாவாநின்றன; உலாவும்போது செறியப்பூத்த சுரபுன்னை மரங்கள் தென்படவே அவற்றிலும் மதுவைப் பருகச்சென்று சேர்கின்றன; இப்படிப்பட்ட சோலைவாய்ப்பையுடையதாம் அத்திருப்பதி.

1. "உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்துள் ஊறிய தேன்" என்னப்பட்ட பகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், 2. "போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதிலொண் சீராந் தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திடவேண்டி" என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிந்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாக வுடைத்தாகியும், ஊர்த்வகதிக்கு ஸாதநமாகிய இரண்டு சிறகுகள்போன்ற கர்மஜ்ஞாநங்களையுடையராகியும் ஸாரக்ராஹிகளாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச் சொல்லுவதுவழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த ஆநந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக 3. "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி" என்கிறபடியே நாரதமுனிவர் திருப்பாணாழ்வார் தம்பிரான்மார் முதலானோரைப்

1. பெரிய திருமொழி 4—3—9. 2. இராமாநுச நூற்றந்தாதி 99.
3. திருவாய்மொழி 3—5—2.

போலே இசைபாடுவ துண்டாகையாலே "இன்னிசை முரன்றெழும்" என்றது பகவத்பாகவத குணாநுபவத்துக்கு வாய்த்த இடங்களே 'பொழில்' எனப்படும். செருந்தி என்று ஒரு வ்ருக்ஷ விசேஷத்தைச்சொல்லி அதன்மலரிலே சென்றணைவதாகச் சொன்னது—1. "தன்னொப்பா ரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள் நிழலே" என்றும் "வாஸுதேவதருச்சாயா = வாஸுதேவ தருச்சாயா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய வெய்யிலிலே தபிக்கப் பட்டவர்களுக்கு நிழல்தந்து விடாய்தீர்க்கும் கன்மரமாகிய வாஸுதேவனுடைய பாதமாமலரிற்சென்று சேர்ந்திருக்குமிருப்பபைச் சொன்னபடி. ஆக, ஸாரக்ராஹிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத் திரண்டு பகவத் பாகவத குணாநுபவக்களிப்பாலே யாழினிசை வேதத்தியல்களைப் பாடிக்கொண்டு பகவத் பாதாரவிந்த நிரதர்களாய் வாழுமிடம் திருவயிந்திரபுரம் என்றதாயிற்று.

இவ்வகையாகக்கூறும் பொருள் ஸ்வாபதேசார்த்தம் [உள்ளுறை பொருள்] எனப்படும். இவ்வகைப்பொருள்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே அந்யாபதேசமாக வண்டுகளென்றும் தும்பிகளென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் லௌகிகப் பொருள்களையிட்டு வருணிப்பதாகச் சில ஆசிரியர்களின் கொள்கை. திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியின் முதற்பாட்டாகிய "மானேய் நோக்குநல்லீர்" என்ற பாட்டில் "தேனார் சோலைகள்சூழ்" என்ற விடத்து வியாக்கியானங்களில்—"நித்யப்ராப்யனைக்கொண்டு அங்கேயிருக்கிறவன் ஆச்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு முகங்கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறப்போலே அங்குள்ளாரும் இங்கே போந்து ஸ்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திர்யக்குக்களாயும் அவனை விடமாட்டாதே நிற்கிறபடி; நித்யரும் முக்தரும் ஸம்ஸாரில் ருசியுடையாரும் உகந்தருளின நிலங்களைப்பற்றியிறே கிடப்பது............உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுமிறே" என்றருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலே திவ்யதேசங்களைப்பற்றி வாழ்கிற ஸ்தாவர ஜங்கமங்களனைத்தையும் நித்ய முக்தர்களாகக்கொள்ளும் அத்யவஸாயம் நம் ஆழ்வாராசார்யர்கட்குக் குறையற்றிருந்ததாக விளங்கா நின்றது. "அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யா: ஸூரய: ஸ்ரஸ்தபந்தா: விமலசரமதேஹா இத்யமீ ரங்கதாம்நி மஹிதமநுஜதிர்யக் ஸ்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே ஸாந்நித்யமிதி ஹ ஸ்ம ப்ராஹுரேப்யோ நமஸ்ஸ்தாத் = அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸூரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தா: விமலசரமதேஹா இத்யமீ ரங்கதாம—மஹிதமநுஜதிர்யக் ஸ்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே ஸாந்நியதமிதி ஹ ஸ்ம ப்ராஹுரேப்யோ நமஸ்ஸ்தாத்." [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்] என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இவ்வுறுதியை வற்புறுத்தும். ஆகையாலே அஃறிணைப் பொருள்களைப்பற்றி ஆழ்வார்கள் வருணித்து அருளிச்செய்துள்ள விடங்களுக்கு ஸ்வாப தேசார்த்தமென்று வேறொரு

1. திருவாய்மொழி 6—3—9.

பொருள்கூறவேண்டியது அத்யந்த ஆவச்யகமன்றாயினும், உள்ளுறை பொருளென்னு மிப்பொருளும் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் ஒடிக்கிடந்ததுண்டென்று கொள்ளலாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தின் பிற்பகுதியிலும் மூன்றாம் பிரகரணத்தின் முற்பகுதியிலும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களுக்கு வழி காட்டப்பட்டிருக்குமாறு காண்க.

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக்கொன்று, பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்கு நின்றும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறு முதலடியில் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவாராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கநினைத்து மஹா வராஹரூபியாகிக் கோட்டுநுனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. 1. "பாராருலகம் முதுமுந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத்தேனமாய் எடுத்த வாற்றலம்மான்" என்று இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே அருளிச்செய்வர்.

"பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்?, உராயுலகளந்த ஞான்று—வராகத், தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ எந்தை, யடிக்களவுபோந்தபடி" என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு "வளைமருப்பினிலகத்து ஒடுக்கி" என்றார்போலும்.

கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவன்="உவர்க்குங் கருங்கடல்நீருள்ளான்" என்கிறபடியே உப்புக்கடலிலும் எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அதனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; திருப்பாற்கடலில் துயில்கொள்ளும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அப்போது கருங்கடல் என்றது தனது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்தநிறங்கொண்ட கடல் என்றபடி. "அன்றிக்கே; திருப்பாற்கடல்தான் மஹா வராஹத்தினுடைய குளம்பிலே துகளாய்க்குழம்பித் தன்னிறம் போயிற்றென்னவுமாம்" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியும் நோக்கத்தக்கது.

தேறல்—தேன். போதுளுதல்—நெருங்குதல். "பொதுளியம் பொழிலூடே" என்று மேலோடே அந்வயித்து, செறிந்து அழகிய பொழிலூடே என்று பொருள் கொள்ளவுமாம்.

---

1. பெரிய திருமொழி 8—8—3.

'அஹீந்த்ரபுரம்' என்ற வடசொல் அயிந்திரபுரம் என விகாரப்பட்டது. அஹீந்த்ரன்—திருவனந்தாழ்வான்; அவன் பூஜித்ததலமாதல் பற்றி இத்திருப் பதிக்கு இத்திருநாமமாயிற்றென்பர். ... . (க)

மின்னுமாழியங் கையவன் செய்யவளுறைதரு திருமார்பன் *
பன்னுநான்மறைப் பல்பொருளாகிய பரனிடம் வரைச்சாரல் *
பின்னுமாதவிப் பந்தலில்பெடைவரப் பிணியவிழ் கமலத்து *
தென்னவென்று வண்டின்னிசை முரல்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (உ)

மின்னும் ஆழி	ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழியை	பின்னும்	நெருங்கியிருக்கின்ற
அம் கையவன்	அழகிய திருக்கையிலே உடையவனும்	மாதவி பந்தலில்	குருக்கத்திப் பந்தலில் நின்றும்
செய்யவள் உறைதரு திரு மார்வன்	பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனும்	பெடை	தம் பேடைகள் [பெண் வண்டுகள்]
பன்னு நால் மறை பல் பொருள் ஆகிய	ஓதப்பட்டு வருகிற நான்கு வேதங்களின் பலவகைப் பொருள்களும் தானேயா யிருப்பவனுமான	வர	தம்மிடம்வந்து சேர்வதற்காக
பரன்	பரம புருஷனுக்கு	பிணி அவிழ் கமலத்து	கட்டு அவிழ்கிற தாமரைப்பூவிலே இருந்துகொண்டு
இடம்	வாழுமிடம் (எதுவென்றால்)	தென்ன என்று	தென்ன தெனவென்று
வண்டு	வண்டுகளானவை	இன் இசை முரல்தரு	இனிய இசைகளைப் பாடா நிற்கப்பெற்ற
வரை சாரல்	மலைப் பக்கங்களில்		திரு அயிந்திரபுரம்.

* * *—திருவாழியாழ்வானைத் திருக்கையிலே சலியாதே பிடிக்கவல்ல னுகையும் திருமகள் கொழுநனுயிருக்கையும் வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனுயிருக்கையும் பரமபுருஷத்வலக்ஷணங்களாதலால் அவை மூன்றையும் முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட பரம்புருடன் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரமென்கிருர். கரிய கோலப்பிரானது கையிலே திருவாழி விளங்குவதானது காளமேகத்திலே மின்னல் மின்னிறுற்போலே யிருக்கையால் 'மின்னு மாழியங்கையவன்' என்ருர். "க்ஷூணாஜௌஉவஸ ஷாஷா... வஹுஷாவக்ஷயாரா" என்ற (ஸுதர்சநசதகம்) வர்ணநசமத்காரம் காண்க. திருமார்பிலும் ஒரு மின்னற்கொடி நித்யஸ்ரீயாய் விளங்குகிறதென்கிருர் செய்யவளுறைதரு திருமார்வன் என்று.

பன்னு நான்மறைகளாவன:—ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன: இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால் அதற்கு முன்னிருந்த தைத்திரியம் பௌஷ்யம் தலவகாரம் சாமம் என்ற நான்கும் என்று கொள்ளுதல் தகும். வேதங்களின் பூர்வபாகமாகிய கருமகாண்டங்களில்

பரப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபாதகம் இல்லையே; கருமங்களைப்பற்றித்தானே சொல்லி யிருக்கிறது; ஆகையாலே எல்லா வேதங்களுக்கும் எம்பெருமானே பொருளா யிருப்பதாகச் சொல்லலாமோ? என்று நினைக்கவேண்டா; பூர்வகாண்டங்களில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற யஜ்ஞயாகாதி கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுபவன் எம்பெருமானேயாதலால் ஆராதந ப்ரகாரமுணர்த்தும் முகத்தால் ஆராத்யனை எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகக் குறையில்லையென்க. ஆனதுபற்றியே "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:–வேதங்களெல்லாவற்றுக்கும் நானே பொருள்" என்று எம்பெருமான் தானே பணித்துவைத்ததும்.

[வரைச்சாரல் இத்யாதி.] 1. "*தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே, பூவிரிய மதுநுகரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே" என்னுமாபோலே வண்டுகளானவை பேடைகளுடனேகூடித் தாமரைமலரிலே இருந்துகொண்டு மதுபானம் பண்ணுநிற்கையில் தம்பதிகட்குப் பிரணய கலஹம் [ஊடல்] உண்டாகி, பேடையானது ஆண்வண்டை நோக்கி 'இனி நீ ஜீவிக்கும்படியெல்லாம் நான் காண்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிக் குருக்கத்திப் பந்தலிலே சென்று புகுந்தொளித்தது; அதைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத ஆண் வண்டானது, தனது அப்பேடை ஊடல்தீர்ந்து ஓடிவருமாறு தன் கஷ்ட நிலைமையை வெளியிடுகிற இன்னிசைப்பாடல்களைத் தாமரை மலரினின்று நிகழ்த்தா நின்றதாம்; இப்படிப்பட்ட பொழில்வாய்ப்புப்பொருந்தியது திருவயிந்திரபுரம். வண்டானது சாகைகளின் நுனியிலே திரியுமாபோலே வேத சாகைகளின் நுனியிலே [உபநிஷத்துக்களிலே] விளங்குகின்ற எம்பெருமான் பிராட்டியோடே பிரணயகலஹங்கொண்டு செய்யும்படிகளைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. "பிராட்டியுந்தானுமான சேர்த்தியில் ப்ரணயகலஹம் மாறாதே செல்லுமாபோலேயாயிற்று அங்குத்தைத் திர்யக்குக்களுடைய யாத்ரையும்" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல்.*

மாதவீ—வடசொல்; குருக்கத்தி. .... (உ)

வையமேழுமுண் டாலிலைவைகிய மாயவன் * அடியவர்க்கு
மெய்யனாகிய தெய்வநாயகனிடம் மெய்தகு வரைச்சாரல் *
மொய்கொள்மாதவி செண்பகம் முயங்கிய முல்லையங்கொடியாட *
செய்யதாமரைச் செழும்பணை திகழ்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (ங)

வையம் ஏழும் உண்டு — *(பிரளயகாலத்தில்) எல்லாவுலகங்களையும் திருவயிற்றிலுட்கொண்டு* | *ஆலிலை வைகிய மாயவன்* — *ஆலந்தளிரிலே போதுபோக்கின ஆச்சர்யபூதனும்,*

1. *பெரிய திருமொழி* 3—6—1.

அடியவர்க்கு மெய்யன் ஆகிய	தன்னை யடிபணிந்தவர்கட்கு உண்மையாக ஸேவை ஸாதிக்குமவனுமான
தெய்வ நாயகன் இடம்	தெய்வநாயகப் பெருமானுக்கு உறைவிடம் ;—
மெய் தகு வரை சாரல்	அப்பெருமானுடைய திருமேனியோடொத்த நிறத்ததான மலையின் அருகில்,
மொய்கொள் மாதவி செண்பகம்	நெருங்கிய குருக்கத்திச் செடிகளோடும் செண்பக மரங்களோடும்
முயங்கிய	தழுவிய
முல்லை அம் கொடி ஆட	அழகிய முல்லைக்கொடிகள் அசையாநிற்கப்பெற்றதும்
செய்ய தாமரை செழு பணை திகழ்தரு	செந்தாமரைப்பூக்கள் செழித்து வளர்கின்ற வயல்கள் விளங்கப்பெற்றதுமான

திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—பூமிப்பரப்படங்கலும் ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து ஒரு சிற்றிலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்ய சக்தி யுக்தனான பெருமான், ஆச்ரித ரக்ஷணத்திலே அப்படிப்பட்ட அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தை விளங்கச்செய்துகொண்டு வாழுமிடம் திருவயிந்திரபுரம். இத்திருப்பதியிலுள்ள தெய்வநாயகப் பெருமாளுக்கு 'ஊஸஸ-த்ய:' (தாஸ ஸத்யன்) என்றொரு திருநாமமுமுண்டாகையால் 'அடியவர்க்கு மெய்யன்' என்கிறார்.

'தைவம் உண்டு' என்று ஆதரவோடு அங்கீகரியாவிடினும் 'தைவம் உண்டு' என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆக்ஷேபாதிகளாலே பகைமை பாராட்டாதிருக்கும் நிலை அத்வேஷ மெனப்படும்; இதுவே பரமபக்திக்கு முதற்படியாகும். ஒரு வஸ்துவில் ஒருவனுக்கு த்வேஷம் குடிகொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வஸ்துவைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேமுடியாது; அன்றி 'நேசமுமில்லை, த்வேஷமுமில்லை' என்கிற நிலைமையிலிருந்தால் அவன் நாளடைவில் அவ்வஸ்து விடத்தில் பரமபக்தி பர்யந்தமான அன்பைப் பெற்றுவிடக்கூடும் என்பது அனைவர்க்கும் அநுபவஸித்தமான விஷயம். ஆனதுபற்றியே அத்வேஷ மென்பது பரம ப்ரீதிக்கு முதற்படியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது: இப்படிப்பட்ட அத்வேஷ முடையாரையும் எம்பெருமான் அடியவராகத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை மெய்ம்மையாகக் காட்டித் தந்தருள்வன் என்பது அடியவர்க்கு மெய்யன் என்ற திருநாமத்தின் பொருளாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமா னெழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருவயிந்திரபுரம் குருக்கத்திச்செடிகளும் செண்பகமரங்களும் முல்லைச்செடிகளும் தாமரைத்தடாகங்களும் மலியப்பெற்று மலைச்சாரலிலுள்ளதாம். (௩)

மாறுகொண் டுடன்றெதிர்ந்தவல் லவுணன்தன்மார்வக மிருபிளவா *
கூறுகொண்டவன் குலமகற்கின்னருள் கொடுத்தவனிடம் * மிடைந்து
சாறுகொண்டமென் கரும்பிளங்கழைதகை விசும்புற மணிநீழல் *
சேறுகொண்டதண் பழனம தெழில்திகழ் திருவயிந்திரபுரமே. (௪)

மாறு கொண்டு — பகைமையைக்கொண்டு
உடன்று — கறுவிக்கொண்டு
எதிர்ந்த — எதிரிட்டுவந்த
வல் அவுணன்தன் — வலிவுள்ள இரணியாசுரனுடைய
மார்வகம் இரு பிளவு ஆ — மார்வானது இரண்டு பிளவாம்படி
கூறு கொண்டு — பிளந்தொழித்து
அவன் குலம் மகற்கு — அவனது சிறந்த மகனை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு
இன் அருள் கொடுத்தவன் இடம் — நல்ல க்ருபைபண்ணின பெருமான் வாழுமிடமாவது ;—
மிடைந்து — ஒன்றோடொன்று நெருங்கி
சாறு கொண்ட — ரஸமயமா யிருக்கிற
மெல் கரும்பு இளகழை — மெல்லிய கரும்பின் இளந் தடிகளானவை
தகை விசும்பு உற — (தங்களை விம்மி வளரவொட்டாமல்) தடை செய்கின்ற ஆகாசத்தைக் கிட்டி வளர்ந்திருப்பதனால்
மணி நீழல் — அழகிய நிழலையுடையதும்
சேறு கொண்ட — (கருப்பஞ் சாற்று வெள்ளத்தினால்) சேற்றையுடைத்தாய்
தண் — குளிர்ந்த
பழனம் அது எழில் — நீர் நிலங்களின் அழகு
திகழ் — விளங்கப் பெற்றதுமான
திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—"ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் = ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்று ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாயிராநின்ற தன்னோடே எதிரிட்டு வந்த இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்தொழித்து, பாகவத சிகாமணியான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள்செய்த பெருமான் அப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநவிக்கிரமமும் ஆச்ரித பக்ஷபாதமுமாகிற திருக்குணங்கள் விளங்க வாழுமிடம் திருவயிந்திரபுரம். ஆகாசத்தளவும் ஓங்கி வளர்கின்ற கருப்பஞ்சோலைகளினால் நிழல் விஞ்சியும் அச்சோலைகளினின்றும் வெள்ளமிட்டுப்பெருகின சாறுகளினால் சேறுபெற்றும் இராநின்றதாம் இத்தலம்.

குலமகற்கு—'குலம்' என்ற சொல் சிறப்புப்பொருள் பெறும். மகன்+கு; மகற்கு. தகைவிசும்பு—வினைத்தொகை; தகைகின்ற விசும்பு. இது அதிசயோக்தி. .... (௪)

ஆங்குமாவலி வேள்வியிலிரந்துசென் றகலிடமளந்து * ஆயர்
பூங்கொடிக்கினவிடை பொருதவனிடம் பொன்மலர்திகழ் * வேங்கை
கோங்குசெண்பகக் கொம்பினில்குதிகொடு குரக்கின மிரைத்தோடி *
தேன்கலந்ததண் பலங்கனி நுகர்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (௫)

மாவலி வேள்வியில் — மஹாபலியின் யாக பூமியிலே
சென்று — (மாணியுருவாகிச்) சென்று
இரந்து — (மூவடிமண்) யாசித்துப் பெற்று
ஆங்கு — அவ்விடத்திலேயே
அகல் இடம் அளந்து — பரந்த உலகம் முழுவதையும் அளந்துகொண்டவனும்,
ஆயர் பூங் கொடிக்கு — அழகிய இடைப்பெண்ணான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
இனம் விடை — ஓரினமான ஏழு ரிஷபங்களையும்

பொருதவன் இடம்	போர்செய்து முடித்த பெருமானுறையும் இடமாவது;—
குரங்கு இனம்	குரங்குகளின் கூட்டமானது,
பொன் மலர் திகழ்	பொன்னிறமான மலர்கள் விளங்காநின்ற
வேங்கை கோங்கு செண்பகம் கொம்பினில்	வேங்கைமரம், கோங்குமரம், சண்பக மரம் என்பவற்றின் கொம்புகளிலே
குதிகொடு	குதித்தல் செய்துகொண்டும்
இரைத்து	பெரிய ஆரவாரங்கள் செய்துகொண்டும்
ஓடி	இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டும்
தேன் கலந்த தண் பலங்கனி நுகர்தரு	தேன் மிக்க சிறந்த பலாப்பழங்களை உட்கொள்ளப்பெற்ற
	திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—மஹாபலியின் ஔதார்ய குணத்தைக்கேட்டு அவனுடைய யாக பூமியில் யாசகனுய்ச்சென்று இரந்து, அவனும் தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினவுடனே விம்மி வளர்ந்து உலகங்களையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீநப் படுத்திக்கொண்டவனும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்து கொள்வதற்காக ஏழு ரிஷபங்களையும் அடர்த்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரம். குரங்குகளின் திரள் ஒரு மரத்தினின்றும் மற்றொரு மரத்திலே தாவித் திரிந்து கீசுகீசென்று பேரொலிகள் செய்வதும், பலாமரத்தைக் கண்டவாறே அதன் மதுரமான கனிகளை உட்கொள்வதுமா யிருக்கப்பெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்ததாம் இத்தலம்.

குரங்கு + இனம், குரக்கினம்; குரங்குகளைக்கூறியது சபலரான ஸம்ஸாரி களைக் கூறியவாறும். * நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையராய் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகிற க்ஷுத்ர பலார்த்திகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வாநரங்களுக் கும் ஸாம்யம் பொருந்துமன்றே; இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரிகள் விஷய போகங் களிலே மண்டித் திரியாநிற்கச் செய்தேயும் பலங்கனிபோன்ற பகவத் குணங் களையும் இடையிடையே அநுபவித்து வாழும்படியைக் கூறியவாறு.

வேங்கைமரம், கோங்குமரம், செண்பகமரம் ஆகிய இவற்றின் பூக்கள் பொன்னிறமா யிருக்குமாதலால் 'பொன்மலர் திகழ்' என்றது. இம்மரங்களைச் சொன்னது (ஸ்வாபதேசத்தில்) நெஞ்சைக் கவர்கின்ற விஷயாந்தரங்களைச் சொன்னபடி. "குதிகொடு" என்றதில், குதி-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்: "கொம்பேற்றி யிருந்து குதி பயிற்றும்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். .... (ரு)

கூனுலாவிய மடந்தைதன் கோடுஞ்சோலின்திறத் திளங்கோடியோடும் *
கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவனிடம் கவினரும் *
வானுலாவிய மதிதவழ்மால்வரை மாமதிள் புடைசூழ *
தேனுலாவிய செழும்பொழில் தழுவிய திருவயிந்திரபுரமே. (சு)

கூன் உலாவிய மடந்தைதன் — கூனேறின மந்தரையென்னும் ஸ்த்ரீயினுடைய

கொடும் சொலின் திறத்து — கொடிய பேச்சுக்காக

இள கொடியோடும் — இளங்கொடி போன்ற பிராட்டியோடுகூட

கான் உலாவிய — காட்டுக்கெழுந்தருளின

கரு முகில்திரு நிறத்தவன் இடம் — காளமேகம்போன்ற வடிவையுடைய பெருமானுக்கு இடமாவது ;—

கவின் ஆரும் — அழகு நிரம்பிய

வான் உலாவிய மதி — ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற சந்திரன்

தவழ் — தவழப்பெற்ற

மால் வரை — பெரியமலையும்

மா மதிள் — பெரியமதிளும்

புடை சூழ — பக்கங்களில் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்றதும்

தேன் உலாவிய செழு பொழில் தழுவிய — வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கிற அழகிய சோலைகளால் சூழப்பட்டதுமான

திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—கைகேயியானவள் மந்தரை யென்னுங் கூனியி னுபதேசத்தால் மனங்கலங்கித் தசரத சக்ரவர்த்தியினிடம் வரம் வேண்ட, அதனால் தயரதன் காட்டுக்குப் போகச்சொன்ன இவ்வரலாற்றில் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணம் மந்தரையே யாதலால் "கூனுலாவிய மடந்தைதன் கொடுஞ்சொலின் திறத்து" என்றார். 'இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதாகப் பெருமுயற்சி நடைபெறுகின்றது' என்று முதன் முதலாக மந்தரை சொல்லக்கேட்ட கைகேயியானவள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே தன் ஆபரணங்களி லொன்றை யெடுத்து அவளுக்குப் பரிசளித்து 'இப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கர்ணாம்ருதமாகத் தெரிவித்தவுனக்குத் தக்க கைம்மாறு நான் என்ன செய்யவல்லேன் !' என்றும், 'பரதனுக்காறு லென்ன, இராமனுக்காறு லென்ன ; இரண்டும் எனக்கு ப்ரியமே' என்றும் சொன்னாள் ; அப்படிப்பட்ட கைகேயியே பிறகு "ஸஷெ௨ ஜீவிதவஸ்ராணொஹாஉா யஜ் ஹிஷிவ்யதெ—இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதாயின் என்னுயிர் மாய்ந்துவிடும்" என்று கதறும்படியாக மதிகலங்கப் பெற்றதெல்லாம் கூனியினாலாகையால் நன்கு சொல்லலாமிறே. பெரியாழ்வாரும் "கொங்கைவன் கூனி சொற்கொண்டு—வன்கானடை" என்றார். பட்டாபிஷேகத்துக்குக் கட்டின காப்பே வநவாஸத்துக்குக் கட்டின காப்பாம்படி புறப்பட்டுக் கானகமே சென்ற விடத்திலும் "வநவாஸோ மஹோதயஃ" என்று ஸந்தோஷமே விஞ்சித் திருமேனி புகர்பெற்றிருந்ததனால் "கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவன்" என்றார். பெருமாள் பிராட்டியுடனே காட்டி லெழுந்தருளின போது மின்னலுறைந்த மாமுகில் நடந்து செல்லுகின்ற தென்னலாம் படியிருந்தமையும் அறிக.

சந்திர மண்டலத்தளவும் ஓங்கின மலைகளாலும் மதில்களாலும் பொழில்களாலும் சூழப்பெற்றதாம் இத்தலம். "மால்வரை மாமதிள்" என்றதை உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளாமல் உவமைத்தொகையாகக் கொண்டு, பெரிய மலைபோன்ற மதிள்களாற் சூழப்பெற்றதென்றதுமொன்று. ... (௬)

மின்னினுண்ணிடை மடக்கோடிகாரணம் விலங்கலின்மிசை யிலங்கை
மன்னன் * நீண்முடிபொடிசெய்த மைந்தனதிடம் மணிவரைநீழல் *
அன்னமாமல ரரவிந்தத்தமளியில் பேடையோடு மினிதமர *
செந்நெலார் கவரிக்குலை வீசுதண் திருவயிந்திரபுரமே. (எ)

மின்னின் நுண் இடை	மின்போல் ஸூக்ஷ்மமான இடையை யுடையளும்	மணி வரை நீழல்	அழகிய மலையின் நிழலிலே
மடம்	மடமைக்குணம் வாய்ந்தவளும்	அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
கொடி காரணம்	கொடி போன்றவளுமான பிராட்டிக்காக,	மா அரவிந்தம் மலர் அமளியில்	பெரிய தாமரைப் பூவாகிய படுக்கையில்
விலங்கலின் மிசை இலங்கை	ஸுவேலமலையின்மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த [ஸுரக்ஷிதமான] லங்காபுரிக்கு	பெடையொடும்	தங்கள் பேடைகளுடனே
		இனிது	இனிதாக
மன்னன்	அரசனான இராவணனுடைய	அமர	பொருந்தி வாழ்வதற்குப் பாங்காக
நீள் முடி	பெரிய முடிகள் பத்தையும்	செந்நெல் ஆர் குலை கவரி வீசு	செந்நெல் நிறைந்த குலை சாமரம் வீசப் பெற்ற
பொடி செய்த	பொடி படுத்தின		
மைந்தனது இடம்	மிடுக்கையுடைய பெருமானுக்கு இடமாவது ;—	தண் திரு அயிந்திரபுரம்—.	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "கானுலாவிய" என்று காட்டுக் கெழுந்தருளின மாத்திரத்தைப் பேசினர்; ராவண ஸம்ஹார பர்யந்தமான காரியத்தைப் பேசுகிறரிதில். மின்னின்நுண்ணிடை=மின்னல் போன்று ஸூக்ஷ்மமான இடையை யுடையவள் என்றும், மின்னலைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான இடையை யுடையவள் என்றும் பொருளாம். பிராட்டியின் தேஹ குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக இந்த விசேஷணமும், ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக மடம் என்ற விசேஷணமும் இடப்பட்டது. கொடிபோன்ற பிராட்டியைக் கொடி யென்றே சொன்னது முற்றுவமை. கொடியானது ஒரு கொள் கொம்போடே சேர்ந்தே ஸத்தை பெற்றிருக்குமாபோலே இராமபிரானோடு கூடியே ஸத்தைபெற்றிருக்க வேண்டியவளான பிராட்டியையன்றோ ராக்ஷஸப் பாவி பிரித்தா னென்கிறர். "மடக்கொடி காரணம்" என்றது-பிராட்டியை மீட்டுக் கொள்ளும் நிமித்தமாக என்றபடி. பிராட்டியைக் கொள்ளைகொண்டு போனனென்ற காரணத்தி லென்றுமாம்.

விலங்கலின்மிசையிலங்கை='விலங்கல்' என்று மலைக்குப் பெயர்; ஸுவேல பர்வதத்தின் மேலே த்ரிகூடத்தின் மீது இலங்காபுரி அமைக்கப்பட்டிருந்த தென்ப. அப்படிப்பட்ட இலங்கைக்கு அரசனுகையாலே 'நமக்கு ஒருவராலும் ஒருநாளும் அழிவில்லை' என்று மார்புநெறித்துக் கிடந்தவவனுடைய முடிகள் பத்தையும் நீறுக்கின பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் திருவயிந்திரபுரம்.

[மணிவரைநீழலித்யாதி.] இத்தலம் மலைசூழ்ந்ததாதலால் அம்மலையி னருகே செந்நெற் கழனிகளிலே தாமரைத் தடாகங்களுள்ளன; அங்குள்ள தாமரை மலர்களிலே அன்னப் பறவைகள் துணையோடும் பிரியாதே ரமிக்க, அதற்குப் பாங்காகச் சாமரம் வீசுமாபோலே செந்நெற்கதிர்கள் இனிது வீசு கின்றனவாம்.

அன்னமானது, நீரும்பாலும் கலந்திருந்தால் அவற்றைப் பிரித்தெடுப்பது போல சாஸ்த்ரங்களில் ஸாரமாயும் அஸாரமாயு முள்ளவற்றைப் பகுத்தறிய வல்லவர்களாயும், "அன்னமதா யிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த" என்கிற படியே ஹம்ஸரூபியாய் எம்பெருமான் சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தாப்போலே சிஷ்யர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பிப்பவர்களாயும், "நவஞூா திர திஂ ஹஂஸஃ கஊாஹிஜுகஊ—ஓாஂஹவி = அன்னம் ஒருபோதும் சேற்றுநீரில் பொருந்தாது" என்கிறபடியே அன்னம் சேற்றில் பொருந்தாதாப் போலே "பிறப்பாம் பொல் லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து—அழுந்தார்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருஞ் சேற்றிலே பொருந்தாதவர்களாயு மிருக்கிற கூரத்தாழ் வான் போல்வாரான மஹான்களை அன்னமென்கிறது ஸ்வாபதேசத்தில். "பெடையோடும்" என்கையாலே க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்துகொண்டே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ப்ராவண்யமுற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. "அரவிந்தத்தமளி" என்றது எம்பெருமானுடையவும் ஆசார்யனுடையவும் பாதாரவிந்தங்களைச் சொன்னபடி. "செந்நெலார்கவரிக்குலைவீசு" என்றது— இப்படிப்பட்ட மஹான்களுக்கு நல்ல சிஷ்யர்கள் வாய்த்து அவர்கள் சாமரம் பணிமாறுதல் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

கவரி—"சுவரீ" என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ... . (எ)

விரைகமழ்ந்தமென் கருங்குழல்காரணம் வில்லிறுத் தடல்மழைக்கு *
நிரைகலங்கிட வரைகுடையெடுத்தவன் நிலவியவிடம் தடமார் *
வரைவளந்திகழ் மதகரிமருப்பொடு மலைவள ரகிலுந்தி *
திரைகொணர்ந்தணை செழுநதி வயல்புகு திருவயிந்திரபுரமே. (அ)

விரை கமழ்ந்த மென் கருங் குழல் காரணம் — பரிமளம் வீசுகின்ற மெல்லிய கறுத்த கூந்தலையுடையளான பிராட்டிக்காக

வில் இறுத்து — வில்லை முறித்தவனும்,

அடல் மழைக்கு நிரை கலங்கிட — அஸஹ்யமான பெருமழை வந்தபோது ஆநிரைகள் பரிதபித்து நிற்க

வரை குடை எடுத்தவன் — கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துக் காத்தவன்

நிலவிய இடம் — மகிழ்ந்து உறையும் இடமாவது;—

தடம் ஆர் வரை வளம் திகழ் மதகரி — தடாகங்கள் நிறைந்த மலைக்கு அழகுசெய்து விளங்குகின்ற மதயானைகளினுடைய

மருப்பொடு	தந்தங்களையும்	அணை	சேருகிற
மலை வளர் அகில்	மலையில் வளர்கின்ற அகில் மரங்களையும்	செழு நதி	அழகிய ஆறு
திரை	அலைகளினாலே	வயல் புகு	கழனிகளில் பாயப்பெற்ற
உந்தி கொணர்ந்து	தள்ளிக்கொண்டு வந்து		திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—தெய்வநாயகன் பக்கலிலே ஸ்ரீராமனுக்குரிய பராக்ரமமும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குரிய ஸௌசீல்யமும் விளங்காநின்றமையால் அவ்விரண்டு அவதாரங்களின் சேஷ்டிதங்களைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். முன்னொருகாலத்தில், தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபெருமானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பொரு காலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் ருத்ரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக் கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட்டது; அவ்வாறு முறிபட்ட வில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஜநக மஹாராஜனளவும் வந்தது. இதுநிற்க: முறிபடாத மற்றொரு வலிய வில்லை விஷ்ணுவானவர் ரிசீகமுனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசுராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவதநுஸ்ஸை ஸீதைக்குக் கந்யா சுல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான்; இராமபிரான் அந்தவில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டது ப்ரஸித்தம்.

அடல் மழைக்கு நிரைகலங்கிட வரைகுடை யெடுத்தது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை' என்று உறுதி கொண்டிருந்தார்கள்: இருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது, இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக் கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பேரியோர்களே! இவை எதுக்காக?' என்றான்; அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமேவாழ்கிறோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேணு மென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கு ஒருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக இவை யெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்' என்றனர். கண்ணன் அதுகேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை செய்ய வேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இதை யெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்' என்ன; இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்ட வளவில்,

கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றை யெல்லாம்தானே அமுது செய்திட்டான். பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரிஜனங்களான மேகங்களையழைத்து 'இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே, அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களு மெல்லாம் கதறிக்கதறிக் கண்ணனையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து அந்தமலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கி, கோகுலத்தைச் சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். ஏழுநாள் இடைவிடாது கல்மாரி பெய்தும் யாருக்கும் எவ்விதமான பாதையும் நேரிடாமையைக் கண்ட இந்திரன் பாரத்பரனை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய மஹிமைக்கு வியந்து கீழிறங்கிவந்து பணிந்து அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தான்.

[தடமார்வரைவள மித்யாதி.] ஆறுகள் பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகும்போது யானைத் தந்தங்களையும் அகில் மரங்களையும் மற்றும் பலபல மணிமாணிக்கங்களையும் கொழித்துக்கொண்டு வருகிற வழக்கமாகையாலும் அங்ஙனே கவிகளும் கவிபாடுகிற வழக்கமாகையாலும், இங்கே கருடநதி ப்ரவஹிக்கும் படியை வருணிக்கிறாராயிற்று. .... (அ)

வேல்கோள்கைத்தலத் தரசர்வெம்போரினில் விசயனுக்காய் * மணித்தேர்
கோல்கோள்கைத்தலத் தேந்தைபெம்மானிடம் குலவுதண் வரைச்சாரல் *
கால்கோள்கண்கோடிக் கையெழக்கமுகிளம் பாளைகள் கமழ்சாரல் *
சேல்கள்பாய்தரு செழுநதி வயல்புகு திருவயிந்திரபுரமே. (கூ)

கைத்தலத்து	கையிலே
வேல் கொள்	வேலாயுதத்தையுடையரான
அரசர்	(துரியோதனன் முதலிய) அரசர்களினுடைய
வெம் போரினில்	கரோமான பாரத யுத்தத்தில்
விசயனுக்கு ஆய்	அர்ஜுநனுக்குத் துணையாகி
மணி தேர்	(அவனுடைய) அழகிய தேரிலே
கைத்தலத்து கோல் கொள்	கையில் கோல்பிடித்து நின்ற
எந்தை பெம்மான் இடம்	எம்பெருமானுக்கு இடமாவது:—
குலவு தண் வரை சாரல்	கொண்டாடத்தக்க குளிர்ந்த மலைச்சாரலில்,
கால்	வெற்றிலைக் கால்கள்
கண் கொள்	கணுக்கள்தோறும் கிளைக்கின்ற
கொடி	(வெற்றிலைக்) கொடிகள்
கையெழ	மிகுதியாக வளரப் பெற்றதும்
கமுகு இளம் பாளைகள் கமழ் சாரல்	பாக்கு மரங்களின் இளங் குருத்துகள் வாஸனை வீசப்பெற்ற சுற்றுப் பிரதேசங்களை யுடையதும்
சேல்கள் பாய்தரு செழு நதி வயல் புகு	மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகிற அழகிய ஆறானது கழனிகளிலே பெருகப் பெற்றதுமான

திரு அயிந்திரபுரமே—.

* * *—மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலரும் எதிரிகளாய் நிறைந்துகிடந்த பாரதயுத்தத்திலே பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாவீரர் பிரயோகித்த ஆக்நேயாஸ்த்ரம் முதலியவற்றால் அர்ஜுநனது தேர்

அழிந்துபோகாதபடி தனது திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே உறுதியாயிருக்கச் செய்து, அந்த அர்ஜுநனால் தாங்கமுடியாத அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் வந்தால் தன் மார்பிலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவன்தேரின் முன்புறத்திலே ஸாரதியாய்த் தங்கியிருந்து வெற்றி பெறுவித்த வீரன் வாழுமிடம் திருவயிந்திரபுரம்.

அஃது எப்படிப்பட்டதென்னில்; வெற்றிலைத் தோட்டங்களும் பாக்குச் சோலைகளும் நீர்வாய்ப்புள்ள கழனிகளும் நிறையப் பெற்றது. .... (௯)

மூவராகிய வொருவனை மூவுலகுண்டுமிழ்ந் தளந்தானை *
தேவர்தானவர் சென்றுசென்றிறைஞ்சத் தண்திரு வயிந்திரபுரத்து *
மேவுசோதியை வேல்வலவன் கலிகன்றி விரித்துரைத்த *
பாவுதண்டமிழ் பத்திவைபாடிடப் பாவங்கள் பயிலாவே. (௰)

மூவர் ஆகிய ஒருவனை	தானொருவனே மும்மூர்த்தியாக உருவெடுத்து முத்தொழில் நிகழ்த்துமவனாய்	தண் திரு அயிந்திர புரத்து மேவு சோதியை	குளிர்ந்த திருவயிந்திரபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரஞ்சோதியான பெருமானைக்குறித்து
மூ உலகு	மூன்று லோகங்களையும்	வேல் வலவன் கலிகன்றி	வேல் பிடிக்கவல்ல திருமங்கைமன்னன்
உண்டு உமிழ்ந்து அளந்தானை	(பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டு (பிறகு) வெளிப்படுத்தி (மற்றொருகால் திரிவிக்கிரமனாகி) அளந்தவனாய்	விரித்து உரைத்த	விரிவாக அருளிச்செய்த
		பாவு தண் தமிழ் இவை பத்து	அழகிய விஸ்தார கவியாக அமைந்த இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
தேவர் தானவர் சென்று சென்று இறைஞ்ச	தேவரும் தானவரும் வந்து வந்து வணங்கலாம்படி	பாடிட	பாடி யநுஸந்திக்குமளவில்
		பாவங்கள் பயிலா	பாவங்கள் சேரமாட்டா.

* * *—பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து படைப்புத் தொழிலையும், சிவனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து ஸம்ஹாரத் தொழிலையும், தானான தன்மையிலே நின்று ரக்ஷணத் தொழிலையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே நிர்வஹிக்கையாலே "மூவராகியவொருவனை" என்றார். தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டஸித்திக்காக வந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படி திருவயிந்திரபுரத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பரஞ்சோதி விஷயமாகக் கலியன் அருளிச்செய்த இப்பாசுரங்கள் பத்தையும் இனிமையாக அநுஸந்திக்குமவர்கள் பாவங்கள் நீங்கிப் புண்யபலம் அநுபவிக்கப்பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (௰)

அடிவரவு:—இருந்தண் மின்னும் வையம் மாறு ஆங்கு கூன் மின்னின் விரை வேல் மூவர் ஊன்.

மூன்றாம்பத்து முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

ஊன்வாட வுண்ணாது.

அவதாரிகை:—நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளான திருக்கோவலூரையும் திருவயிந்திரபுரத்தையும் மங்களாசாஸநஞ் செய்தருளின பின்பு இனிச் சோழநாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் மங்களாசாஸநஞ்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றின ஆழ்வார் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடமென்னுந் திருப்பதியிலே இழிகிறார். பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றநுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற்பொருட்டு நீர்பருகியும் காற்று நுகர்ந்தும் காய்கனி கிழங்கு சருகுவருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சுருக்கலும், கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்நிமத்தியிலும் நிற்றலும், மாரிகாலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பாசியேற நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தையொறுத்து நல்வீடு செல்லலாமென்று சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருப்பதைப் பின்பற்றுமவர்கள் அப்படியே காயக்லேசங்கள் படுவதுண்டாகையாலே 'அந்தோ! எளியவழியிருக்க அரியவழியில் ஏன் வருந்தவேணும்' என்று நினைத்த விவ்வாழ்வார் அன்னவர்களை விளித்து 'நீங்கள் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சென்றுசேர்ந்த மாத்திரத்தில் உங்கட்குப் பரமபுருஷார்த்தம் அநாயாஸமாக ஸித்திக்கக்கடவதாயிருக்க அரியவழிகளில் முயற்சிசெய்யவேண்டா; இத்திருப்பதியைச்சென்று சேருங்கோள்' என்று உபதேசிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... *

(எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.)

ஊன்வாட வுண்ணா துயிர்காவலிட்டு
　　உடலில்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து *
தாம்வாடவாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா
　　தமதாவிமையோ ருலகாள கிற்பீர்! *
கானாடமஞ்ஞைக் கணமாட மாடே
　　கயலாகோனீர்ப் பழனம் புடைபோய் *
தேனாட மாடக்கொடியாடு தில்லைத்
　　திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (க)

இமையோர் உலகு தமதாஆள கிற்பீர் { பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக ஆளவேண்டி யிருக்குமவர்களே!,

ஊன் வாட { மாம்ஸம் வற்றியுலரும்படி

உண்ணாது உபவாஸங்களிருந்து

உயிர் காவலிட்டு	பிராணன் மாத்திரம் போகாதபடியாக (நீரையும் காற்றையும் உட்கொண்டு பிராணனைக்) காப்பாற்றி	தேன்	உண்டுகளானவை
		கயல் ஆடு	மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகிற
உடலில் பிரியா புலன் ஐந்தும் நொந்து	சரீரத்தை விட்டுப்போகாத பஞ்சேந்திரியங்களும் நோவ	நீர்	ஜலஸம்ருத்தியையுடைய
		கால்	வாய்க்கால்களை யுடைத்தான
தாம் வாடவாட	தாங்கள் மேன்மேலும் வாட்டமடையும்படி	பழனம் புடை போய்	நீர் நிலங்களினருகேபோய்
தவம் செய்ய வேண்டா	தபஸ்ஸு பண்ணவேண்டா ;	ஆட	(மதுவில் நசையாலே) மேலே பறக்கவும்
(பின்னை என்னசெய்ய வேண்டுமென்னில் ;)		மாடம்	மாடங்களிலுள்ள
		கொடி	கொடிகள்
கான் ஆட	சோலைகள் அசையும்படியாக	ஆடு	அசையாநிற்கவும்பெற்ற
மஞ்ஞை கணம் ஆட	மயில்களின் கூட்டங்கள் ஆடவும்	தில்லை திரு சித்ர கூடம்	தில்லைத் திருச்சித்திரகூடமென்னுந் திருப்பதியை
மாடே	பக்கத்திலே	சென்று சேர்மின்கள்	சென்று சேருங்கோள்.

* * *—"இமையோருலகைத் தமதாக ஆளகிற்பீர்!, தில்லைத்திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேர்மின்கள் ; வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா" என்கிறார். வேதாந்தங்களில் "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாஶகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" [ப்ருஹதாரண்யகம்.] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது ; அதாவது— பிராமணர்கள் யாகம்செய்தும் தானஞ்செய்தும் தவம்புரிந்தும் பட்டினி கிடந்தும் பேறுபெறப்பார்க்கிறார்கள் என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டியவையாயும், அப்படி செய்தாலும் 'அது தப்பிற்று, இது தப்பிற்று' என்று சொல்லிப் பெரும்பாலும் பலனை இழக்க வேண்டியவையாயுமுள்ள அக்கருமங்களில் கைவைத்து அநர்த்தப்பட்டுப் போவதைக்காட்டிலும் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்ந்தால் அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகி எளிதாக வாழலாமாகையால் அது செய்யுங்களென்று முமுக்ஷுக்களை நோக்கி உபதேசிக்கிறார்.

பட்டினிகிடப்பதற்குப் பிரயோஜனம் மாம்ஸம் வற்றி யுலர்ந்து சரீரம் மெலிந்து போகவேணு மென்பதேயாதலால் "ஊன்வாடவுண்ணாது" என்றார். அடியோடு உண்ணாதிருந்தால் உயிர் நிலைக்கமாட்டாதேயென்ன "உயிர்காவலிட்டு" என்கிறார் ; உயிரைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமளவு நீரைக்குடித்தும் காற்றை நுகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகுவருக்கங்களையுண்டும் தேஹதாரணம் பண்ணும்படியைப் பேசினாராயிற்று.

உயிருள்ளவரையில் உடலைவிட்டுப் பிரியாத பஞ்சேந்திரியங்களும் வருந்தும்படியாகக் கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்நி மத்தியிலும் நின்றும் மாரிகாலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பாசியேற நின்றும் தவஞ்

செய்யவேண்டா வென்கிறுர். ஊன்வாட வுண்ணுதிருப்பதும் தாம்வாட வாடத் தவஞ்செய்வதுமான ஆயாஸங்கள் படுவது பரமபத ப்ராப்திக்காக வென்பதைக் காட்டுகிறுர் தமதாவிமையோ ருலகாளகிற்பீர்! என்னும் விளியினுல். பெரிய திருமடலிலும் "ஓர் தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையும், என்னுமிவையே நுகர்ந்துடலந் தாம்வருந்தித், துன்னுமிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன், மன்னுமழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தினுட்கிடந்தும், இன்னதோர் தன்மையராயிங்குடலம் விட்டெழுந்து, தொன்னெறிக்கட் சென்ருர்" என்றது காண்க.

நிவர்த்திக்கவேண்டுமதை முன்னடிகளிற்சொல்லி ப்ரவர்த்திக்க வேண்டு மதைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறுர்; சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்வதே கர்த்தவ்ய மென்கிறுர்.

மஞ்ஞை—மயில். சோலைகளில் மயில்கள் கூத்தாடுவது சோலைகள் தாமே ஆடுவதொக்கு மென்க. "கயலாடுகானீர்ப்பழனம்புடைபோய்த் தேனுட" என்று நீர்நிலங்களிலே வண்டுகள் உலாவுவதாகச் சொன்னது மதுபான நிமித்தமாகவென்க: தீர்த்தங்கள் மதுவோடுகூடிப் பெருகுமாதலால் மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமன்றே; "ஈக்கள் வண்டோடுமொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமே மிகுந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற் றீம்புனல், வாக்கு தேனுகர்மாக்களை மானுமே" ‡ என்ற கம்பராமாயணமுங் காண்க. இவ்வாழ்வார் தாமும் முதல் திருமொழியில் "வண்டறை மாநீர்" என்றதும் நோக்குக. மாடக்கோடியாடு என்ற அடைமொழியினுல் அங்குள்ள திருமாளிகைகளின் செல்வமிகுதியைக் காட்டினபடி.

சித்திரகூடம்—விசித்திரமான சிகரங்களையுடையதெனப் பொருள்படுங் காரணப்பெயர். இது இராமபிரான் வநவாஸஞ் செய்தகாலத்து அவனது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொரு மலை; அதனைப்போலவே இத்தலமும் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருப்பது பற்றி அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்டதென்பர். இது தில்லைமரங்களடர்ந்த காடாயிருந்ததனுல் 'தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்' என வழங்கப்படும். இங்கு உத்ஸவமூர்த்தி, இராமபிரான் வநவாஸஞ்செய்கையில் சித்திரகூட பர்வதத்தில் வீற்றிருந்த வண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். மூலமூர்த்தி, க்ஷீராப்தி நாதன்போலச் சயனத்திருக்கோலமாகிச் சிவபிரானது நடனத்தைப்பார்த்து ஆமோதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இத்திருப்பதியின் வாசகம் வருமிடத்து, 'திருச்சித்திரகூடம்' என்னுது 'திருச்சித்ரகூடம்' என்றே ஓதுக. "இணைந்தியல் காலை யரலக்கிகரமும்" என்ற நன்னூல் விதிப்படி 'சித்ர' என்னும் வடசொல் 'சித்திர' என்று திரியவேண்டுமாயினும் ஓசை குன்றுமைக்

‡ ஆற்றுப்படலம்—21.

காக இங்கு அங்ஙனம் திரியவில்லை: இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பத்தாம்பாட்டில் "குன்றுவோலிமாலை" என்று விசேஷித்தருளிச்செய்கையாலே அதற்கிணங்க 'திருச்சித்ரகூடம்' என்ற ஒலி குன்றுதபாடமே ஒக்குமென்க. ... . (க)

காயோடுநீடு கனியுண்டு வீசு
கடுங்கால்நுகர்ந்து நெடுங்காலம் * ஐந்து
தீயூடுநின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா
திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்! *
வாயோதுவேதம் மலிகின்ற தோல்சீர்
மறையாளர்நாளும் முறையால் வளர்த்த *
தீயோங்கவோங்கப் புகழோங்கு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (உ)

திரு மார்பனை	பிராட்டியைத் திருமார்பிற் கொண்ட பெருமானை
சிந்தையுள் வைத்தும் என்பீர்	நெஞ்சில் தரிப்போமென்றிருக்கிற பக்தர்களே!,
காயோடு	இளங் காய்களையும்
நீடு கனி	நெடுநாளுலர்ந்தபழங்களையும்
உண்டு	புஜித்தும்
வீசு கடுங் கால் நுகர்ந்து	வீசுகிற உஷ்ணமான காற்றை உட்கொண்டும்
நெடுங்காலம்	நெடுநாள் வரையில்
ஐந்து தீயூடு நின்று	பஞ்சாக்நி மத்தியில் நின்று கொண்டு
தவம் செய்ய வேண்டா	தபஸ்ஸு பண்ணவேண்டா;

(பின்னை என்செய்ய வேண்டு மென்னில்;)

வாய் ஓது வேதம் மலிகின்ற	வாயாலே ஓதப்பட்டு வருகிற வேதங்கள் குறைவற்றிருக்கிற
தொல் சீர்	இயற்கையான நற்குணங்களமைந்த
மறையாளர்	வைதிகர்கள்
நாளும்	நாள்தோறும்
முறையால் வளர்த்த	கிரமமாக அநுஷ்டித்த
தீ	அக்நிகார்யங்கள்
ஓங்க ஓங்க	வளர வளர, (அதனாலே)
புகழ் ஓங்கு	கீர்த்தி வளரப்பெற்ற

தில்லை திரு சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்கள்—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "உயிர்காவலிட்டு" என்றதை விவரிக்கிறார் "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து" என்று. இளம்பிஞ்சுகளைத் தின்றும் வெய்யிலிலும் காற்றிலு முலர்ந்து பசையற்ற பழங்களைப் புசித்தும் வீசுகின்ற வெட்டிய காற்றைப் பருகியும் பஞ்சாக்நிமத்யத்தில் நின்று கொண்டு தவஞ்செய்தலாகிற வீண்தொழிலை விட்டிட்டுத் தில்லைத் திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேர்மின்க ளென்கிறார். பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் இப் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் "காயிலைதின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித், தீயிடைநின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்காள்,

தாயிலுமன்பன் பூமகள் நண்பன் தடநாகப், பாயன் முகுந்தன் கோயிலரங்கம் பணிவீரே" என்றருளிய பாசுரம் நோக்கத்தக்கது.

வாயோதுவேதம்=1. "[illegible]" என்றும் 2. "[illegible]" என்றும் சொல்லுமாபோலே உச்சாரண அநூச்சாரண ரூபமான அத்யயந பரம்பரையாக ஓதப்பட்டு வருகிற வேதம் என்றபடி: "ஓலைப்படா ப்ரமாணம்" என்றும் "எழுதாமறை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

"தீயோடு நின்று" என்றும் ஓதுவர். ... ... (உ)

வெம்புஞ்சினத்துப் புனக்கேழ லொன்றாய்
விரிநீர் முதுவெள்ள முள்புக்கழுந்த *
வம்புண்பொழில்சூ ழுலகன் றெடுத்தா
னடிப்போதணைவான் விருப்போ டிருப்பீர்! *
பைம்பொன்னுமுத்தும் மணியுங் கொணர்ந்து
படைமன்னவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த *
செம்பொன் மணிமாடங்கள்சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (ங)

வம்பு உண் பொழில் சூழ் உலகு — வாஸனை வீசுகின்ற சோலைகளால் சூழப்பட்ட பூமியானது

விரி முதுநீர் வெள்ளம் உள் புக்கு — பரந்த கடல் வெள்ளத்தினுள்ளே புகுந்து

அழுந்த — மூழ்கிப்போக

அன்று — அக்காலத்து,

வெம்பும் சினம் புனம் கேழல் ஒன்று ஆய் — மிக்க கோபத்தை யுடைத்தாய் விலக்ஷண மான காட்டுவராஹத் திருவுருவாகி

எடுத்தான் — (அப்பூமியை அங்குநின்றும்) உத்தரிப்பித்துக் கொணர்ந்த பெருமானுடைய

அடி போது — பாதாரவிந்தத்தை

அணைவான் விருப்போடு இருப்பீர் — சார வேணுமென்னும் ஆசைகொண்டிருக்கும் அன்பர்களே!,

மன்னவன் பல்லவர் கோன் — பல்லவ ராஜன்

பை பொன்னும் — அழகிய பொற்பூக்களையும்

முத்தும் — முத்துக்களையும்

மணியும் — மாணிக்கங்களையும்

கொணர்ந்து — கொண்டுவந்து(ஸமர்ப்பித்து)

படை — தனதுபரிவாரங்களோடுகூட

பணிந்த — ஆச்ரயிக்கப் பெற்றதும்

செம் பொன் மணி மாடங்கள் சூழ்ந்த — அழகிய பொன்னாலும் ரத்னங்களாலும் செய்யப் பட்ட மாடங்களால் சூழப்பட்டதுமான

தில்லை ... சேர்மின்கள்—.

* * *—மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்து மஹோபகாரஞ் செய்தருளின பெருமானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிய விருப்பமுடையவர்களே!,

1. தைத்திரீய காடகச்ருதியின் முடிவில். 2. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முடிவில்.

பல்லவராஜன் ஸபரிவாரனாய்வந்து நவரத்நங்களையுங் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கைங்கரியங்கள் செய்த தலமாகிய தில்லைத்திருச்சித்திர கூடத்தைச் சென்று சேருங்களென்கிறார். ... . (௩)

அருமாநில மன்றளப்பான் குறளாய்
  அவுணன் பெருவேள்வியில் சென்றிரந்த *
பெருமான் திருநாமம்பிதற்றி நுந்தம்
  பிறவித்துயர் நீங்குதுமென்ன கிற்பீர்! *
கருமாகடலுள் கிடந்தா னுவந்து
  கவைநா வரவினணைப் பள்ளியின்மேல் *
திருமால் திருமங்கையோடாடு தில்லைத்
  திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (௪)

அன்று	*முன்பொரு காலத்தில்,*
அரு மா நிலம்	*ஒருவராலும் அளக்கமுடியாத பெரிய பூமியை*
அளப்பான்	*அளப்பதற்காக*
குறள் ஆய்	*வாமநரூபியாகி*
அவுணன் பெரு வேள்வியில் சென்று	*மாவலியென்னு மசுரனுடைய பெரிய யாகபூமியிற் சென்று*
இரந்த	*(மூவடிமண்) யாசித்த*
பெருமான்	*எம்பெருமானுடைய*
திரு நாமம் பிதற்றி	*திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லி*
நும்தம் பிறவி துயர் நீங்குதும் என்ன கிற்பீர்	*உங்களுடைய ஸம்ஸார துக்கங்களைப் போக்கிக்கொள்ள நினைத்திருக்கு மன்பர்களே!,*
கரு மா கடலுள்	*கறுத்துப் பெரிய கடலிலே*
கவை நா அரவின் அணை பள்ளியின்மேல்	*இரட்டை நாவையுடைய திருவனந் தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையின்மேல்*
உவந்து கிடந்தான் திருமால்	*மகிழ்ந்து சயனித் தருள்பவனான திருமால்*
திரு மங்கையோடு ஆடு	*பிராட்டியோடு நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற*

தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—*மஹாபலியின் அபிமானத்தி லொதுங்கிக்கிடந்த மாநிலங்களை ஸ்வாதீநப்படுத்திக் கொள்வதற்காக யாசக வேஷத்துடனே வாமந ப்ரஹ்மசாரியாய் அவனது யாக பூமியிற்சென்று மூவடிமண் தாவென்றிரந்து உடனே தன் பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தின ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை வாய்வந்தபடி சொல்லி மோக்ஷமடையப் பெறுவோ மென்றிருக்குமவர்களே !, திருப்பாற் கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளி கொண்டிருக்குந் திருக்கோலமாக எம்பெருமான் (மூலமூர்த்தி) ஸேவைஸாதித் தருளுமிடமான தில்லைத் திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேருங்களென்கிறார்.*

கவை நாவரவு=கவை—பிளவு. .... (௪)

கோமங்க வங்கக்கடல் வையமுய்யக்
குலமன்னரங்கம் மழுவில் துணிய *
தாமங்கமருள் படைதொட்ட வென்றித்
தவமாமுனியைத் தமக்காக்க கிற்பீர்! *
பூமங்கைதங்கிப் புலமங்கை மன்னிப்
புகழ்மங்கையெங்குந் திகழப் புகழ்சேர் *
சேமங்கொள்பைம்பூம் பொழில்சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (௫)

கோ	க்ஷத்ரியர்கள்
மங்க	அழியவும்
வங்கம் கடல் வையம் உய்ய	மரக்கலங்கள் நிறைந்த கடலால் சூழப்பட்ட பூமியிலுள்ளார் உஜ்ஜீவிக்கவும்
குலமன்னர் அங்கம் மழு வில் துணிய	ராஜாக்களுடைய சரீரம் மழுவாலே துணிபடவும்
தாம்	தாமே
அங்கு அமருள்	அப்போதுண்டான போர்க்களத்திலே (புகுந்து)
படை தொட்ட	ஆயுதத்தொழில் புரிந்த
வென்றி தவம் மா முனியை	ஜயசீலனுய்த் தபஸ்வியான பரசுராமனுக அவதாரம் பண்ணின பெருமானை
தமக்கு ஆக்க கிற்பீர்	ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ள நினைக்குமன்பர்களே !,
பூ மங்கை	பெரிய பிராட்டியார்
தங்கி	(வலவருகே) தங்கியும்
புலம் மங்கை	பூமிப்பிராட்டியார்
மன்னி	(இடவருகே) பொருந்தியும்
புகழ் மங்கை எங்கும் திகழ	கீர்த்தியாகிற மங்கை எல்லா விடங்களிலும் வியாபித்து விளங்கவும் பெற்று
புகழ் சேர் சேமம் கொள்	புகழோடு கூடிய க்ஷேமத்தை யுடைத்தாய்
பை பூ பொழில் சூழ்ந்த	பரந்து பூத்த சோலைகளால் சூழப்பட்ட

தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் பரசுராமனுக்கும் ஒற்றுமை நயம்பற்றியருளிச்செய்வன முன்னடிகள். உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்ரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயண மூர்த்தி ஜமதக்நி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனுய்த் திருவவதரித்து, 'பரசு' என்னும் கோடாலிப் படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனுற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோமதேநுவைக் கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனுலேயே க்ஷத்ரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசுராமன் ஏழு சிரஞ்சீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன்

மிக வலியவனென்றும், அவனினும் கார்த்தவீர்யன் வலியவனென்றும் அவனினும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத் தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன் ; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தனன். அங்ஙனம் மிக வலியனாய் திக்விஜயஞ் செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசுராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனன்.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறும் அவதாரமான இப் பரசுராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்;—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணு சக்தி விசேஷமானது அக்காரியம் முடிந்த பின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையாற் பொருந்துமென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை. அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது; பிந்தியது அதனினும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம்; அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம் ; ஸ்வரூபாவேசமாவது சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது சேதநர்பக்கல் காரிய காலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வ்யாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால்" என்ற ஐம்பத்தாறும் பாசுரத்தின் உரையிலே ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்—"பரசுராமாவதாரம் அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யமன்றோ ? போக்கியதேவனைப்போற்றும்புனிதனென்பானென்னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; விரோதி நிரஸநம் பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய ததுபாஸந மல்லாமையாலே.

'மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி!' என்றும் 'வென்றிமா மழு வேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்றதேவா!' என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்ததும் விரோதி நிரஸந ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்ததித்தனையிறே." என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன. ஆகவே இங்கு "வென்றித் தவமாமுனியைத் தமக்காக்ககிற்பீர்" என்றதில் குறையொன்று மில்லையென்க.

வங்கக் கடல்=வங்கமென்று கப்பலுக்குப் பெயர்; இனி "ஹம்ஹலூாகம ஊஜி—லேவ—ஙா" என்ற அமரகோசத்தின்படி பங்கம் என்ற வடசொல் அலைக்கு வாசகமாகையால் அச்சொல்லே வங்கமெனத் திரிந்ததென்று கொண்டு 'அலைகடல்' என்று பொருள்கொள்வதும் பொருந்தும்.

ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, கீர்த்திதேவி என எம்பெருமானுக்கு மூன்று திவ்ய மஹிஷிகளாம்; இவர்களுள் முதல்தேவி எம்பெருமானுடைய வலப்பக்கத்தைப் பற்றினள்; இரண்டாந்தேவி இடப்பக்கத்தைப் பற்றினள்; (கீர்த்தியென்னும்) மூன்றாந்தேவி உலகை முழுவதையும் இடமாகப் பற்றினள் என்று ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகிறார் காண்மின். ஸ்ரீதேவி பூதேவிகட்கு வல்லபனென்று உலகம் நிறைந்த புகழ்பெற்றிருக்கிற எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தில்லைத் திருச்சித்ரகூடமென்றதாயிற்று.

சேமம்—க்ஷேமம். .... (ரு)

நெய்வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர்
துணியப்பணிகொண் டணியார்ந்து * இலங்கு
மையார்மணி வண்ணனை யெண்ணிநுந்தம்
மனத்தே யிருத்தும்படி வாழவல்லீர்! *
அவ்வா யிளமங்கையர் பேசவுந்தான்
அருமாமறை யந்தணர் சிந்தைபுக *
செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (சு)

நெய் வாய் அழல் அம்பு	கூர்மை பொருந்திய வாயையுடைத்தாய் அக்நியைச் சொரிகின்ற அம்பை
துரந்து	பிரயோகித்து
முந்நீர் துணிய	ஸமுத்ரத்தை த்வம்ஸம் செய்ய முயன்று (பின்பு ஸமுத்ரராஜன் அநுகூலித்து வந்தவாறே)
பணி கொண்டு	(அவன்மேலே அணைகட்டுகையாகிற) கைங்கரியத்தை அவனால் கொண்டவனும்

அணி ஆர்ந்து இலங்கு மை ஆர் மணி வண்ணனை	ஆபரணங்கள் நிறைந்து விளங்குகின்ற கருமணிபோன்ற வடிவையுடையனுமாயிருக்கிற பெருமானை
எண்ணி	சிந்தித்து
நும் தம்	உங்களுடைய
மனத்தே	நெஞ்சிலே
இருத்தும்படி வாழ வல்லீர்	(அவனை) இருத்தி வாழநினைத்திருக்குமன்பர்களே!,

அவ்வாய் — அப்படிப்பட்ட வாயை யுடைய
இள மங்கையர் — சிறு பெண்கள்
அரு மா மறை — (காதால் கேட்டுக்கேட்டு முக பாடமான) அரிய பெரிய வேதவாக்கியங்களை
பேசவும் — சொல்லாநிற்க (அப்பெண்களுடனே கூட)

செம் வாய் கிளி — சிவந்த வாயையுடைய கிளிகளானவை
அந்தணர் சிந்தை புக — பிராஹ்மணர்கட்கும் மநோஹரமாக
நால் மறை — நான்கு வேதங்களையும்
பாடு — பாடுமிடமான
தில்லை ... சேர்மின்கள்—.

* * *—ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் கடலில் அணைகட்டின பெருமானையே சிந்தித்து வாழுமன்பர்களே! சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்க ளென்கிறார்.

விபீஷணாழ்வான் இராமபிரான் பக்கல்வந்து சேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன, இராமபிரான் 'கடலைக் கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்' என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலேபடுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேக்ஷையா யிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்' என்று ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன்கையினால் நீரில் போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறாராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்ட வேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்திட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன்கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகடுவித்து ஸேது கட்டுவித்தானென்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது.

[அவ்வாயிளமங்கையர் இத்யாதி.] இத் திருப்பதியில் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாக விளங்குவர்; "மூவாயிர நான்மறையாளர் நாளும் முறையால் வணங்க" என்று இவர்தாமே மேலேயருளிச் செய்வதும், 1. "தில்லை நகர்த் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள், அந்தணர்களொரு மூவாயிரவரேத்த அணிமணி யாசனத்திருந்த வம்மான்றானே" என்று ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத் தக்கன. "நாங்கை நாலாயிரம், தில்லை மூவாயிரம்" என்ற வழக்கச் சொல்லுமொன்றுண்டு. அந்த அந்தணர்கள் அநவரதமும் வேத மோதிக்கொண்டே யிருக்கையாலே அவ்வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகளும் ஸர்வதா காதில்பட்ட வுறைப்பின் மிகுதியால் வேதங்களைச் சொல்ல, அவர்க

1. பெருமாள் திருமொழி 10—2.

ளது கையிலேயிருந்து வளர்ந்து பேசிற்றேபேசுங் கிளிப்பிள்ளைகளும் நான்மறைகள் பாடுகின்றனவாம். ஆகவிப்படி வைதிக புருஷர்கள் வாயிலும் பெண்பிள்ளைகளின் வாயிலும் பக்ஷிகளின் வாயிலும் வேதவொலியே மலியப்பெற்றது இத்தலம் என்றாராயிற்று.

அவ்வாயிளமங்கையர் என்றது—மேலே சொல்லப்படுங் கிளிகளின்வாய் போன்று பழுத்த வாயையுடைய சிறுமிகள் என்றபடி. அந்தணர்சிந்தைபுக= கிளிகள் வேதஞ்சொல்வதைக் கேட்ட அந்தணர்கள் 'அத்யயநத்துக்கு இட்டுப் பிறவாத இப்பக்ஷிகள் வேதமோதுகிற விசித்திரம் என்னே!' என்று மனமுருகும்படியாக. ... ... (௬)

மௌவல்குழலாய்ச்சி மென்தோள் நயந்து
மகரஞ்சுழலச் சுழல்நீர் பயந்த *
தெய்வத் திருமா மலர்மங்கைதங்கு
திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்! *
கௌவைக்களிற்றின் மருப்பும் பொருப்பில்
கமழ்சந்துமுந்தி நிவா வலங்கொள் *
தெய்வப்புனல்சூழ்ந் தழகாய தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (எ)

மௌவல் குழல் ஆய்ச்சி	முல்லைப்பூவைக் கூந்தலிலே அணிந்துள்ள நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய	கௌவை களிற்றின் மருப்பும்	(சிங்கத்தோடே பிணங்கிப்) பிளிறுகிற யானையின் கொம்புகளையும்
மென் தோள் நயந்து	மெல்லிய தோள்களை விரும்பி யணைந்தவனும்,	பொருப்பில்	மலையிலுள்ள
மகரம் சுழல சுழல் நீர் பயந்த	மீன்கள் சுழலும்படி சுழன்று வருகிற கடலினால் பிரஸவிக்கப்பட்ட	கமழ் சந்தும்	மணங்கமழ்கின்ற சந்தன மரங்களையும்
		உந்தி	தள்ளிக்கொண்டு
தெய்வம் திரு மா மலர் மங்கை	அழகிய பெரிய பிராட்டியார்	நிவா	'நிவா' என்கிற ஆறானது
தங்கு	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற	வலங்கொள்	சுற்றிலும் பிரவஹிக்கப் பெற்றதும்
திரு மார்பனை	திருமார்பை யுடைய வனுமான பெருமானை	தெய்வம் புனல் சூழ்ந்து அழகாய	புண்ய தீர்த்தங்களால் சூழப்பட்டு அழகியதுமான
சிந்தையுள் வைத்தும் என்பீர்	நெஞ்சில் வைக்கவேண்டி யிருக்குமன்பர்களே!,	தில்லை........சேர்மின்கள்—.	

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கும் கொழுநனான எம்பெருமானையே இடைவிடாது சிந்தைசெய்யு மன்பர்காள்!, யானைத் தந்தங்களையும் மலயபர்வதத்துச் சந்தன மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு பெருகுகின்ற நிவாவென்னும் நதி புடைசூழப் பெற்றதும் மற்றும் பலபல புண்ய தீர்த்

தங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமான தில்லைச் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்மின்களென்கிறார்.

"மௌவல் குழலாய்ச்சி மென்தோள் நயந்து" என்றது—நப்பின்னை மணாளனாயிருக்குமாற்றைச் சொன்னபடி. பெரிய பிராட்டியார், பாற்கடல் கடையும் போது அதில் நின்றுந் தோன்றினவளாதலால் "நீர்பயந்த தெய்வத் திருமாமலர் மங்கை" *என்றார்.* மகரம்—*மீனுக்கும் முதலைக்கும் பெயர்.*

கௌவை *எனினும்* கவ்வை *எனினும் ஒக்கும்; பேரொலி என்று பொருள். (மதநீர் என்பாருஞ் சிலருண்டு.)* சந்து—*சந்தநமென்ற வடசொற் சிதைவு.* நிவா—*வெள்ளாறு;* இ*த்தலத்திற் பெருகுவதொரு நதி.* ... (எ)

மாவாயி னங்கம் மதியாதுகீறி
மழைமாமுதுகுன் றெடுத்து * ஆயர்தங்கள்
கோவாய்நிரைமேய்த் துலகுண்ட மாயன்
குரைமா கழல்கூடுங் குறிப்புடையீர்!
மூவாயிர நான்மறையாளர் நாளும்
முறையால்வணங்க வணங்காய சோதி *
தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (அ)

மா	*கேசியென்னும் குதிரை வடிவாக வந்த அசுரனுடைய*	*மாயன்*	*எம்பெருமானுடைய*
வாயின்	*வாயோடுகூட*	*குரை மா கழல்*	*ஆபரணவொலி பொருந்திய சிறந்த திருவடிகளை*
அங்கம்	*(அதன்) உடலையும்*	*கூடும் குறிப்பு உடையீர்*	*சேரவேணுமென்னும் நினைவுடைய அன்பர்களே!,*
மதியாது கீறி	*அலக்ஷியமாகப் பிளந்தொழித்தவனையும்,*	*மூவாயிரம் நான்மறை யாளர்*	*மூவாயிரம் பிராமணர்கள்*
மழை	*(இந்திரன் பெய்வித்த) பெருமழைக்காக*	*நாளும்*	*நாள்தோறும்*
மா முது குன்று எடுத்து	*பெரிய பழைய கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்தவனையும்*	*முறையால்*	*முறைமைப்படி*
		வணங்க	*வந்து பணியப்பெற்று*
ஆயர் தங்கள் கோ ஆய்	*இடையர்கட்குத் தலைவனாய்*	*அணங்கு ஆய சோதி*	*அப்ராக்ருதமான தேஜஸ்ஸை யுடையனான*
நிரை மேய்த்து	*பசுக்களை மேய்த்தவனையும்*	*தேவாதி தேவன்*	*ஸர்வேச்வரன்*
உலகு உண்ட	*(பிரளய காலத்தில்) உலகங்களை உண்டவனாயுமிருக்கிற*	*திகழ்கின்ற*	*விளங்குகின்ற*
			தில்லை.........சேர்மின்கள்—.

** * *—ஒருநாள் கம்ஸனாலேவப்பட்ட கேசியென்பானோர் அஸுரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்*

கொண்டு தன்மேற் பாய்ந்துவர, தன்திருக்கையை நன்ருய்ப் பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினவனும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக் குடையாகத் தாங்கிக் கோநிரை காத்தவனும், இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாடினவனும், பிரளயாபத்திலே அனைத்தையும் திருவயிற்றினுள்ளே புகுவித்துப் பாதுகாத்தவனுமான ஸர்வேச்வரனது திருவடியைச் சேர விரும்பியிருக்கு மன்பர்காள்!, மூவாயிரவரென்று கணக்கிடப் பெற்றிருந்த வைதிக ப்ராஹ்மணர்களினுல் ஆச்ரயிக்கப்பட்ட பரஞ்சோதி பரமபுருஷன் வாழுமிடமான தில்லைத் திருச்சித்ரகூடத்தைச் சென்று சேருங்களென்கிருர்.

அணங்காயசோதி=அணங்கு—தெய்வம். திவ்யமான சோதியையுடைய என்றபடி. தேவாதி தேவன்—வடசொல் தொடர். ... . (௮)

சேருநீலவேற்கண் மடவார் திறத்துச்
சினத்தோடுநின்று மனத்தால் வளர்க்கும் *
அருநீலபாவ மகலப் புகழ்சேர்
அமரர்க்குமெய்தாத வண்டத் திருப்பீர்! *
பெருநீர்நிவாவுந்தி முத்தம் கொணர்ந்து
எங்கும்வித்தும்வயலுள் கயல்பாய்ந் துகள *
திருநீலநின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (௯)

செரு நீலம் வேல் கண்	யுத்தத்திற்குக் கருவியாய் நீல நிறத்ததான வேல் போன்றகண்களையுடைய
மடவார் திறத்து	ஸ்த்ரீகள் விஷயமாக வுண்டான
சினத்தோடு நின்று	கோபத்தோடு கூடியிருந்து
மனத்தால் வளர்க்கும்	நெஞ்சினுலே மேன்மேலும் வ்ருத்தி செய்விக்கப்படுகிற
அரு	போக்கமுடியாத
நீலம்	நெஞ்சை யிருள்மூடப் பண்ணுகிற
பாவம்	பாவங்கள்
அகல	நீங்கப்பெற்று

புகழ் சேர் அமரர்க்கும் எய்தாத அண்டத்து இருப்பீர்	புகழையுடைய பிரமன் முதலிய தேவர்கட்கும் துர்லபமான பரமபதத்திலே இருக்கவேண்டியிருக்கு மன்பர்களே!,
பெரு நீர்	மிக்க நீரையுடைய
நிவா	'நிவா' என்னும் ஆருனது
முத்தம் கொணர்ந்து உந்தி வித்தும்	முத்துக்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளி விதைவிதைத்தாற்போலே சொருகப்பெற்ற
வயலுள் எங்கும்	வயல்களி லெல்லாம்
கயல்	மீன்கள்
பாய்ந்து உகள	குதித்துத் துள்ளவும்
திரு நீலம்	அழகிய நெய்தல்மலர்கள்
நின்று திகழ்கின்ற	எப்போதும் விளங்கவும் பெற்ற

தில்லை ....சேர்மின்கள்—.

* * *—மடவார்திறத்துச்சினமாவது—மடவார் நிமித்தமாக வுண்டாகிற பகை; அதாவது என்னென்னில்; தான் ஒரு மாதரை ஆசைப்பட்டிருக்க மற்றொருவனும் அவளிடத்தே ஆசைவைத்து இவனை அருகு நாடவொட்டாமல் அடித்துத்தள்ள, எப்பாடுபட்டாவது அந்தமாதரைத் தான் பரிக்ரஹித்தே தீருவதென்கிற தீவ்ரமான நோக்கத்தினால் மற்றவனைக் கொலைசெய்துவிடு மளவுந் துணிந்து நிற்கை. இப்படிப்பட்ட துணிவினால் செய்யப்படும் பாவங்கள் பகவத் ப்ராப்திக்கு இடையூறுதலால் அவற்றையகற்றி, தேவதைகட்கும் எட்டா நிலமாகிய பரமபதத்திற் சென்று சேர்ந்து நித்ய கைங்கரியம் பண்ண வேணுமென்று விருப்புற்றிருக்குமவர்களே! என்று அன்பர்களை விளிக்கிறார் முன்னடிகளில். அன்னவர்களை விளித்து, 'நீங்கள் தில்லைத் திருச்சித்திர கூடம் சென்று சேர்மின்கள்' என்று சொல்லுவதன் கருத்து இருவகையதாம். சித்திரகூடத்திலே நீங்கள் சிலகாலமாவது வாழ்ந்தால்தான் உங்கட்குப் பரமபத ப்ராப்தி உண்டாகும் என்பதாக ஒருகருத்து; பரமபதத்துக்குப் போக வேணு மென்கிற விருப்பம் உங்கட்கு ஏதுக்காக?; வீணான அந்த விருப்பத்தை விட்டிட்டுச் சித்திரகூடம் சென்று சேர்ந்தீர்களாகில் அவ்விடத்திருப்பே உங்கட்குப் பரமபத வாழ்ச்சியாங்கிடீர் என்பதாக மற்றொரு கருத்து.

செருநீலவேற்கண்=செருச்செய்யும் வேலையும் நீலமலரையும் போன்ற கண்களையுடைய மடவார் என்றுரைத்தலுமாம். மடவாருடைய கலவிக்குப் பிரதிபந்தகர்களாமவர்விஷயத்திலுண்டாகுஞ் சினத்தை மடவார்திறத்துச்சின மென்றது—அதற்கு மடவார்களே மூலகாரணமாதல் பற்றியென்க. "கூனியின் சொல்லால் இராமன் வநவாசஞ்சென்றான்" என்பதை இதற்கு ஒருபுடை ஒப்பாகக் கொள்க.

அருநீலபாவமகல=அருமையாயும் நீலமாயுமிருக்கிற பாவம் நீங்க; எப்படிப்பட்ட ப்ராயச்சித்தங்களாலும் போக்கமுடியாதனவாதலால் 'அரு' என்றது; நெஞ்சை இருளப்பண்ணுதலால் நீலமென்றது. மூன்றாமடியில் "வித்தும்வயலுள்" என்றது வினைத்தொகை. வித்து—வினைப்பகுதி: வித்துதல்—விதைத்தல். இங்கு வித்தும்வயலென்றது—விதைக்கப்பெற்ற வயலென்றபடி. வெள்ளாறு பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகி வரும்போது முத்துக்களைக் கொழித்துக் கொண்டுவந்து கழனிகளில் தள்ள, அந்த முத்துக்கள் விதை விதைத்தது போல் விளங்க, அவற்றை மீன்கள்கண்டு 'இவை என்னவோ!' என்று வெருவித் தாவித் திரிகின்றன வென்று ஸ்வபாவோக்தியாகக் கூறினவாறு. .... (சு)

சீரார்பொழில்சூழ்ந் தழகாய தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடத்துறை செங்கண் மாலுக்கு *
ஆராதவுள்ளத் தவர்கேட் டேவப்ப
அலைநீருலகுக் கருளே புரியும் *

காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி குன்றாவொலிமாலை
யோரொன்பதோ டொன்றும் வல்லார் *
பாராருலக மளந்தா னடிக்கீழ்ப்
பலகாலம்நிற்கும்படி வாழ்வர் தாமே. (௰)

சீர் ஆர் பொழில் சூழ்ந்து அழகாய	சிறந்த சோலைகளால் சூழப்பட்டு அழகுபெற்ற
தில்லை திரு சித்ர கூடத்து	தில்லைத் திருச்சித்திர கூடத்திலே
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
செங்கண் மாலுக்கு	புண்டரீகாக்ஷனை பெருமான் விஷயமாக,
ஆராத உள்ளத்தவர்	எவ்வளவு பகவதநுபவம் பண்ணினாலும் திருப்தி பிறவாத நெஞ்சை யுடையரான அன்பர்கள்
கேட்டு உவப்ப	கேட்டு ஆநந்திக்கும்படி,
அலை நீர் உலகுக்கு அருளே புரியும்	கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்திலுள்ளார்க்கு அருள் செய்யுமவராய்
கார் ஆர் புயல் கை	காளமேகம்போல் உதாரரான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார் (அருளிச் செய்த)
குன்றா ஒலி	குறையாத ஓசையை யுடைத்தான
மாலை	சொல்மாலையாகிய
ஓர் ஒன்பதோடு ஒன்றும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்,
பார் ஆர் உலகம் அளந்தான் அடி கீழ்	பூமியையும் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களையும் அளந்தவனை பெருமானுடைய திருவடிவாரத்திலே
பல காலம்	நெடுங்காலம்
நிற்கும்படி	அடிமைசெய்து நிற்கும்படி
வாழ்வர்	வாழப் பெறுவர்.

* * *—சுற்றிலும் பொழில்கள் சூழ்ந்து அழகுமிக்கிருக்குந் தில்லைத் திருச்சித்திர கூடத்தில் வாழுமெம்பெருமான் விஷயமாக, பரமோதாரரான பரகாலர் பாடினவிப்பாடல்கள் பகவத் பக்திமிகுந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குக் கர்ணாம்ருதமானவை; இப்படிப்பட்ட விவ்வருளிச்செயல்களை ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமான் திருவடி நிழலிலொதுங்கி வாழப் பெறுவரென்று—இத்திருமொழிகற்பார்க்குப் பயனுரைத்த பாசுரமிது. .... (௧௦)

அடிவரவு:—ஊன் காய் வெம்பும் அருமா கோ நெய் மௌவல் மாவாய் செருச் சீரார் வாட.

மூன்றாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி உரை

முற்றுப் பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து—மூன்றாந் திருமொழி,

வாடமருதிடைபோகி.

அவதாரிகை:—"தில்லைத்திருச்சித்ரகூடஞ் சென்றுசேர்மின்கள்" என்று பரோபதேசமாகச் சென்றது கீழ்த்திருமொழி; தம்முடைய அநுபவமாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. விபவாவதாரத் திருக்குணங்களெல்லாம் சித்திரகூடத்தெம்பெருமான் திறத்திலே நிழலிட்டுவிளங்கக்காண்கையாலே ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஒவ்வொருவகையாக அக்குணங்களை அநுஸந்தித்து அநுபவிக்கிறாராயிற்று. ... ... *

வாடமரு திடைபோகி மல்லரைக்கொன் றொக்கலித்திட்டு *
ஆடல்நன்மா வுடைத்தாய ராநிரைக்கன் றிடர்தீர்ப்பான் *
கூடிய மாமழைகாத்த கூத்தனென வருகின்றான் *
சேடுயர் பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

மருத இடை	இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே
வாட	அவை பங்கமடையும்படி
போகி	தவழ்ந்து சென்றவனும்,
மல்லரை கொன்று	மல்லர்களைக் கொன்றவனும்,
ஒக்கலித்திட்டு ஆடல் நல் மா உடைத்து	நடைபழகி ஆடிக்கொண்டு வந்த கொடிய (அசுரக்) குதிரையைக் கொன்றவனும்,
அன்று	முன்பொரு காலத்தில்
ஆயர் ஆநிரைக்கு இடர் தீர்ப்பான்	இடையர்கட்கும் பசுக்கூட்டங்கட்கும் நேர்ந்த துன்பத்தைத் தீர்ப்பதற்காக
கூடிய மா மழை காத்த	திரண்ட பெருமழையைத் தடுத்து ரக்ஷித்தவனுமிருக்கிற
கூத்தன் என	கூத்துகளாடின கோபாலக்ருஷ்ணனென்று சொல்லும்படியாக
வருகின்றான்	வருமவன்
சேடு உயர் பூ பொழில் தில்லை சித்திர கூடத்து உள்ளான்	இளமை தங்கிய ஓங்கின பூஞ்சோலைகளையுடைய தில்லைத் திருச்சித்திர கூடத்திலுள்ளான்.

* * *—முதல் மூன்றடிகளாலும் க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களைப்பேசி, அப்படிப்பட்ட கண்ணபிரானே பின்புள்ளாருமிழவாமைக்காகச் சித்திரகூடத்திலேவந்து நித்யஸந்நிதிபண்ணி ஸேவைஸாதிக்கின்றானென்கிறார். இரட்டை மருதமரங்களினிடையே தவழ்ந்து அவற்றை முறித்துத்தள்ளினவனும், மல்லர்களை முடித்தவனும், கேசியென்னு மசுரன் தன்னுடைய நடையழகிலே கண்ணன்

ஈடுபட்டுப் பார்க்காயிருக்க அவனை விழுங்கிவிடுவோமென்றெண்ணிக் குதிரை வடிவெடுத்து நடையழகு காட்டிக்கொண்டுவர, அவனைக்கொன்றொழித்தவனும், கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக்குடையாகவெடுத்துக் கோநிரைகாத்தவனுமான பெருமான் அப்போது திருவாய்ப்பாடித் திருவீதியிலே, 1. "சீலைக்குதம்பை யொருகாது ஒருகாது செங்கிறமேற்றோன்றிப்பூ, கோலப்பணைக்கச்சுங்கூறை யுடையுங்குளிர்முத்தின் கோடாலமும், காலிப்பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்" என்றும் 2. "தழைகளுந் தொங்கலுந்ததும்பி யெங்குந் தண்ணுமையெக்கம் மத்தளி தாழ்பீலிக், குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்கும் கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு, மழைகொலோ வருகின்ற தென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி, நுழைவனர் நிற்பனராகி யெங்குமுள்ளம் விட்டு ஊண்மறந்தொழிந்தனரே" என்றுஞ் சொல்லும்படி யான எப்படிப்பட்ட அழகுடனே எழுந்தருளினனோ அப்படிப்பட்ட அழகை நாமும் இழவாமே இங்கு ஸேவிக்கப்பெற்றோ மென்றாராயிற்று.

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளிய பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்க ளிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந் தீர்ந்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பொருகாலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக் கையில் நாரதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங் கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்த்ரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர்கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ்சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகே நெருங்குஞ்சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான விவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்களும் ஆவே சித்துக்கிடந்தனரென்று சில புராணங்கள் கூறும். ஆழ்வார்களும் இங்ஙனே அருளிச்செய்வதுண்டு; "ஒருங்கொத்த விணைமருதம் உன்னிய வந்தவரை" என்றும் "பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை" என்றும் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்துளர்.

வாட மருதிடைபோகி = அஸுராவேசங்கொண்ட மருதமரங்களாகை

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—3—1. 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—4—1.

யாலே பராத்பரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கிட்ட வரவர, அப்போதே அவை வாட்ட மடைந்தனவாம்.

மல்லரைக்கோன்று=கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீ புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புகுந்து நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணானைக்கொன்று அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளையெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவளவிலே மாலாகாரரையும் கூனியையும் அநுக்ரஹித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே கம்ஸ ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப்பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயேகொன்று வென்றிட்டனர் என்ற கதையுணர்க. அன்றியும், கண்ணபிரான் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதன னிடஞ்சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தன்னுடைய ஸபா மண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப்பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன் மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றையமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன்மே லேறினமாத்திரத்திலே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸநம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்களை மடிவித்த வரலாறுமொன்றுண்டு. மல்லர்—ஆயுதஸஹாயமின்றி உடல்வலிமையையே கொண்டு யுத்தஞ்செய்பவர்.

ஒக்கலித்திட்டு என்ற வினையெச்சம் மேலே இரண்டாமடியோடு கூடக் கடவது; ஒக்கலித்திட்டாடல்செய்த குதிரை—நடைபழகுவதுபோல ஆடியசைந்துகொண்டுவந்த குதிரையென்க. "நன்மா" என்றது விபரீதலக்ஷணை, 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே.

கூத்தனெனவருகின்றான் இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஈற்றடியில் வருகின்றானென்றும் வருவானென்றும் அருளிச்செய்யக் காண்கையாலே, ஆழ்வார் இத்திருப்பதிக்கெழுந்தருளின ஸமயம் பெருமாளுக்குத் திருவீதிப் புறப்பாடாக இருக்கலாமென்று சிலர் கூறுவதுண்டு. ... ... (க)

பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட பிள்ளைபரி சிதுவென்றால் *
மாநிலமாமகள் மாதர்கேள்வ னிவனென்றும் * வண்டுண்
பூமகள் நாயகனென்றும் புலங்கெழு கோவியர்பாடி *
தேமலர் தூவவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (உ)

பேய் மகள்	"பேய்ச்சியான பூதனையினுடைய
கொங்கை	முலையில் (தடவியிருந்த)
நஞ்சு	விஷத்தை
உண்ட இது	(அம்ருதமாக) உறிஞ்சியுண்ட இக்காரியம்
பிள்ளை பரிசு என்றால்	இச் சிறுபிள்ளையின் செயல்" என்று சொல்லக் கேட்டதும்
புலன் கெழு கோவியர்	அழகிய இடைப் பெண்களானவர்கள்,
இவன்	"இக் கண்ணபிரான்
மா நிலமாமகள் மாதர் கேள்வன் என்றும்	பூமிப் பிராட்டிக்கு வல்லபன்" என்றும்
வண்டு உண் பூ மகள் நாயகன் என்றும் பாடி	"வண்டுகள் மதுவுண்கிற தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாதன்" என்றும் சொல்லிப் பாடிக்கொண்டு
தே(ன்) மலர் தூவ	செவ்விகுன்றாத புஷ்பங்களைப் பணிமாற
வருவான்	(திருவாய்ப் பாடித் திருவீதிகளிலே) ஸஞ்சரித்த பெருமான்
சித்திர கூடத்து உள்ளான்	(இப்போது) சித்திரகூடத்திலே ஸேவை ஸாதிக்கின்றான்.

* * *—ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத்தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனனென்ற வரலாறு அறிக.

கண்ணபிரான் சிறுகுழந்தையாகத் தெருப்புழுதியளைந்து விளையாடும் போது இடைச்சிகள் ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடுகையில் 'இப்பிள்ளை

ஸாமாந்யமன்று; முலைகொடுக்கவந்த வொருத்தியை முடித்த பிள்ளைகாண்மின் இது' என்று சொல்லக்கேட்ட இடைச்சிகள் "அப்படியா? இப்படிப்பட்ட அரியபெரிய காரியஞ்செய்கிற இப்பிள்ளையை இடைப்பிள்ளையென்று நினைக்க நியாயமேயில்லை; திருமடந்தை மண்மடந்தைகட்குக் கொழுநனை ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனே இக்குழந்தையாக வந்து பிறந்தானத்தனை" என்று சொல்லித் துதித்துத்தொழுவர்களாம்; அப்படிப்பட்டவன் அந்த பரத்வ ஸௌலப்யங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு நமக்கும் ஸேவைஸாதிக்குமிடம் சித்திரகூடம் என்றாராயிற்று. "வாயுள் வையகங்கண்ட மடநல்லார், ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம், பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன், மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தை இங்கு நினைப்பது.

புலன்கெழு கோவியர்—கண் மனம் முதலிய இந்திரியங்களைக் கவர்கின்ற அழகிய வடிவுபடைத்த இடைச்சிகளென்கை. கோபீ [கோபீ] என்ற வடசொல் பன்மையுருபேற்றுக் கோவியர் என்றாயிற்று. 2. "போலன்கெழு' என்றபாடமும் உண்டென்று வியாக்கியானத்தினால் விளங்குகின்றது; போலன்-பொன்மயமான நகைகளினால், கெழு—விளங்குகின்ற=என்க. .... (உ)

பண்டிவன் வெண்ணெயுண்டானனென் றுய்ச்சியர்கூடி யிழிப்ப *
எண்டிசையோரும் வணங்க விணைமருதூடே நடந்திட்டு *
அண்டரும் வானத்தவரு மாயிர நாமங்களோடு *
திண்டிறல் பாடவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (ந)

பண்டு — முன்பொருகாலத்தில்,
இவன் — "இச்சிறுபிள்ளை
வெண்ணெய் உண்டான் என்று — வெண்ணெயைத் (திருடித்) தின்றான்" என்று சொல்லி
ஆய்ச்சியர் கூடி — இடைச்சிகள் கும்பல் சேர்ந்து
இழிப்ப — இழிவாகப் பேசப்பெற்றவனும்,
எண் திசையோரும் வணங்க — எட்டுத்திக்கிலுள்ளாரும் வணங்கும்படியாக
இணை மருதூடே நடந்திட்டு — இரட்டை மருதமரத்தினிடையே நடை பயின்றவனும்
அண்டரும் — இடையர்களும்
வானத்தவரும் — தேவர்களும்
ஆயிரம் நாமங்களோடு — ஸஹஸ்ரநாமங்களைச் சொல்லி
திண் திறல் பாட வருவான் — த்ருடமான ஆண்பிள்ளைத் தனத்தைப் பாடும்படி (திருவாய்ப்பாடியில்) ஸஞ்சரித்தவனுமுள்ள பெருமான்
சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—சிலர் எளிமைக்குணத்திலே யீடுபட்டிருப்பர்கள், சிலர் மேன்மைக்குணத்திலே யீடுபட்டிருப்பர்களென்றுண்டே; அதன்படியே, கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவாடி யமுது செய்த எளிமைக்குணத்திலே நெஞ்சிழிந்தவர்கள் 1. "அறியாதார்க்கு ஆனாகிப்போய் ஆய்ப்பாடி, உறியார் நறுவெண்ணெ யுண்டுகந்தான்காணேடீ"

1. பெரியதிருமொழி 11—5—4.

என்றாற்போலே ஏசிப்பேசிப் போதுபோக்குவர்கள்; மேன்மைக்குணத்தி லீடுபட்டவர்கள் 1. "கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்த பொன்னடிக்கள், வானவர்தஞ்சென்னி மலர்கண்டாய்சாழலே" என்றாற்போலே பேசி வணங்கிக் கிடப்பர்கள். ஆகவிப்படி ஏசுகைக்கும் ஏத்துகைக்கும் உரிய எளிமை மேன்மைகள் விளங்குகின்ற பெருமான் அக்குணங்களிரண்டும் குன்றாமே ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் சித்ரகூடம் என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியில், அண்டர்—இடையர்கள். "அண்டர் மிண்டிப்புகுந்து நெய்யாடினார்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பிரயோகமுங்காண்க. (௩)

வளைக்கை நெடுங்கண்மடவா ராய்ச்சிய ரஞ்சியழைப்ப *
தளைத்தவிழ் தாமரைப்பொய்கைத் தண்தடம்புக் கண்டார்காண *
முளைத்த வெயிற்றழல்நாகத் துச்சியில் நின்றதுவாட *
திளைத்தமர் செய்துவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (௪)

வளை கை நெடுங் கண் மடவார் ஆய்ச்சியர்	வளையல்களணிந்த கைகளையும் நீண்ட கண்களையுமுடைய இடைப்பெண்கள்
அஞ்சி	பயப்பட்டு
அழைப்ப	('காளிங்க மர்த்தனமாகிற இந்த பயங்கரமான செய்தியைவந்து பாருங்கள்' என்று) அழைக்க,
அண்டர்	இடையர்கள்
தளைத்து அவிழ் தாமரை பொய்கை தண் தடம் புக்கு	மலர்ந்த தாமரைப் பூக்களையுடையவொரு பொய்கையின் குளிர்ந்த கரையிலே சென்று
காண	பார்த்தவளவிலே
முளைத்த எயிறு அழல் நாகத்து உச்சியில்	முளைத்த பற்களையுடையதும் விஷாக்னியை உமிழ்வதுமான காளியநாகத்தினுச்சியிலே
நின்று	நின்றுகொண்டு
அது வாட திளைத்து	அந்தநாகம் இளைக்கும்படி நர்த்தனஞ் செய்து
அமர் செய்து	(அந்த நாகத்தோடே) யுத்தஞ் செய்து (வெற்றி பெற்று)
வருவான்	உல்லாஸமாக வீதியார எழுந்தருளின பெருமான்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'கிருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்நியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்குத் தகாதவாறு செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு, அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச்

1. பெரியதிருமொழி 11—5—1.

சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவில் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிக்ஷை இட்டருளவேண்டுமென்று வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினனென்ற வரலாறு அறிக.

யமுனைப்புறமாகச்சென்ற இளமங்கையர் அவ்விடத்தில் காளியனுக்கும் கண்ணனுக்கும் போர்நடப்பது கண்டு 'ஐயோ! சிறுகுழந்தை பாம்பின் வாயிலே விழுந்து மடியப்போகிறதே!, நோக்குவாராருமில்லையே; பலராமனும் கூட இல்லையே!' என்று மிகவுங் கவலைப்பட்டு நடுநடுங்கித் திருவாய்ப்பாடியேற வோடிவந்து 'அநியாயம்! அநியாயம்!!' என்று கோபாலத்தலைவர்களைக் கூவியழைக்க, அவர்களும் செய்தியறிந்து பதறியெழுந்து அப்பொய்கைக்கரைக்கு ஓடிச்செல்வதற்குள்ளே காளியமர்த்தனத்தைத் தலைக்கட்டி வெற்றியுடனே வீதியாரவந்தானும்; அப்படிப்பட்டவன் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலநார்த்தமாக ஸேவைஸாதிக்குமிடம் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடம் என்றுராயிற்று.

தளைத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கை= தளைத்து அவிழ் — 'கட்டுண்டிருந்து (பிறகு) அவிழ்ந்த' என்று பொருளாய் விகஸித்தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. தாமரைகள் புஷ்பிக்கக்கூடிய பொய்கை என்று கருத்து: இப்படிப்பட்ட பொய்கையையன்றோ காளியன் தன்விஷாக்நியினுல் கொதிப்பித்துக்கொண்டு கிடந்தானென்கை. தடம்—வடசொல்; கரை. ... . (௪)

பருவக் கருமுகிலொத்து முத்துடைமா கடலொத்து *
அருவித்திரள் திகழ்கின்ற வாயிரம்பொன் மலையொத்து *
உருவக் கருங்குழலாய்ச்சி திறத்தினமால் விடைசெற்று *
தெருவில் திளைத்துவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (௫)

பருவம் கரு முகில் ஒத்து } கார்காலத்திலுண்டான காளமேகம் போன்றவனும்

முத்து உடை மா கடல் ஒத்து } முத்துக்களையுடைய பெரிய கடல் போன்றவனும்

அருவி திரள் திகழ்கின்ற ஆயிரம் பொன் மலை ஒத்து } அருவிகளின் கூட்டங்களால் விளங்குகின்ற ஆயிரம் பொன்மலைகள் போன்றவனும்,

உருவம் கரு குழல் ஆய்ச்சி திறத்து } அழகிய கறுத்த கூந்தலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக

மால் விடை இனம் செற்று } பெரிய ரிஷபங்களின் திரளைத் தொலைத்தவனும்

தெருவில் } (திருவாய்ப்பாடியின்) வீதியிலே

திளைத்து வருவான் } கூத்தாடிக்கொண்டு வருமவன்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—திருவாய்ப்பாடித் திருவீதியிலே கண்ணபிரான் எழுந்தருளும்போது பார்த்தால் 'கார்காலத்துக் காளமேகந்தான் இங்ஙனே வடிவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றதோ!' என்று சிலர்க்கு உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாம் படியிருக்கும்.

முத்துவடங்கள் முதலிய ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்தால் 'முத்துக்கள் மலிந்த கருங்கடல்தான் இங்ஙனே வடிவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றதோ !' என்றும் 'அருவிகள் விளங்குகின்ற பொன்மலைகள் பலகூடி இங்ஙனே உருவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றவோ !' என்றும் சிலர்க்கு உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கும். ஆகவிப்படி உத்ப்ரேக்ஷிக்கத்தக்க வடிவழகு வாய்ந்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்வதற்குக் கொண்ட கோலத்துடனே வீதியாரவரும்போது யாதொரு அழகு விளங்கிற்றோ அவ்வழகைப்பின்புள்ளாரும் ஸேவித்து மகிழும்படி ஸேவைஸாதிக்குமிடம் திருச்சித்ரகூடம் என்றாராயிற்று.

பருவக்கருமுகில்—பருவமாவது காலம்; அதாவது இங்கு மாரிகாலம் இரண்டாமடியில் பொன்மலையைச்சொன்னதால் ஆபரணச்சேர்த்தி விவக்ஷிதமென்க. 1. "பலபலவேயாபரணம்" என்பவாதலால் "ஆயிரம் பொன்மலையொத்து" என்றார். ... ... (௫)

எய்யச்சிதைந்த திலங்கைமலங்க வருமழை காப்பான் *
உய்யப் பருவரைதாங்கி யாநிரைகாத்தா னென்றேத்தி *
வையத் தேவரும்வணங்க வணங்கெழுமா மலைபோலே *
தேய்வப்புள் ளேறிவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (௬)

எய்ய	"ஒரு அம்பைத் தொடுத்து விட்ட மாத்திரத்திலே	பரு வரை தாங்கி	பெரிய கோவர்த்தன மலையை(க் குடையாக) எடுத்துப் பிடித்து
இலங்கை	லங்காபுரியானது	காத்தான்	எல்லாரையும் காப்பாற்றினான்"
சிதைந்தது	அழிந்தொழிந்தது ;	என்று	என்று சொல்லி
	(அதுவுந் தவிர)	வையத்து எவரும்	பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும்
ஆ நிரை	பசுக்களின் கூட்டம்	ஏத்தி வணங்க	துதித்துத் தொழும்படியாக
மலங்க	துன்பமடையும்படியாக	அணங்கு எழு மா மலை போலே	தெய்வாவேசங் கொண்ட ஒரு பெரிய மலை போலே யிருக்கிற
வரும்	வந்து எழுநாள் ஓயாமல் பெய்த	தெய்வம் புள் ஏறி	திவ்ய பக்ஷியாகிய கருடன் மீதேறிக்கொண்டு
மழை	மழையை	வருவான்	எழுந்தருளும் பெருமான்
காப்பான்	தடுப்பதற்காகவும்		சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.
உய்ய	(ஆநிரைகள்) பிழைப்பதற்காகவும்		

* * *—ஸமயங்களில் அடியவர்களைக் காத்தருளும்பொருட்டு எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின்மீதேறிக்கொண்டு எழுந்தருள்வதுண்டே; அப்படி எழுந்தருளும்போது, "எய்யச்சிதைந்தது இலங்கை" என்று சொல்லிப் பலர்

1. திருவாய்மொழி 2—5—7.

ஏத்திவணங்குவர்கள் ; அதாவது—இப்பெருமான் ஒரு அம்பு தொடுத்துவிட்ட மாத்திரத்திலே இலங்கை நீறாகியொழிந்தது என்பர்கள். மற்றும்பலர் "மலங்க வரும் மழை காப்பான் உய்யப் பருவரைதாங்கி ஆநிரைகாத்தான்" என்று சொல்லி யேத்தி வணங்குவர்கள் ; அதாவது—1. "உண்ணாதுறங்காது ஒலி கடலையூடறுத்துப் பெண்ணாக்கையாப்புண்டு தாமுற்றபேது" என்னும்படி படாதபாடுகள்பட்டு இலங்கை செற்றது தன் மனைவிக்காகத்தானேயென்று சிலர் சொல்லிவிடக்கூடும் ; அப்படியன்றியே, வாயில்லாச்சீவன்களைக் காக்க வேண்டி மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்த மஹோபகாரகன்காண்மின் என்பர்கள். இங்ஙனே பலர் பல குணங்களைச்சொல்லி யேத்தப்பெற்றுப் பெரிய திருவடியின்மீதேறி யெழுந்தருளு மெம்பெருமான் ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகப் பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாய்ப் பிரகாசிக்குமிடம் திருச்சித்ரகூடம் என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் "வையத்தேவரும்" என்பதே பாடம். அரும்பதவுரைகாரர் "வையத்தேவரும்" என்று பாடங்கொண்டு நிலத்தேவர்களான பிராமணர்களென்று பொருளுரைத்தது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தாது ; ஓசையின்பமும் சிதையும்.

அணங்கெழுமாமலைபோலே = அணங்கெழுதலாவது தெய்வாவேசம் பெறுதல். 2. "காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக்கார்முகில் போல்" என்றாற்போலே பொன்போல்மேனியனான கருடன்மீது கரியதிருமால் வீற்றிருப்பது பொன்மலையினுச்சியில் காளமேகம் படிந்தாற்போன்றிருத்தலால் "மாமலைபோலே தெய்வப்புள்" என்றார். .... (சு)

ஆவரிவை செய்தறிவா ரஞ்சனமா மலைபோலே *
மேவுசினத் தடல்வேழம் வீழமுனிந்து * அழகாய
காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழ வீதிவருவான் *
தேவர்வணங்கு தண்திலைச் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (எ)

மா அஞ்சனம் மலை போலே	"பெரிய கரிய மலை போன்றதும்	முனிந்து இவை செய்தறிவார் ஆவர்	சீறியருளினது முதலிய இப்படிப்பட்ட அருந் தொழில்களைச் செய்தறிவார் (இக்கண்ணபிரான் தவிர) வேறுயாருமில்லை" (என்று சொல்லி)
மேவு சினம்	மிகுதியாகக்கொண்ட கோபத்தை யுடையதும்		
அடல்	மிக்க வலிவை யுடையதுமான	அழகாய காவி மலர் நெடு கண்ணார் கைதொழ	அழகிய நீலோற்பலம் போன்ற நீண்ட கண்களை யுடைய மாதர்கள் கை கூப்பித் தொழும்படியாக
வேழம்	(குவலயாபீடமென்னும் கம்ஸனது) யானை	வீதிவருவான்	(வடமதுரைத்) தெருவிலே கம்பீரமாக எழுந்தருளினவன்
வீழ	மாண்டொழியும்படி		

1. நாச்சியார் திருமொழி 11—7. 2. திருவாய்மொழி 9—2—6.

தேவர் வணங்கு	நித்யஸூரிகளும் வந்து வணங்கப்பெற்ற	தில்லை சித்திர கூடத்து உள்ளான்	தில்லைத்திருச்சித்திர கூடத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கின்ருன்.
தண்	அழகிய		

* * *—ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனுயொளித்து வளரத் தரிக்கிலாதுகித் தீங்குநினைந்த கம்ஸனுல் வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்து மதுரைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் அவனது அரண்மனை வாயிலிற்புகும்போது தன்னைக்கொல்லும்படி அவனுல் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர்தொலைத்த வரலாறு மதுரைமாநகரம் முழுவதும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பரவிவிடவே, அங்குநின்றுங் கண்ணபிரான் மீண்டெழுந்தருளும்போது அந்நகரத்து இளமங்கையரெல்லாம் சாலகவாசல்களிலே வந்து நின்றுகொண்டு 'இப்படிப்பட்ட அரியபெரிய வீரச்செயல் செய்ய மற்று ஆராலேனும் முடியுமோ? மலையையெதிர்த்த மஹாவீரனன்றோ இவன்!' என்று புகழ்ந்து கைதொழுதார்கள்; அப்படி அவர்களால் துதித்துத் தொழப்பட்டவனுகி வீதியேற எழுந்தருளும்போதிருந்த அற்புதமான அழகைப் பிற்பட்டுள்ள நாமும் அநுபவிக்கலாம்படி சித்திரகூடத்திலே வந்து பொருந்தி ஸேவை ஸாதியா நின்ருனென்ருராயிற்று.

"என்று" என்றொருசொல் இரண்டாமடியில் வருவித்துக்கொள்ள வேணும்: "ஆவரிவை செய்தறிவாரேன்று அழகாய காவிமலர் நெடுங்கண்ணுர் கைதொழவீதிவருவான்."

இவை என்ற பன்மையில்—வழியிடையே வண்ணுனைக்கொன்றது, ஆயுதச்சாலையிலே புகுந்து வில்லைமுறித்தது, கடைசியாகக் கம்ஸனைக்கொன்றது முதலியனவும் விவக்ஷிதம். .... (எ)

பொங்கியமரி லொருகால் பொன்பெயரோனை வெருவ *
அங்கவ னுகமளைந்திட் டாயிரந்தோ ளெழுந்தாட *
பைங்கணிரண் டெரிகான்ற நீண்டவெயிற் ருேடுபேழ்வாய் *
சிங்கவுருவின் வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (அ)

ஒருகால்	முன்பொருகாலத்தில்,	அங்கு	அவ்விடத்திலே
அமரில்	போர்க்களத்தில்		
பொன் பெயரோன்	ஹிரண்யாஸுரன்	அவன் ஆகம்	அவ்விரணியனது உடம்பிலே
வெருவ	பயப்படும்படியாக	அளைந்திட்டு	கைவைத்து
பொங்கி	கிளர்ந்து		

ஆயிரம் தோள் எழுந்து ஆட	(அவனைச்சித்திரவதம் பண்ணவேணுமென்கிற பதற்றத்தாலே) கைகள் பலமுகமாகப் பெருக்கமடைய,	நீண்ட எயிற்றொடு	நீண்ட கோரப்பற்களையும்
எரி கான்ற இரண்டு பைங்கண்	நெருப்பை உமிழ்கின்ற பசுத்த இரண்டு திருக்கண்களையும்	பேழ் வாய்	பெரிய வாயையுமுடைய
		சிங்கம் உருவின் வருவான்	நாஸிம்ஹருபியாய்க் காட்சிதந்த பெருமான்
			சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—பண்டொருகால் நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி இரணியன் மார்வைப் பிளந்தொழித்து, பயங்கரமான உருவத்துடனே காட்சிதந்த பெருமான், அவ்விரணியன்போன்ற ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்குப் பயங்கரனுகவும் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் போன்ற பக்தசிகாமணிகளுக்கு ப்ரஸந்நமுகனுகவும் ஸேவைஸாதிக்குமிடம் திருச்சித்திரகூடம் என்றுராயிற்று.

பொன்பெயரோன்—வடமொழியில் 'ஹிரண்யம்' என்பதற்குப் 'பொன்' என்று பொருளாதலால் ஹிரண்யனென்னும் பெயருடைய அசுரனைப் பொன் பெயரோனென்கிறது: ஆகவே இது லக்ஷிதலக்ஷணை.

ஆயிரந்தோளெழுந்தாட=பரமபாகவத விரோதியான இரணியனைப் புடைப்பதிலே திருக்கைகளுக்குண்டான பதற்றத்தைப் பலமுகமாக்கி வருணித்தபடி. 'கான்ற' என்னும் பெயரெச்சத்தில், 'கால்' என்பது வினைப்பகுதி. (அ)

கருமுகில் போல்வதோர்மேனி கையனவாழியும் சங்கும் *
பெருவிறல் வானவர்சூழ வேழுலகும் தொழுதேத்த *
ஒருமக ளாயர்மடந்தை யொருத்திநிலமகள் * மற்றைத்
திருமகளோடும் வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (கூ)

கரு முகில் போல்வது ஓர் மேனி	காளமேகம்போன்று விலக்ஷணமான திருமேனியோடும்	ஏழ் உலகும் தொழுது ஏத்த	உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரும் வணங்கித்துதிக்கவும் பெற்று,
கையன ஆழியும் சங்கும்	திருக்கைகளிலுள்ள திருவாழிதிருச்சங்குகளோடுங்கூடி,	ஒரு மகள் ஆயர் மடந்தை	விலக்ஷணையான நீளாதேவியோடும்
பெரு விறல் வானவர் சூழ	மிக்க சக்தியையுடைய தேவர்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து ஸேவிக்கவும்	ஒருத்தி நிலமகள்	ஒப்பற்ற பூமிப்பிராட்டியோடும்
		மற்றை திரு மகளோடும்	இன்னும் ஸ்ரீதேவியோடுங்கூடி
		வருவான்	வருமவன்
			சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—கீழ் எட்டுப்பாசுரங்களிலும் விபவாவதாரப்படிகளை அநுஸந்தித்துப் பேசினர்; இவ்வளவிலே சித்திரகூடத்தெம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே திருவுள்ளமுவந்து, 'ஆழ்வீர்!, நீர் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் வருவான்

வருவான் வருவான் என்று பேசிக்கொண்டு வருகிறீராகையாலே நம்முடைய புறப்பாடு காண்கையில் உமக்கு ஆவல் அதிகரித்திருப்பதாக அறிகின்றேன்; உமக்காக நான் இன்று ஒரு புறப்பாடுகாட்டுகிறேன்; கண்டுகளித்துக் கவிபாடும்' என்று சொல்லி நாச்சிமார்களுடனே பெரிய திருவோலக்கமாகப் புறப்பாடு கண்டருள, அதனை ஸேவித்து மகிழ்ந்து பேசுகிறதுபோலேயிருக்கிறது இப் பாசுரம்.

திருமேனி காளமேகம் போன்றுள்ளது; அதற்குப் பரபாகமாகத் திருக் கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்குகள் ஜ்வலிக்கின்றன. இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம் வந்து சுற்றிலும் சூழ்ந்துவருகின்றது. மற்றுமுள்ளாரும் தொழுது துதிக்கின்றனர். ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவி என்ற நாய்ச்சிமார் மூவரும் விட்டுப்பிரியாதே கூடவே எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; ஆகவிப்படிப் பட்ட விபவம் பொலியப் புறப்பட்டெழுந்தருளாநின்றான் சித்திரகூடத்தெம் பெருமானென்று கண்ணாரக்கண்டு வாயாரப்பேசினாராயிற்று.

ஆயர்மடந்தை=நப்பின்னைப்பிராட்டி; இவள் கண்ணபிரானது மனைவி யரில் தலைமையுடையவள்: கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகள். இவளை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காகவே, இவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக்குறித்தபடி யாவர்க்குமடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ண பிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினன். இவள் திரு மாலின் தேவியருள் நீளாதேவியின் அம்சமெனப்படுதலால் நீளா என்ற சொல் லாலே இவளைக் குறிப்பதுமுண்டு: "நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்த முத்போத்ய க்ருஷ்ணம்" இத்யாதி [திருப்பாவைத் தனியன்] காண்க .... (௯)

தேனமர் பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூட மமர்ந்த *
வானவர் தங்கள்பிரானை மங்கையர்கோன் மருவார் *
ஊனமர் வேல்கலிகன்றி யொண்டமி ழொன்பதோடொன்றும் *
தானிவை கற்றுவல்லார்மேல் சாரா தீவினைதானே. (௰)

தேன் அமர் பூ பொழில்	வண்டுகள்மொய்த்து அழகிய சோலைகளையுடைய
தில்லை சித்திரகூடம்	தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்திலே
அமர்ந்த	நித்யவாஸஞ்செய்தருள்கிற
வானவர் தங்கள் பிரானை	தேவாதிதேவன் விஷயமாக,
மங்கையர் கோன்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
மருவார் ஊன் அமர் வேல்	எதிரிகளின் சரீரத்திலே பொருந்தித் தைக்கும் வேற்படையை யுடையவருமான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார் (அருளிச்செய்த)
ஒண் தமிழ்	அழகிய தமிழினாலாகிய
இவை ஒன்பதோடு ஒன்றும்	இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
கற்று வல்லார் மேல்	ஓதித்தேறினவர்களிடத்தில்
தீ வினை சாரா	பாவங்கள் கிட்டமாட்டா.

* * *—தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பதிகத்தைப் பயின்று பிறர்க்கும் பொருள்கூற வல்லமை பெறுமவர்கள் தீவினைகட்குப் பாத்திரமாகாமல் நல்லராய் வாழ்வரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ய)

அடிவரவு:—வாட பேய் பண்டு வளை பருவம் எய்ய ஆவர் பொங்கி கருமுகில் தேனமர் ஒருகுறள்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—நான்காந்திருமொழி.

ஒரு குறளாய்.

அவதாரிகை:—சீர்காழியென்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கப்பட்டுவரும் காழிச்சீராமவிண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியை மங்களாசாஸநஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி.

கீழ்த் திருச்சித்திரகூடத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது "தில்லைத் திருச்சித்ரகூடஞ்சென்று சேர்மின்களே" என்றார்; இப்போது "காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மினீரே" என்கிறார்; மேலே (ஆறும்பத்தில்) "திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்" என்பர்; இப்படி பல திருப்பதிகளையும் எடுத்துரைத்துச் 'சென்று சேருங்கள்—சென்று சேருங்கள்' என்றால் எந்தத் திருப்பதியிற் சென்று சேர்வது? என்று ஒரு ஸ்வாமியை ஒருவர் கேட்க; 'ஆழ்வார் திருவாயில் நுழைந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலெல்லாம் நாம் நுழைந்து புறப்படவேண்டியது ப்ராப்தம்' என்று அதற்கு அவர் விடையருளினரென்று ப்ரஸித்தம். 1. "பதியே பரவித்தொழுந்தொண்டர்" என்றும் 2. "உலகமேத்துங் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் சென்று சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி வாழவேணுமென்பது தாற்பரியம்.

இவ்வாழ்வார் திவ்யதேச யாத்திரையாக ஸபரிவாரராய் எழுந்தருளுமடைவிலே இந்தக் காழிச்சீராமவிண்ணகரத்தினருகே யெழுந்தருளுகையில்

1. பெரிய திருமொழி 7—1—7. 2. திருக்குறுந்தாண்டகம் 19.

வழக்கப்படி பரிஜனங்கள் இவர்முன்னே “$ நாலுகவிப்பெருமாள் வந்தார்!, பரவாதிமத்தகஜகண்டீரவர் வந்தார்!” இத்தியாதி பல பிருதாவளிகளை எடுத்தேத்திக்கொண்டு செல்லாநிற்க, இவ்வூரிலுள்ள ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரென்கிற சைவசமயாசிரியருடைய அடியார்கள் வந்து ‘எங்கள் நாயனாருள்ளவிடத்தே நீர் விருதூதிச் செல்லலாகாது’ என்று தடைசெய்ய, அதுகேட்டு ஆழ்வார் சம்பந்தருள்ளவிடத்தே சென்று அவரோடு வாதப்போர் செய்யத்தொடங்குகையில், நாயனார் ஆழ்வாரை நோக்கி ‘உமது கவித்திறத்தை யான் காணுமாறு முந்துறமுன்னம் ஒருபாடல்பாடும்’ என்று சொல்ல; உடனே ஆழ்வார் “ஒருகுறளாயிருநிலமூவடிமண்வேண்டி” என்று தொடங்கி இத்திருப்பதி விஷயமாகப் பதிகம்பாட, கேட்டு ஞானசம்பந்தர் மிக அதிசயித்து ‘உமக்கு இந்தவிருதுகள் யாவும் தகும் தகும்’ என்றுசொல்லித் தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன்காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து நன்கு பஹுமானித்து உபசரித்து வழிபட்டு வழிவிட்டு மீண்டதாகப் பெரியோர் கூறும் இதிஹாஸம் இங்கு அறியத்தக்கது. ....

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஒருகுறளா யிருநில மூவடிமண் வேண்டி
யுலகனைத்து மீரடியா லொடுக்கி * ஒன்றும்
தருகவெனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாளணைவீர்! * தக்க கீர்த்தி
யருமறையின் திரள்நான்கும் வேள்வி யைந்து
மங்கங்க ளவையாறு மிசைக ளேழும் *
தெருவில்மலி விழாவளமுஞ் சிறக்குங் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (௧)

ஒரு குறள் ஆய் — விலக்ஷண வாமநரூபியாகி (மஹாபலியிடஞ்சென்று)
இரு நிலம் — விசாலமான இந்த பூமிக்குள்ளே
மூ அடி மண் வேண்டி — மூவடி நிலத்தைமாத்திரம் யாசித்து
(அப்படியே அவன் தாரைவார்த்து தத்தஞ்செய்தவாறே)
உலகு அனைத்தும் — கீழ்மேலுலகங்களெல்லாவற்றையும்
ஈர் அடியால் — இரண்டடியாலே
ஒடுக்கி — ஆக்கிரமித்து,
(மூன்றாமடியைவைக்க இடம் காணாமையாலே)
ஒன்றும் தருக எனா — ‘மற்றோரடிவைப்புக்கு உரியநிலத்தைக் கொடு’ என்றுசொல்லி
(அதற்கு அவன் தன்தலையைக்காட்டவே அதில் மூன்றாமடியை வைத்து)
மாவலியை சிறையில் வைத்த — அந்த மஹாபலியை (ப் பாதாளமாகிற) சிறையிலேகொண்டு வைத்த

$ ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்ரகவி, விஸ்தாரகவி என்ற நால்வகையான கவித்திறங்களில் மிக்க வல்லமை பெற்றவரென்றபடி.

தாடாளன் — பெருமை பொருந்திய ஸர்வேச்வரனுடைய
தாள் அணைவீர் — திருவடிகளைச் சேரவேண்டியிருக்குமவர்களே!,
(நீங்கள் செய்யத்தக்கது என்னவென்றால்)
தக்க கீர்த்தி அரு மறையின் திரள் நான்கும் — தகுதியான கீர்த்தியையுடைய அரிய வேதங்களின் திரள்கள் நான்கும்
வேள்வி ஐந்தும் — பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும்
அங்கங்கள் அவை ஆறும் — வியாகரணம் முதலிய ஆறு அங்கங்களும்
இசைகள் ஏழும் — ஸப்தஸ்வரங்களும்
தெருவில் மலி விழா வளமும் — வீதிநிறைந்த உத்ஸவவைபவங்களும் (ஆகிய இவற்றாலே)
சிறக்கும் — சிறப்புப்பெற்ற
காழி — காழியென்னும் க்ஷேத்திரத்திலுள்ள
சீராம விண்ணகர் — சீராம விண்ணகரமென்னும் திருப்பதியை
நீர் சேர்மின் — நீங்கள் சென்று சேருங்கள்.

* * *—இப்பாட்டில், ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு என்னும் எண்கள் அழகாக அமைந்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. இத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் [மூலமூர்த்தி] உலகளந்த பெருமாளாதலால் ஒருகுறளா யென்று தொடங்குகிறார்.

உலகளந்த வரலாறு வருமாறு:—ப்ரஹ்லாதன் தனக்கு வயதுசென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடையூறாயிருக்கிற ராஜ்ய பரிபாலனத்தைத் தனது பௌத்திரனாகிய பலியினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப் போவதாகக்கருதி அந்த மாவலியை ஒருநாள் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து 'நான் வெகுகாலம் அரசாண்டு வந்தேன்; என்காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய்யாதபடி நோக்கி வந்தேன்; ஸ்ரீவிஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்கிற ஸித்தாந்தத்தை நான் உலகிற் பரவச்செய்து அனைவரையும் விஷ்ணுபக்தர்களாக்கி வந்தேன். இப்போது நான் கிழவனாய் விட்டபடியால் விதிப்படி தவஞ் செய்யப் போகின்றேன்; விஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [விரோசனனை] ப்போலல்லாமல் நீ பரமவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்து ராஜ்யமாளக்கடவை' என்று நன்மதிகூறிப் பட்டங்கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ்செய்யச் சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டுவந்து ஒரு நாள் மந்திரிகளை அழைத்து 'நான் சில நன்மைகளையடையத் தவஞ்செய்யச்செல்லவிரும்புகிறேன்; நான் மீண்டு வருமளவும் இந்த ராஜ்யத்தில் விஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகிற் போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமன் ப்ரஸந்நனாய் வந்து காட்சிதந்து 'வரம்வேண்டிக்கொள்' என்ன, 'ஸ்வாமிந்! எனக்கு என் பாட்டனாருபதேசித்த விஷ்ணுபக்தியும் தருமசிந்தையும் ஸத்யமும் எப்போதும் வழுவாதிருக்கவேணும்' என்றும் 'மூவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்' என்றும் இவை முதலான சிலவரங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட மாவலி

தனது ராஜதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்கு வந்து சுக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களிடம் தான் பெற்றவரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன்கூட மகிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு வந்து பலபல யாகங்களையும் மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சுக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்நராக்கி, தான் ஸகல லோகங்களையும் வெல்லத்தக்க வீறுடையனும்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் வென்று ஆளவேண்டுமெனக் கருதி சுக்கிராசாரியரை யழைத்து 'நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடம் சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லும்; அதாவது—ஓ ப்ருஹஸ்பதீ! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொரு சிஷ்யனே; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்யகசிபு ஆண்டுவந்த ஸ்வர்க்க லோகத்தைப் பின்பு ஒருவரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாமையால் இந்திரன் பிடித்துக்கொண்டான்; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமையுண்டு; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் போர் செய்யவேண்டியது; இதற்கு இந்திரன் என்னசொல்லுகிறானே அதை உணர்ந்து சொல்லும்' என்று சொல்லியனுப்பினன். சுக்கிரனால் இதுகேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒருமாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சுக்கிரனை அனுப்பிட்டார். பிறகு இந்திரன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியையுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமனிடஞ் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான்முகன் 'வரங்கொடுப்பதற்கு மாத்திரமே எனக்கு அதிகாரமுளது; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங் காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை' என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்றுமுறையிட, அச்சிவபிரானும் 'பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்கவல்லேனல்லேன்; விஷ்ணுவிடஞ்சென்று முறையிடுதல் நன்று' என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்கலில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, அதற்கு விஷ்ணு 'ஓ ப்ருஹஸ்பதே! மாவலி எனக்குச் சிறந்த பக்தன், மிக்க தருமசிந்தையுள்ளவன், திடீரென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிதுகாலங் கழியுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.

முன்பு சுக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒருமாத அவதி கடந்துவிட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு சமாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்துவிட்டு ஜயபேரி முழங்கப்புறப்பட்டு இந்திரனோடு போர்புரிவதென்று ஸ்வர்க்கஞ்சென்று அங்கு ஒருவரையுங் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின்மீது தான் ஏறி வீற்றிருந்து இந்திரனைப்போல் மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர். தருமம் குறையற நடைபெற்று வந்தது.

ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து 'அரசனே! நீர் சுக்கிரனை வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரியும்; நான் தவஞ்செய்யப்போகிறேன்' என்ன, அதற்கு மாவலி 'இந்திரனாக வருபவர்கட்கெல்லாம் உம்மைப் புரோஹிதராக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு நியமித்திருக்கிறாராகையால் இவ்விடம் விட்டு நீர் போகலாகாது' என்ன, அதற்கு அவர் 'நூறு அச்வமேதயாகஞ் செய்து எவனொருவன் இந்திரபட்டத்திற்கு வருகிறானோ அவனுக்கு நான் புரோஹிதனாம்படி விஷ்ணு நியமனமேயன்றி, கிரமமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத்தித் துரத்திவிட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹிதனாகமாட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்து அவருடைய தருமபத்தினியாகிய அதிதி தேவியிடத்தில் இந்திரனுடைய துக்கச்செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டு மனம் பொறாமல் அழுதுகொண்டு தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி விஷ்ணுவிடம் பிரார்த்திக்கவிரும்பி பகவானைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஸந்நரான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அதிதியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவளுடைய கோரிக்கையை அறிந்துகொண்டு 'அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அதிதி கர்ப்பந்தரித்து வாமனனைப் பெற்றனள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மணஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் கிரமமாகச் செய்வித்தார். வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்துவந்தான். அக்காலத்தில் மாவலி நர்மதாநதியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்யமுயன்று யாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வாமனன் 'இந்திரனுக்கு நாம் உதவிசெய்ய இதுவே தக்க ஸமயம்' என்றெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்தைக் கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு வாமனனை உபசாரபூர்வகமாக ஆஸனத்தில் இருத்தி வந்த காரியத்தை விநயத்துடன் விசாரிக்க, வாமனன் 'ஓ மன்னவனே! நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ்செய்தால் பயனில்லையாகையால் எனக்கு அறுதியாக என் காலால் மூவடிமண் தரவேண்டும்' என்ன, அதுகொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்ரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன் இசைவின்படியே அவன் முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன்—என்பதாம்.

இரண்டாமடியில் 'என்னு' என்கிற செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகாலவினையெச்சம் 'எனு' என்று தொக்கிருக்கிறது; 'என்று சொல்லி' என்பது பொருள். தாடாளன்—பெருமை பொருந்தியவன், முயற்சியுள்ளவன். இத்தலம் தாடாளன் ஸந்நிதி என வழங்கப்படுதலு முண்டு.

தக்ககீர்த்தியருமறையின் திரள்நான்கும்=வேதங்கள் ஆதியுமந்தமுமில்லாதவை யென்றும், ஒரு புருஷனுற் செய்யப்படாமல் ஸ்வயம் வ்யக்த மென்றும் எவ்வகைக் குற்றமு மற்றவை யென்றும் சொல்லத்தக்க கீர்த்தியை யுடையன. மூலம் அதிகரிப்பதற்கும் அர்த்தம் அறிந்து கொள்வதற்கும் வெகு அருமையுள்ளதுபற்றி அருமறை என்றது. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் சாகாபேதங்கள் பலவுள்ளதனால் மறையின் திரள் என்றது.

வேள்வியைந்தும்=ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மநுஷ்யயஜ்ஞம் என்பன பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். ப்ரம்மயஜ்ஞமாவது—'ப்ரஹ்மயஜ்ஞ ப்ரச்நம்' என்று தினப்படியாக வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ரச்நம் ஓதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது—அக்னிஹோத்ரம் செய்வது. பூதயஜ்ஞ மென்பது—பிராணிகட்கு பலியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞ மென்பது பித்ருக்களை யுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மநுஷ்யயஜ்ஞ மென்பது விருந்தாளிகட்கு உணவுமுதலியன கொடுப்பது. ஆகவிவை பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்க ளெனப்படும்.

அங்கங்களவையாறும்="𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌷𑌡𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 ॥" என்கிறபடியே சிக்ஷை வியாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என வேதாங்கங்கள் ஆறு. அச்சுக்கள் ஹல்லுக்கள் என்னும் அக்ஷரங்களை உச்சரிக்வேண்டிய முறைகளும் அவை ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டும் முறைகளும் சிக்ஷையில் சொல்லப்படும். ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பாகுபாடும், அவற்றின் அர்த்த விவேகமும் வியாகரணத்திலும் நிருக்தத்திலும் நிர்ணயிக்கப்படும். காயத்ரீ த்ரிஷ்டுப் ஜகதீ இத்யாதியான சந்தோ பேதங்கள் சந்தஸ்ஸில் கூறப்படும். வேதோக்த கருமங்களைக் காலமறிந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டுகையாலே அக்காலங்களை யறிவிக்கும் ஜ்யோதிஷம். ஆச்வலாயநர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்ட கல்பங்களில் வைதிக கருமங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டிய முறைமைகள் விளக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட ஆறு அங்கங்களின் பாடப்ரவசநங்கள் சீர்காழியில் நிகழ்கின்றனவாம். நிஷாதம், ரிஷபம், காந்தாரம், ஷட்ஜம், மத்யமம், தைவதம், பஞ்சமம் என்று ஸ்வரங்கள் ஏழாம். "𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌰𑍍𑌷𑌭𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌷𑌡𑍍𑌜𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌧𑍈𑌵𑌤𑌾𑌃। 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍀 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑌣𑍍𑌠𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌃." என்ற அமரகோசம் காண்க. காந்தர்வ சாஸ்த்ரத்தில் வல்லவர்களும் இத்தலத்தில் பலருண்டு என்றபடி அன்றியே; "𑌷𑌡𑍍𑌜𑌂 𑌰𑍌𑌤𑌿 𑌮𑌯𑍂𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌰𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌰𑍍𑌷𑌭𑌮𑍍। 𑌅𑌜𑌾𑌵𑌿𑌕𑍌 𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌨𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂 ॥ 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌕𑍋𑌕𑌿𑌲𑍋 𑌰𑍌𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂। 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌧𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌰𑍌𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌂 𑌰𑍌𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌃." [மயிலின் கூவுதல் ஷட்ஜஸ்வரம், மாடுகளின் கூவுதல் ரிஷபஸ்வரம், ஆடுகளின் கூவுதல் காந்தார ஸ்வரம், அன்றிற் பறவையின் கூவுதல் மத்யமஸ்வரம், குயிலின் கூவுதல்

பஞ்சமஸ்வரம் குதிரையின் கனைத்தல் தைவதஸ்வரம், யானையின் முழக்கம் நிஷாதஸ்வரம்] என்று நாரதர் சொல்லியிருக்கையாலே, மேற்சொன்ன பசுபக்ஷி களின் இனிமையான ஒலிகள் மலிந்திருக்கும்படியைச் சொன்னவாறுமாம். (க)

நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை யிருக்கு வாய்மை
நலமிகுசீ ருரோமசனுல் நவிற்றி * நக்க
னூன்முகமார் தலையோட்டு ணொழித்த வெந்தை
யொளிமலர்ச் சேவடி யணைவீர்! * உழுசேயோடச்
சூல்முகமார் வளையளைவா யுகுத்த முத்தைத்
தோல்குருகு சினையெனச் சூழ்ந்தியங்க * எங்கும்
தேன்முகமார் கமலவயல் சேல்பாய் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (உ)

நான்முகன்	பிரமனுக்கு
நாள் மிகை தருக்கை	ஆயுள் மிகுதியின லுண்டான கர்வத்தை,
இருக்கு வாய்மை நலம் மிகு சீர் உரோமசனுல் நவிற்றி	வேதாத்யயநநிஷ்டனும் நற்குணங்களமைந்தவனு மான ரோமச மஹர்ஷியி னுல் போக்கடித்தவ னும்,
நக்கன்	திகம்பரச்சாமியான ருத்ரன்
ஊன் முகம் ஆர்	மாமிசம் முதலியவை தங்கியிருந்த
தலை ஓடு	கபாலத்தைக்கொண்டு
ஊண்	பிச்சையெடுத்தலை
ஒழித்த	தவிர்த்தவனுயுமுள்ள
எந்தை	எம்பெருமானுடைய
ஒளி	அழகு பொருந்திய
மலர் சேவடி	திருவடித்தாமரைகளை
அணைவீர்	அணுகவேணுமென்றிருக்கு மன்பர்களே!,

(நீங்கள் செய்யவேண்டியதாவது,)

உழு சே ஓட	உழுகிற எருதுகள் (வயல் களிலே) ஓடுவதனுல்,
சூல் முகம் ஆர் வளை அளைவாய் உகுத்த முத்தை	பிரஸவிக்குந்தருணத்தி லிருந்த சங்குகள் வங்குகளிலே ஈன்ற முத்துக்களை
தொல் குருகு	பெரிய கொக்குகளானவை
சினை என	(தங்களுடைய) முட்டை யென்று (மயங்கி)
சூழ்ந்து இயங்க	(அந்த முத்துக்களைச்) சுற்றி ஸஞ்சரியாநிற்கப் பெற்றதும்
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
தேன் முகம் ஆர் கமலம்	தேனொழுகுகின்ற முகம் பொருந்திய தாமரைகளை யுடையதும்
சேல் பாய்	மீன்கள் துள்ளிக்குதிக்கப் பெற்றதுமான
வயல்	கழனியையுடைய

காழி ....சேர்மின்—.

* * *—மற்றெல்லாருடைய ஆயுளைக் காட்டிலும் நான்முகக் கடவுளின் ஆயுள் நீண்டதென்பது ப்ரஸித்தம். இதனுல் அவன் மிக்க அஹங்காரங் கொண்டிருந்தான்: 'சிரஞ்சீவிகளில் நமக்கு மேற்பட்டாரில்லை' என்று செருக்குக் கொண்டிருந்த அந்த நான்முகனுடைய கர்வத்தை எம்பெருமான் ரோமச ரென்னும் ஒரு மஹர்ஷியினுல் தொலைத்திட்டன னென்கிறது முதலடியில்.

இவ்வரலாற்றின் விவரணம் இதிஹாஸ புராணங்களில் ஆனமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தும் அகப்படப் பெற்றிலோம். இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“ரோமச பகவான், ப்ரஹ்மாக்களென்று சிலர் நீர்க்குமிழிபோலே தோற்றுவது மறைவதாய்ப் போகக்கடவது எத்தனைபேர்! என்றாயிற்று. சதுர்முகனுடைய ஆயுஸ்ஸின் மிகுதியாலுண்டான துர்மானத்தை, வேதங்களையுச்சரியா நிற்பானாய் ஆசார ப்ராதாந்யத்தால் வந்த ஏற்றத்தையுடையனான ரோமச பகவானாலே......தவிர்த்து” என்றிவ்வளவே யுள்ளது. இக்கதையைப் பலர் பலவாறாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். ரோமசரென்பவர் சரீரமுழுவதும் (கரடிபோல்) அடர்ந்த மயிர்களையுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து எம்பெருமானைச் சிந்தனை செய்யவேணுமென்று குதூஹல முடையராய், தீர்க்காயுஸ் பெறுவதற்காக ஒரு புண்ய நதிக்கரையிலிருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அளவு கடந்த ஆநந்தங்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர் முன்னே வந்து ஸேவைதந்தருளி ‘உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள்ளும்’ என்று சோதிவாய்திறந் தருளிச்செய்ய, மாமுனிவரும் ‘இவ்வுடம்போடே உன்னை வெகுகாலம் வழிபடவேணுமென்று பேராசை கொண்டிருக்கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னொருவனுக்குக் கல்பித்தருளினால் மஹாப்ரஸாதமாகும்’ என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்ய, எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுவந்து “மாமுனிவரே! ப்ரஹ்மாவினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குத் தெரிந்ததே; ஒரு ப்ரஹ்மா காலஞ் சென்றால் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்று விழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்றுவந்து ‘இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை’ என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருக்கக் கடவீர்” என்று வரந்தந்தருளி மறைந்திட்டனன்—என்பதாக இக்கதையின் விவரணம் அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சீயர் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து இதற்கு ஆகரம் கண்டு கூறுமவர்கட்கு எற்றைக்கும் கைம்மாறும் என் தலையே. பலகோடி நூறாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களின் ஆயுளை ரோமச மஹர்ஷிக்கு வரங்கொடுத்த பெருமானென்று முதலடியாற் சொல்லிற்றாயிற்று.

“மிகத்தருக்கை” என்று பலர் பாட மோதுவரேனும் அது ஒவ்வாது; “மிகைத்தருக்கை” என்றே ஓதுக. மிகையாவது ஆதிக்யம்; அதனாலுண்டான தருக்கு—செருக்கு. இருக்குவாய்மை—‘ருக்’ என்ற வடசொல் இருக்கு எனத்திரிந்தது; இச்சொல்—வேதங்களுக்குப் பொதுப்பெயராகவும் ஒருவேதத்துக்குச் சிறப்புப்பெயராகவும் வழங்கும். வாய்மை—உச்சரித்தல். “நவிற்றி” என்னும் வினையெச்சத்திற்கு—‘போக்கடித்து’ என்று பொருள் கொள்ள வேண்டியிருத்தலால் ‘நவிழ்த்தி’ என்பது நவிற்றியென மருவியிருப்பதாகக்

கொள்ளலாம். நவிழ்த்தல்—அவித்தல். இனி, "உரோமசனு லவித்து" என்றே பாடமிருந்திருக்கு மென்பர் சிலர்.

[நக்கன் இத்யாதி.] ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனு யிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் இதற்கென்ன செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பொருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது—என்ற வரலாறு அறிக.

'நக்நஃ' என்ற வடசொல் நக்கனெனத் திரிந்தது; ஆடையில்லாதவனென்று பொருள்: சிவனது நாமங்களில் ஒன்று. [ஊன் முகம் ஆர்.] 'முகம்' என்றது வடசொல் விகாரம்: 'முதலியவை' என்று பொருள். ரக்தம் முதலியவற்றைக்கொள்க.

இத்தலத்தின் நிலநிலைமை பின்னடிகளில் வருணிக்கப்படுகின்றது: வயல்களிலே, கருப்பங்கொண்டுள்ள சங்குகள் ப்ரஸவிக்க விருக்கையில், அங்கு, உழுகிற எருதுகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓட, அவ்வதிர்ச்சியினால் அந்தசங்குகள் முத்துக்களைப் பிரஸவித்தன: வெள்ளைவெளேலென்றிருக்கிற அவற்றைக் கொக்குகள் கண்டு அவற்றைத் தம்முடைய முட்டையாக ப்ரமித்து அந்த முத்துக்களைச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றனவாம்.

அளை—புற்று; வாய்—ஏழனுருபு. ... . (௨)

வையணைந்த நுதிக்கோட்டு வராக மொன்றாய்
மண்ணெல்லா மிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து *
நெய்யணைந்த திகிரியினால் வாணன் திண்டோள்
நேர்ந்தவன் தாளணை கிற்பீர்! * நெய்தலோடு
மையணைந்த குவளைகள்தம் கண்க ளென்றும்
மலர்க்குமுதம் வாயென்றும் கடைசி மார்கள் *
செய்யணைந்து களைகளையா தேறுங் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (௩)

வை அணைந்த நுதி	கூர்மை பொருந்திய முனையையுடைய
கோடு	கோரப்பற்களையுடைத்தான
வாரகம் ஒன்று ஆய்	விலக்ஷண வாராஹரூபியாகி
மண் எல்லாம்	பூமி முழுவதையும்
இடந்து	அண்டபித்தியில்நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து
எடுத்து	(கோட்டு நுனியில்) ஏந்திக்கொண்டுவந்து
மதங்கள் செய்து	செருக்கு விளங்கும் வியாபாரங்களைச் செய்தவனாயும்,
வாணன் திண் தோள்	பாணாஸுரனுடைய திடமான புஜங்களை
நெய் அணைந்த திகிரியினால் நேர்ந்தவன்	கூர்மை பொருந்திய திருவாழியினால் அறுத்தவனாயுமுள்ள பெருமானுடைய
தாள்	திருவடிகளை

அணைகிற்பீர்	சேர விரும்பியிருக்கு மன்பர்களே !,—
கடைசிமார்கள்	பள்ளச்சிகள்
செய் அணைந்து	(களை பறிப்பதாகக்) கழனியிலே இழிந்து,
நெய்தலோடு	நெய்தல் மலரையும்
மை அணைந்த குவளைகள்	கருமை நிறம் மிக்க குவளை மலரையும்
தம் கண்கள் என்றும்	தங்களுடைய கண்களாகவும்
குமுதம் மலர்	சிவந்த ஆம்பல் மலரை
தம் வாய் என்றும்	தங்களுடைய வாயாகவும் ப்ரமித்து
களை களையாது	களை பறியாமலே
ஏறும்	வெறுமனே கரையேறுமிடமான

காழி.........சேர்மின்—.

* * *—வாராஹரூபியாகி ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவனும் வாணனாயிரந்தோள் துணித்தவனுமான பெருமானுடைய திருவடிகளிற்சென்று சேர வேணுமானால் காழிச்சீராமவிண்ணகரம் சேர்வதே நன்று.

வாணன்திண்டோள்நேர்ந்த வரலாறு:—பலிச்சக்ரவர்த்தியின் சந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணாஸுரன் ஒருகாலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரங் கைகளையும் நெருப்பு மதிளையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாளிகை வாசலில் காவல் செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையும் தந்தருளினன். அந்தப் பாணாஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள் ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கனாக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை பற்றியவளாய், தனது உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தன் என்றறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்யை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தாழ்வானைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த பாணாஸுரன் தன் ஸேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையி

ஞற் பொருது நாகாஸ்திரத்திஞல் கட்டிப்போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநி ருத்தனைக் காணுமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது நாரத மஹா முனிவஞல் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடியை நினைத்தருளி உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின் மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலாஞரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணித புரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்தில் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவஞல் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய்வந்து பாணனைக்காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை யுண்டாக்கி இதன் சக்தியிஞலே அதனைத் தூரத்திவிட்டபின்பு, சிவனுடைய அநுசரராய்ப் பாண சுரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்நிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணஸுரனோடு போர் செய்யத் தொடங்க, அவனுக்குப் பக்க பலமாகச் சிவனும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும் பணாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கண பதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரம் ஸூர்யர் கட்கு ஸமானமான ஸுதர்சநமென்கிற தனது திருவாழியாழ்வானை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந் தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிர மொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததஞல் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி ['தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணுவார்க்கு இதுவே கைகண்ட பலன்' என்று பிரகாசப்படுத்தி] பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம் புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டு வந்தனன் கண்ணபிரான்—என்பதாம்.

[நெய்தலோடு இத்யாதி.] இத்தலத்தில் வாழ்கின்ற கடைச்சாதிப் பெண்க ளும் அழகிற் சிறந்துள்ளாரென்பதை ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகின்றுர். கடைசிமார்கள்—உழவுத் தொழில் செய்யும் ஈனசாதி மாதர். கழனிகளில் பயிர்களினிடையே நெய்தல், குவளை, குமுதம் முதலியன உண்டாவது வழக்கம்; அவற்றுல் பயிரின் வளர்ச்சி குறைபடுமாதலால் அவற்றைக் களை பறிப்பதும் வழக்கம். அங்ஙனமே களை பறிப்பதாகக் கழனிகளில் இழிந்த இழிகுல மகளிர் அந்த நெய்தல் மலர்களையும் குவளை மலர்களையும் தங்களுடைய கண்களாகவே பாவித்தும், குமுதமலர்களைத் தங்கள் வாயாகவே பாவித்தும் 'நம்முடைய அவயவங்களையேயோ நாம் பறித்தெறிவது!; இஃது என்ன காரியம்!' என்று கையொழிந்து களை பறியாமலே வெளியேறுகின்றனராம், மயக்கவணி,

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் [3–5–3.] "தம்மைச் சரணென்ற தம்பாவையரைப் புனம் மேய்கின்ற மானினம் காண்மினென்று, கொம்மைப் புயக்குன்றர் சிலை குனிக்குங் கோவர்த்தனம்" என்ற பாசுரத்தின் தாற்பரியசைலியும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. கோவர்த்தனகிரியில் வாழுங் குறத்திகள் மானேய்மடநோக்கிகள் என்பதைப் பெறுவிக்க நினைத்த பெரியாழ்வார் ஒரு வர்ணனை பண்ணினதுபோல இவ்வாழ்வாரும் இப்பாட்டில் இந்த வர்ணனை வைத்தாரென்க. கடைசிமார்களின் அழகே இப்படி யிருக்குமாயின், குலமாதர்களின் அழகு சொல்லவேணுமோ என்று கைமுதிகந்யாயந்தோற்றக் கடைசிமார்களைக் கூறிய வாறு. ஆடவர்களின் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வருணித்தல்போல, மடவார்களின் அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்தலும் நகர்க்குச் சிறப்புக் கூறுதலிற் சேர்ந்ததாமென்பது உணரத்தக்கது; "ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்றாரிறே கீழும்.

வை—கூர்மை. "மதங்கள்செய்து" என்றவிடத்து "வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போல் எங்கும், கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடி, ஏனத்துருவாய்" என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரம் அநுஸந்திக்க. ... ... (ங)

பஞ்சியமெல் லடிப்பின்னை திறத்து முன்னாள்
  பாய்விடைக ளேழடர்த்துப் பொன்னன் பைம்பூண் *
நெஞ்சிடந்து குருதியுக வுகிர்வே லாண்ட
  நின்மலன் தாளணை கிற்பீர்! * நீலமாலைத்
தஞ்சுடைய விருள்தழைப்பத் தரள மாங்கே
  தண்மதியின் நிலாக்காட்டப் பவளந் தன்னால் *
செஞ்சுடர் வெயில்விரிக்கு மழகார் காழிச்
  சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (ச)

முன் நாள்	முற்காலத்தில்	குருதி உக	ரத்தம் பீறிப்புறப்படும்படி
பஞ்சிய மெல் அடி	பஞ்சுபோன்று மிருதுவான திருவடிகளையுடைய	உகிர் வேல் ஆண்ட	நகங்களையே வேலாயுதமாகக் கொண்டு வியாபரித்தவனாயுமுள்ள
பின்னை திறத்து	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,	நின்மலன்	பரிசுத்த பரமாத்மாவினது
பாய் விடைகள் ஏழ் அடர்த்து	மேல்விழுந்து நலியுமியல்வுடைய ரிஷபங்களேழையும் வலியடக்கினவனாயும்	தாள்	திருவடிகளை
பொன்னன்	இரணியாசுரனுடைய	அணைகிற்பீர்	சேரவிரும்புமன்பர்களே!
பை பூண் நெஞ்சு	அழகிய ஆபரணங்களணிந்துள்ள மார்வை	நீலம்	(மாடங்களிற் பதித்த) நீல ரத்னங்கள்
இடந்து	பிளந்து	மாலை தஞ்சு உடைய இருள் தழைப்ப	அந்திப்பொழுதை ஆதாரமாகவுடைய இருட்டை அதிகப்படுத்தவும்

ஆங்கே தாளம்	அவற்றின் நடுவே யழுத்தின முத்துக்கள்	சுடர் செம் வெயில் விரிக்கும்	(உதயகாலத்து) ஸூரியனுடைய சிவந்த காந்தியைப் பரப்பவும் பெற்று
தண் மதியின் நிலா காட்ட	குளிர்ந்த சந்திரனது நிலாவைக் காட்டவும்		
பவளம் தன்னால்	(இடையிடையே அழுத்தப் பட்ட) பவழங்களாலே	அழகு ஆர் காழி ....சேர்மின்—.	அழகு பொருந்தியுள்ள

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஏழ் விடைகள் செற்றவனும் இரணியன் மார்பைப் பிளந்தொழித்தவனுமான பெருமானது திருவடிகளைச் சேரவேணுமாகில், காழிச்சீராம விண்ணகரஞ் சேர்வது தவிர வேறு புகலில்லை யென்கிறார்.

இரணியன் தன்னை மஹாப்ரபுவாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவும் நினைத்திருந்த தற்கேற்பப் பல ஆபரணங்களணிந்திருந்ததனால் "பொன்னன்பைம்பூண் நெஞ்சு" என்றார். இரணியன் தான் வரம் பெறும்போது 'அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களொன்றினாலும் நான் சாகக்கூடாது' என்று வரம் பெற்றிருந்தனனாதலால் அந்த வரம் பழுதுபடாமைக்காக எம்பெருமான் தனது திருக்கை நகங்களைக் கொண்டே வேலாயுதம் செய்யுங்காரியத்தைச் செய்தனனாதலால் 'உகிர் வேலாண்ட' என்றார். நின்மலன்—குற்றமற்றவன்; இவையெல்லாம் ஆச்ரிதர்களை வாழ்விக்கச் செய்த காரியமாகையாலே குணமேயாமென்க.

[நீலமாலை யித்யாதி.] இத்தலத்தில் திருமாளிகைகளெல்லாம் நவமணிகளிழைக்கப் பெற்றுள்ளவை யென்பதை ஒரு வர்ணனையாக வெளிப்படுத்துகிறார்; சேராச் சேர்த்தியாயிருக்கிறதென்கிறார்;—இருள், சந்திரன், ஸூரியன் என்னும் இம்மூன்று வஸ்துக்களும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாமலே வேறு வேறு காலங்களிலும் வேறு வேறு தேசங்களிலும் இருக்கக்கூடியவை என்பது ப்ரஸித்தமானதே; இத்தலத்திலோவென்னில் இம்மூன்றும் கூடி வாழ்கின்றனவென்று சமத்காரமாக வருணிக்கிறார். அதாவது—நீலமணிகள் முத்துக்கள் பவழங்கள் இவை அங்குள்ள திருமாளிகைகளில் [அல்லது, திருக்கோயிலில்] மாறிமாறிப் பதித்துள்ளதனால், நீலமணிகள் அழுத்தப்பெற்றுள்ள விடங்களில் நீலச்சுடர் மலிந்திருப்பது இருள்மூடிக் கிடப்பதுபோன்றுளது; முத்துக்கள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள விடங்களில் அவற்றின் வெள்ளொளி நிலவு போன்றுளது; பவழங்கள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள விடங்களில் அவற்றின் செஞ்சுடரானது உதய காலத்து ஸூர்யனுடைய சிவந்த வெயில் போன்றுளது. ஆகவே, வ்யதிகரணங்களாயிருக்கக்கூடிய பொருள்களும் ஸமாநாதிகரணங்களாயிருக்கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்தது இத்தலம் என்றதாயிற்று.

தஞ்சு—தஞ்சம். இருளானது மாலைப் பொழுதைப் பற்றுக் கோடாகவுடையதாதலால் "மாலை தஞ்சுடைய விருள்" எனப்பட்டது.

தாளம்—முத்து. ... . (௪)

தெவ்வாய மறமன்னர் குருதி கொண்டு
திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்குத் திருத்தி செய்து *
வெவ்வாய மாகீண்டு வேழ மட்ட
விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர்! * விகிர்த மாதர்
அவ்வாய வாள்நெடுங்கண் குவளை காட்ட
வரவிந்தம் முகங்காட்ட வருகே யாம்பல் *
செவ்வாயின் திரள்காட்டும் வயல்சூழ் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (௫)

தெவ் ஆய மறம் மன்னர்	சத்ருருக்களாகிய வீர ராஜாக்களினுடைய
குருதி கொண்டு	ரத்தத்தாலே
திருக் குலத்தில் இறந்தோர்க்கு திருத்தி செய்து	தன் வம்சத்தில் மாண்டவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்த பரசுராமனாக அவதரித்தவனும்,
வெம் வாய மா கீண்டு	கொடிய வாயையுடைய குதிரையாக வந்த வசுரனைக் கிழித்தொழித் தவனும்
வேழம் அட்ட	(கம்ஸனது) யானையை முடித்தவனுமுள்ள
விண்ணவர் கோன்	தேவாதி தேவனுடைய
தாள்	திருவடிகளை
அணைவீர்	சேரவிரும்பு மன்பர்களே!,
குவளை	கருநெய்தற் பூக்களானவை
விகிர்தம் மாதர்	விலக்ஷணைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய
அவ்வாய	அப்படிப்பட்ட
வாள் நெடுங் கண் காட்ட	அழகிய நீண்ட கண்கள் போன்று விளங்கவும்
அரவிந்தம்	தாமரை மலர்களானவை
முகம் காட்ட	(அவர்களது) முகம் போன்று விளங்கவும்
அருகே	அருகிலுள்ள
ஆம்பல்	செவ்வல்லி மலர்களானவை
செம் வாயின் திரள் காட்டும்	(அவர்களது) சிவந்த வாய்களின் கூட்டம் போன்று விளங்கவும் பெற்ற
வயல் சூழ்	கழனிகளால் சூழப்பட்ட
காழி.........சேர்மின்—	

* * *—ஜமதக்நிக்கு ரேணுகையினிடத்துப் பிறந்த புத்திரன் பரசுராமன்; கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் புத்திரர் யாகப்பசுவை நாடிச் சென்றபோது ஜமதக்நியின் ஆச்ரமத்திலிருந்த ஹோமதேநுவைக்கண்டு அந்த ஜமதக்நியைக்கொன்று பசுவைக் கவர்ந்து சென்றனர்; அச்சமயம் வெளியே போயிருந்த பரசுராமன் மீண்டுவந்து தந்தை கொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு 'க்ஷத்ரியரை வேரறுத்து இப்பழி தீர்ப்பேன்' என்று விரதம் பூண்டு க்ஷத்ரியரை யெல்லாம் கருவறுத்து அவர்களது ரக்த வெள்ளங்களைப் பெரிய தடாகமாக மடுத்து அதிலே பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் செய்த பரசுராமன் ஸ்ரீமந் நாராயணனது அவதாரமாதலால் இக்காரியத்தை எம்பெருமான்மேலேற்றிக் கூறினரிங்கு.

தெவ்—பகை, பகைவர். திருத்தி—'த்ருப்தி' என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்: தர்ப்பணத்தைச் சொன்னபடி.

[விகிர்தமாதர் இத்யாதி.] விகிர்தம்–வடசொல். 'வேறுபாடுடைய' என்று பொருள். மற்றெல்லாரும் போலன்றியே வைலக்ஷண்யம் பொருந்தியமாதர் என்றபடி. அவர்கள், குவளை போன்ற கண்ணழகும் கமலம்போன்ற முகவழகும் செவ்வாம்பல்போன்ற வாயழகுமுடையராய் இத்தலத்தில் வாழ்கின்ருரென்றவாறு.

அரவிந்தம்—தற்சம வடசொல். ... . (ரு)

பைங்கண்விறல் செம்முகத்து வாலி மாளப்
படர்வனத்துக் கவந்தனெடும் படையார் திண்கை *
வெங்கண்விறல் விராதனுக விற் குனித்த
விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர்! * வெற்புப் போலும்
துங்கமுக மாளிகைமே லாயங் கூறும்
துடியிடையார் முகக்கமலச் சோதி தன்னால் *
திங்கள்முகம் பனிபடைக்கு மழகார் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (சா)

பைங் கண் விறல் செம் முகம்	பசுமைதங்கிய கண்களையும் மிடுக்கையும் (கோபத்தாற்) சிவந்தமுகத்தையுமுடைய
வாலி	வாலியென்னும் வாநரராஜன்
மாள	முடியும்படியாகவும்,
படர் வனத்து கவந்தனெடும்	பரந்த காட்டிலுள்ள கபந்தனென்பவனும்
திண் படை ஆர் கை வெம் கண் விறல் விராதன்	திடமான ஆயுதங்கள் நிறைந்த கைகளையும் உக்ரமான கண்களையும் வலிமையையுமுடைய விராதனென்பவனும்
உக	முடியும்படியாகவும்
வில் குனித்த	வில்லைவளைத்து (அம்புகளைப் பிரயோகித்த)
விண்ணவர் கோன்	தேவாதி தேவனுடைய
தாள் அணைவீர்	திருவடிகளையடைய விரும்புமன்பர்களே!;
வெற்பு போலும் துங்கம் முகம்	மலைபோன்று உயர்ந்த முகத்தையுடைய
மாளிகை மேல்	மாளிகைகளின் மேல்நிலத்திலேநின்று
ஆயம் கூறும்	ஸ்நேஹமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிற
துடி இடையார்	உடுக்கைபோன்று நுண்ணிய இடையையுடைய மாதர்களது
கமலம் முகம் சோதி தன்னால்	தாமரை போன்ற முகத்தின் காந்தியினாலே
திங்கள் முகம் பனி படைக்கும்	சந்திரனுடைய முகத்திலே வருத்தமுண்டாக்கப் பெற்ற

அழகு ஆர் காழி.........சேர்மின்—.

* * *—ஸுக்ரீவன் இராமபிரானேடு ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு அவனது நியமனத்தினல் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனேடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னன் ஸுக்ரீவன், இன்னன் வாலி யென்று வாசிகண்டறியாமையால் அம்பு எய்யா

தொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் ரிச்யமூக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்துசேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங்கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறு படியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போர்க்குப் புறப்பட அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று: ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப்போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந் திருந்து வாலியைப் பாணத்தினாலடித்தார். அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கத னென்னும் புத்திரனுடன்கூட ஓடிவந்து வாலியைத்தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். வாலியும் இராமனோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக் கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத் தொழுது ஸுக்ரீவனைப் போல் அங்கதனையும் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டு ப்ராணனையும் விட்டான்.

இராமன் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமஞ்யர் சில ஆக்ஷேபங்கள் கூறுவ துண்டு; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் வருமாறு:—இராவணவதத் திற்கு உதவி தேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங்கொள்ளியான ஸுக்ரீவனை உதவிசெய்துகொண்டது என்ன புத்திசாலித்தனம்! என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; கேண்மின்:—வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹங்கொண்டிருந்தமை பற்றி, அவனைத் தான் உதவிகொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் ஸுக்ரீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியை வதைத்திட்டனன். இனிச் செய்யவேண் டிய ராவண ஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருதத்தக்கது; எவ்வகைப் பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பதென்ற சிறந்த தருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவனான

இராமபிரான், அத்தருமத்தை முழுதும்விட்டு, ஸுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந்தத் தருமத்திற்கு எதிரானமைபற்றி வாலியைக் கொல்லலாயிற்று. அன்றியும் பிறர் மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியினிடம் பகைபாராட்டுதலும், வலியழிந்து புறங்கொடுத்து ஓடுகின்றவனைத் துரத்தித்துரத்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரம தார்மிகனான இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான்றான் ஏகபத்நீவிரதமுடையவனாய், தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனாய், வலியிழந்த பகைவனை ‘ இன்று போய் நாளை வா ’ என்று அன்போடு சொல்லிவிடுத்தருளும் மஹாவீரனாவான்.

இஃதெல்லாமிருக்கட்டும்; மறைந்து நின்று அம்பு எய்தது கூடுமோ? எனின்; இது அரசர் கொடிய விலங்குகளைப் பதுங்கிநின்று அழிக்கும் வேட்டைமுறைமையாலென்பர்.

“ யத்வா ஶ்ரமம் ஶ்ரமயதோ வ்யத்ரமயா வயேந
ஸேந்த்ரா ஜக³ந்த நத ஶத்ருவதாஹிதாஶ்ரயாஸ்।
தஸ்யாக்³ரஜே தவ ராமவவம்ஶஜஸ்ய
திர்யக்ஷு நைவ ஹி விபக்ஷதயோபசார:॥”

என்று அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வானருளிச்செய்ததுங் காண்க.

வேறுவகையான ஸமாதானங்களுமுள்ளன;—முதலில் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபயமளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குதத்தஞ்செய்துவிட்ட பெருமாள் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று போர்செய்தால் இப்பெருமானது திறத்தைக்கண்டு அஞ்சி வாலியும் அவனைச் சரணமடைந்திடுவனாயின் தஞ்சமடைந்தவனைக் கொலைசெய்யக்கூடாமைபற்றி அவனைக் கொல்லாதுவிட நேர்ந்தால் முன்னைய வாக்குத் தவறிவிடுமேயென்ற நோக்கம் முக்கிய காரணமாம். அன்றியும், எதிர்ந்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருக்கின்ற வரம் பழுதுபடாமலிருக்குமாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தனன் என்றலுமொன்று; அவரவர்கள் தேவதாந்தரங்களிடத்துப் பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ் செய்வது. இங்ஙனம் பல காரணங்களுள. இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராமாயணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. கடவுளரது நியாயம் நுட்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால் அது மனிதரது நியாயத்தோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதென்றென்பது உணரத்தக்கது. நிற்க.

கவந்தன் மடிந்த வரலாறு:—தநுவென்னும் யக்ஷனது மகனாய் ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகி, பிரமனருளால் நீண்ட

ஆயுள்பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியதுபற்றிக் கபந்தம்போலுந் தோற்றமுடையனானதால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித் துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன் கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவனது தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளியவளவில், இவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்ந்தவனாகி ராக்ஷஸசரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம்பெற்றுப் பெருமானைப்பலவாறு துதித்து நற்கதிக்குச் சென்றன னென்றறிக.

விராதனைக்கொன்றவரலாறு—இராமபிரான் தண்டகாவனத்திற் சென்று புகுந்து அங்கே பல மஹர்ஷிகளின் ஸத்காரங்களைப்பெற்று அவர்களிடம் நியமனம் வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் ஓர் அரணியத்திற்குப் போம்போது விராதனென்பானோர் அரக்கன் தன் சூலத்தில் பல மிருகங்களைக் குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து வழியில் ராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளைப் பார்த்து விரைந்தோடி வந்து ஸீதையை யெடுத்துத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டு இவளை நான் பக்ஷித்து விடுகிறேனென்று சொல்லி ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பலவிதமாக நிந்திக்க அவர்கள் அவன்மேல் அம்புகளை எறிய, அவன் பிராட்டியை விட்டுவிட்டு இவர்களைக் கொல்லக்கருதி இவர்கள்மேல் சூலம் முதலிய பல ஆயுதங்களைப் போட்டுக் கொண்டுவந்து இவ்விருவரையும் தனது தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில் இதைக்கண்டு பரிதபித்த பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு இருவரும் தங்கள் கத்தியை யெடுத்து விராதனுடைய புஜங்களை வெட்டிவிட்டார்கள். இராமபாணம் பட்ட மஹிமையினால் விராதன் தனது பூர்வ ஜன்ம சரிதங்களை நினைத்து 'ஓ புருஷோத்தமனே!, நான் ஒரு கந்தர்வன்; ஒருகால் ரம்பையை அணைய விரும்பினேன்; குபேரன், தன் மருகியோடு புணர நினைத்த என்மேல் கோபங்கொண்டு 'நீ அரக்கனாகக் கடவை' என்று என்னைச் சபிக்க, பிறகு நான் வேண்டிக்கொண்டதன்மேல் அருள்புரிந்து 'இராகவனால் உனக்கு இந்த சாபம் தொலையப்போகிறது' என்று அநுக்ரஹித்தான்; அப்படியே இப்போது நான் சாபந் தொலைந்து சதிர்த்தேன்' என்று சொல்லிவிட்டு இவர்களுக்கு சரபங்கமாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வழி காட்டிவிட்டுத் தான் சுவர்க்கமடைந்தனன். இராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கு ஓர் பெரிய குழி வெட்டி விராதனுடலை அதில் தள்ளித் தூற்றுவிட்டுப் பிராட்டியுடன்கூடச் சரபங்காச்ரமஞ் சென்றனர்.

[வெற்புப்போலு மித்யாதி.] சந்திர மண்டலத்தளவும் ஓங்கியுள்ள மாடங்களின்மீது மாதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் தோழமை கொண்டாடி வார்த்தையாடாநிற்கையில் அவர்களுடைய முகச்சோதியைப் பார்த்துச் சந்திரன் 'இவர்

கள் முன்னே நாம் பிழைக்கிற பிழைப்பு ஒரு பிழைப்பா!' என்று வெள்கி வருந்துகின்றனென்ற விதனல்—இத்தலத்து மாடமாளிகைகள் மிகவும் ஓங்கி விளங்குகின்றன வென்பதும், இத்தலத்து மாதர்கள் திங்கள்திருமுகத்துச் சேயிழையார் என்பதும் பெறுவிக்கப்பட்டனவாம்.

துங்கம்—வடசொல்; உந்நதமானது. ஆயம்—தோழி, தோழமை. பனி—அச்சம், துக்கம், நடுக்கம். .... (சு)

போருவில்வலம் புரியரக்கன் முடிகள் பத்தும்
புற்றுமறிந்தன போலப் புவிமேல் சிந்த *
செருவில்வலம் புரிசிலைக்கை மலைத்தோள் வேந்தன்
திருவடிசேர்ந் துய்கிற்பீர்! * திரைநீத் தெள்கி
மருவிவலம் புரிகைதைக் கழியூ டாடி
வயல்நண்ணி மழைதருநீர் தவழ்கால் மன்னி *
தெருவில் வலம்புரி தரளமீனுங் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (எ)

பொருவு இல்	ஒப்பற்ற
வலம் புரி	வலிமையைக் கொண்டுள்ள
அரக்கன்	இராவணனுடைய
முடிகள் பத்தும்	பத்துத் தலைகளும்
புற்று மறிந்தன போல புவி மேல் சிந்த	புற்று சரியுமாபோலே (எளிதாகக்) கீழே இற்று விழும்படியாக
செருவில்	யுத்தத்தில்
வலம் புரி	வலிமை காட்டுகிற
சிலை	வில்லை
கை	திருக்கையிலேயுடைய
மலை தோள் வேந்தன்	மலைபோன்ற தோள்களையுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனது
திரு அடி சேர்ந்து உய்கிற்பீர்	திருவடிகளையடைந்து வாழவிரும்பு மன்பர்களே!,
வலம்புரி	சங்குகளானவை,
திரை	ஸமுத்ரத்தை
எள்கி	இகழ்ந்து
நீத்து	விட்டு நீங்கி [கடலில் நின்றும் வந்து]
மருவி	(சீர்காழியிலே) வந்து சேர்ந்து
கைதை கழியூடு ஆடி	தாழைகள் நிறைந்த கழியினுள்ளே திரிந்து
	(பிறகு அங்கு நின்றும்)
வயல் நண்ணி	கழனிகளைச்சென்று சேர்ந்து
	(பிறகு அங்கு நின்றும்)
மழை தரு நீர் தவழ் கால்	மழை நீர் வெள்ளம் பெருகி வருகிற வாய்க்கால்கள் மூலமாக
தெருவில் மன்னி	வீதிகளிலே வந்து சேர்ந்து
வலம்புரி தரளம் ஈனும்	சங்குகளையும் முத்துக்களையும் (தெருக்களிலே) பிரஸவிக்கப்பெற்ற
	காழி............சேர்மின்—.

* * *—ராவண ஸம்ஹாரம்பண்ணி வெற்றிபெற்ற கோதண்டராமனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து வாழவேண்டில் காழிச் சீராம விண்ணகரே சேர்மின். இப்பாட்டில் 'வலம்புரி' என்ற சொல் நான்கு அடிகளிலும் வந்திருக்கின்றது;

முதலிரண்டடிகளிலுள்ளது வலம், புரி என்று பிரிந்து பலசாலியென்று பொருள்படும். பின்னிரண்டடிகளிலுள்ளது முழுச்சொல்லாய் 'சங்கு' என்று பொருள்படும். வலப்பக்கத்தாற் சுழிந்திருப்பது வலம்புரியென்றும், இப்பியைவிட ஆயிரம்மடங்கு சிறந்ததான இடம்புரியினும் ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது வலம்புரியென்றும் சொல்லப்படினும், இங்கு வலம்புரியென்றது ஸாமாந்ய சப்தமாகி, சங்குமாத்திரத்தைச் சொல்லுவதாக நிற்கும்.

முன்னடிகளிலுள்ள வலம்புரி யென்ற சொற்களில், வலம்—'பலம்' என்ற வடசொல் விகாரம். புற்றுமறிந்தனபோல—புற்றுகளைச் சிதைப்பது எப்படி எளிதான காரியமோ அப்படி எளிதாகவே அரக்கன் முடிகள் பத்தையும் சிதைத்தமையைச் சொன்னபடி. அன்றியே பல முகங்களையுடையதான புற்றின் மேல்முகங்களைச் சிதைத்துவிட்டால் தலையொழிந்த கவந்தம்போற் காணப்படுமாதலால், இதற்காக எடுத்த உவமையாகவுங் கொள்ளலாம்.

[திரைநீத்துஇத்யாதி.] கடலிலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சங்குகளானவை, இத்தலத்தின் நீர்வளத்தைப் பார்த்துக் கடலில் வாஸத்தை இகழ்ந்து விட்டிட்டு இத்தலத்தில் தாழைகள் மலிந்த கழிகளிலே வந்துசேர்ந்து, பிறகு, வயல்களிலே சென்று பாய்கின்ற அக்கழிகள் மூலமாக வயல்களிலே வந்துசேர்ந்து, அவ்விடத்தில் மழைநீர் தேங்கிநின்று அது வாய்க்காலாலே ஊரிலே வந்துபுகுர அவ்வழியாலே தெருக்களிலே வந்தேறி, அந்நீர் வடிந்தவாறே பின்னைப் போகமாட்டாதே அவ்விடந்தன்னிலே கிடந்து சங்குகளையும் முத்துக்களையும் ப்ரஸவிக்கின்றனவாம். இத்தால் நீர்வள நிலவளங்கள் சொல்லப்பட்டன. .... (எ)

பட்டரவே ரகலல்குல் பவளச் செவ்வாய்
    பணைநெடுந்தோள் பிணைநெடுங்கண் பாலா மின்சொல் *
மட்டவிழுங் குழலிக்கா வானோர் காவில்
    மரங்கொணர்ந்தா னடியணைவீர்! * அணில்கள் தாவ
நெட்டிலைய கருங்கமுகின் செங்காய் வீழ
    நீள்பலவின் தாழ்சினையில் நெருங்கு * பீனத்
தெட்டபழஞ் சிதைந்துமதுச் சோரியுங் காழிச்
    சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (அ)

பட்டு அரவு ஏர் அகல் அல்குல்	பட்டுச்சேலை யணிந்துள்ளதும், பாம்பின்படத்தை யொத்து அழகியதும் அகன்றதுமான நிதம்ப ப்ரதேசத்தையும்
பவளம் செம் வாய்	பவழம்போற் சிவந்த அதரத்தையும்
பணை நெடு தோள்	மூங்கில்போன்று நீண்ட தோள்களையும்
பிணை நெடு கண்	பெண்மானின்கண்போன்று நீண்ட கண்களையும்
பால் ஆம் இன் சொல்	அமுதம்போன்று இனிமையான வாய்மொழிகளையும்

மட்டு அவிழும் குழலிக்கா	(முடியிலணிந்த மலர்களினின்றும்) தேன்வெள்ளமிடாநின்ற கூந்தலையும் உடையளான ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்காக
வானோர் காவின்	தேவலோகத்துச் சோலையில் நின்றும்
மரம்கொணர்ந்தான்	பாரிஜாதமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்த பெருமானுடைய
அடி	திருவடிகளை
அணைவீர்	சேரவிரும்பு மன்பர்காள்!;
அணில்கள் தாவ	அணிற்பிள்ளைகள் கிளைகிளையாகத் தாவித்தவழ்வதனால்

நெடு இலைய கரு கமுகின் செங்காய் வீழ	நீண்ட இலைகளையுடைய கறுத்த பாக்குமரங்களின் பழுக்காய்கள் உதிர்ந்து விழ (அதனாலே)
நீள் பலவின்	நீண்ட பலாமரங்களினுடைய
தாழ் சினையில்	(காய்களின் கனத்தால்) தாழ்ந்த கிளைகளில்
நெருங்கு	நெருங்கியிருக்கிற
பீனம்	பருத்த
தெட்ட	கனியப்பழுத்த
பழம்	(பலாப்) பழங்கள்
சிதைந்து	நசுங்கி
மதுசொரியும்	தேனைப்பொழியுமிடமான

காழி.........சேர்மின்—.

* * *—ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகப் பாரிஜாதாபஹரணம் பண்ணின பெருமானடியைப் பேண விருப்புடையார்க்குக் காழிச்சீராமவிண்ணகரே கதி யென்கிறார்.

தேவர்களைக் குடியிருக்க வொட்டாமல் அலைக்கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையோடுசென்று கொன்று, அவ்வசுரன் வலியக் கவர்ந்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அதிதி தேவியின் காதணியைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போயினன்; அங்கு இவர்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்திராணியுடனே வந்தான்; அப்போது ஸத்யபாமையானவள் அவ்விந்திராணி தன்முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாதபுஷ்பம் சூடியிருந்ததைக்கண்டு அத்தகைய மலர் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினாள். தங்களுக்குக் குடியிருப்பையுண்டாக்கின அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸத்யபாமைகளின் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற்போனாலும் கேட்டபின்பாவது அம்மலரைக் கொடுக்லாமே; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்றபாக்கிய மற்றவளாதலாலும், அம்மலருக்கு உரிய விருக்ஷத்தையே இழக்கவேண்டிய காலமாகையாலும், ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இது தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப் பெண்ணாகிய உனக்குத் தகாது' என்றனள். அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் தெரிவிக்க, அப்பிரான் அப்போது கருடனைக்கொண்டு அந்தப்பாரிஜாத விருக்ஷத்தை வேரோடுபிடுங்கி த்வாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித்தனன் என்ற வரலாறு அறிக. ஸத்யபாமைப் பிராட்டியின் அவயவ ஸௌந்தரியங்களை ஐந்தாறு விசேஷணங்களினால் விரித்துரைக்கின்றார்.

'ப்ரவாளம்' என்னும் வடசொல் பவளமெனத்திரிந்தது. பணை–மூங்கில். பசுமையிலும் நெய்ப்புடைமையிலும் திரண்ட வடிவத்திலும் மூங்கிலைத் தோளுக்கு உவமை கூறுவர். பிணை—மான்பேடை.

[அணில்கள் தாவ இத்யாதி.] இத்தலத்துச் சோலைகளின் நிலைமையை வருணிக்கிறார். அணிற்பிள்ளைகள் மரங்களிலே தாவித்திரிவது வழக்கமாகையாலே பாக்குமரங்களின் பணைகளிலே தாவும்போது அந்த உராய்தலினால் பழுக்காய்கள் உதிர்ந்து அவை பலாப்பழங்களின்மேல் 'தொப்' என்று விழ, அதனால் அப்பழங்கள் பிளவுற்று உள்ளிருந்து தேன் வெள்ளமிட்டுப் பெருகுகின்றதாம்.

நெடுமை + இலை நெட்டிலை. 'க்ரமுகம்' என்னும் வடசொல் கமுகு எனத்திரிந்தது. பீநம்—வடசொல். தேட்டபழம்=எம்பெருமானார் இத் திவ்ப்ரபந்த காலக்ஷேபம் நடத்தியருளும்போது இவ்விடத்திலுள்ள 'தேட்ட' என்பதற்குச் சரியான பொருள் விளங்கவில்லை யென்று அருளிச்செய்துவைத்து, பின்பொருகால் திவ்யதேச யாத்திரை யெழுந்தருளும்போது இத்தலத்தின் சோலைவழியே வந்து கொண்டிருக்க, அங்கே நாவல் மரங்களின் மீது சில சிறுபிள்ளைகள் ஏறிப் பழம்பறியாநிற்கையில் கீழேயிருந்த சிலபிள்ளைகள் 'அண்ணே! தேட்டபழமாகப் பார்த்துப் பறித்துப்போடு' என்ன; அதை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்டருளின எம்பெருமானார் 'பிள்ளாய்! தெட்ட பழமென்றால் என்ன?' என்று வினவியருள, 'கனியப் பழுத்த பழம்' என்று இப்பிள்ளைகள் சொல்ல, உடையவரும் திருவுள்ளமுவந்து 'இதுஒரு திசைச் சொல்போலே யிருந்தது; நம்மாழ்வார் திருநாவாய்ப் பதிகத்திலே 1. "குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ" என்றதை யொக்குமிது' என்றருளிச் செய்தாரென்று பெரியோர்களருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. .... (அ)

பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப்
பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்து *
கறைதங்கு வேல்தடங்கண் திருவை மார்பில்
கலந்தவன் தாளணைகிற்பீர் * கழுநீர்கூடித்
துறைதங்கு கமலத்துத் துயின்று கைதைத்
தோடாரும் பொதிசோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணி *
சிறைவண்டு களிபாடும் வயல்சூழ் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே. (௯)

பிறை தங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து	சந்திரகலை தங்கியிருக்கப் பெற்ற சடைமுடியை யுடையனான சிவனை வலவருகே வைத்துக் கொண்டிருப்பவனும்	பிரமனை தன் உந்தியிலே தோற்றுவித்து	நான்முகனைத் தனது நாபிக்கமலத்தில் படைத்தவனும்

1. திருவாய்மொழி 9–8–1. இப்பாட்டின் ஈற்றடியின் வியாக்கியானம் (ஈடு) ஸேவிக்கத்தக்கது.

கறை தங்கு வேல் தடங் கண் திருவை மார்வில் கலந்தவன்	(சத்ருக்களின்) ரத்தமாம்ஸக் கறைதங்கிய வேல் போன்று விசாலமான திருக்கண்களையுடைய பிராட்டியைத் திருமார்பிலே கொண்டுள்ளவனுயுமிருக்கிற பெருமானுடைய
தாள்	திருவடிகளை
அணைகிற்பீர்	சேரவிரும்பு மன்பர்களே!,
சிறை வண்டு	இறகையுடைய வண்டுகளானவை
கழுநீர் கூடி	செங்கழுநீர்ப்பூக்களில் (பேடையோடு) சேர்ந்திருந்து
	(அத்தால் வந்த ச்ரமம் ஆறும்படி)
துறை தங்கு கமலத்து துயின்று	நீர்நிலங்களிலுள்ள தாமரைப் பூவிலே (புகுந்து தேனைப் பருகி அங்கே) உறங்கி (அதன்பிறகு)
கைதை தோடு ஆரும்	தாழைமடல்களில் பொருந்தியுள்ள
பொதி சோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணி	பூந்தாதுத்துகள்களிலே புரண்டு
களி பாடும் வயல் சூழ்	களித்து இசைபாடப்பெற்ற கழனிகளால் சூழப்பட்ட

காழி.........சேர்மின்—.

* * *—தன்னுடைய திருமேனியிலே பிராட்டிக்கு இடங்கொடுப்பது போலே துர்மாநிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் இடம் கற்பித்த சீலவானுன பெருமானடியைக் கூடவேண்டில் காழிச்சீராமவிண்ணகரஞ் சேர்வதே சரணமென்கிருர்.

தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திருவாய்மொழியில் "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "வஶெஸ்ரகாஉஶ ெஉ ரு௰ாநு உக்ஷிணம் வாஶ்வ-ிஜாஶ்ரிதாநு = பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்ற மோக்ஷதர்மவசநத்தை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். "தவஸா தொஷிதஸ்தெந விஷ்ணுநா ஷ்ரூஹவிஷ்ணுநா। ஸ்வாஶ்வ-ிஉக்ஷிணெ ஶம்ஹொ: நிவாஸ: வஶிகல்பித: = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸ: பரிகல்பித:" என்ருெரு வசநமும் இருபத்திஞலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்திஞல் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன்பொருள்.]

"ஏறுளுமிறையோனும் திசைமுகனுந் திருமகளும், கூறுளுந்தனியுடம்பன்" என்றும், "அக்கும்புலியினதளு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்" என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிருர்களே, சிவன் முதலானுர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிருர்களோ? என்ருெரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—"ஸர்வ

காலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பர்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமா போலே" என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன

[கழுநீர்கூடி இத்யாதி.] வண்டுகளானவை செங்கழுநீர் மலர்களிலே பேடைகளுடன் கூடி ரமித்து அதனாலுண்டான துவட்சிக்குப் பரிஹாரமாகத் தாமரைப் பூக்களிலே வந்து துயில்கொண்டிருந்து (தேனைப் பருகிக் களைதீர்ந்து) பின்பு தாழைமடற் சுண்ணங்களிலே போய்ப்புரண்டு களிப்பின் மிகுதியாலே இசைபாடுகின்றனவாம்.

"கேதகீ" என்னும் வடசொல் 'கைதை' எனவும், 'சூர்ணம்' என்னும் வடசொல் 'சுண்ணம்' எனவும் திரிந்தன. ... ... (௯)

செங்கமலத் தயனனைய மறையோர் காழிச்
சீராம விண்ணகரின் செங்கண் மாலை *
அங்கமலத் தடவயல் சூழாலி நாட
னருள்மாரி யரட்டமுக்கி யடையார் சீயம் *
கோங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன்
கொற்றவேற் பரகாலன் கலியன் சொன்ன *
சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார்
தடங்கடல்சூ ழுலகுக்குத் தலைவர் தாமே. (௰)

செங்கமலத்து அயன் அனைய மறையோர் } (திருநாபிக்) கமலத்திற் பிறந்த பிரமனையொத்த வைதிகர்கள் வாழ்கிற

காழி சீராம விண்ணகரின் } காழிச் சீராம விண்ணகரத்திலுள்ள

செங் கண் மாலை } செந்தாமரைபோற் கண்ணனான பெருமான் விஷயமாக,

அம் கமலம் தடம் வயல் சூழ் ஆலி நாடன் } அழகிய தாமரைத்தடாகங்களையுடைய வயல்களால் சூழப்பட்ட திருவாலி நாட்டுக்குத்தலைவரும்

அருள் மாரி } (பக்தர்கட்கு) அருளைப்பொழியும் மேகம்போன்றவரும்

அரட்டு அமுக்கி } தீங்குசெய்யுமவர்களைத் தலையெடுக்கவொட்டாதே அமுங்கச்செய்பவரும்

அடையார் சீயம் } சத்ருக்களுக்கு ஸிம்ஹம் போன்றவரும்

கொங்கு மலர் குழலியர் வேள்	தேன்மிக்க பூக்களையணிந்த கூந்தலையுடைய மாதர்க்கு விரும்பத்தக்கவரும்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மங்கை வேந்தன்	திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரும்	சங்கம் முகம் தமிழ் மாலை பத்தும்	(புலவர்) கூட்டங்கூடிக் கொண்டாடத்தகுந்த தமிழ்ப்பாசுரங்களான இப்பத்தையும்
பரகாலன்	எதிரிகட்கு யமன்போன்றவரும்	வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
கொற்றம் வேல்	வெற்றிபொருந்திய வேற்படையை யுடையருமான	தட கடல் சூழ் உலகுக்கு	பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்திலுள்ளார்க் கெல்லாம்
கலியன்	ஆழ்வார்	தலைவர்	மேலாயிருக்கப்பெறுவர்.

* * *—இப்பதிகத்தின் பயனுரைக்கு மிப்பாசுரத்தில் ஆழ்வார்பெருமையும் இத்திருமொழியின் பெருமையுமே பெரிதாயிருக்கின்றதே, இது தகுதியோ என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்: "தோன்று தோற்றித்துறை பலமுடிப்பினும், தான் தற்புகழ்தல் தகுதியன்றே" (நன்னூல்) என்று சொன்னவுடனே "மன்னுடை மன்றத்து ஓலைத்தூக்கினும், தன்னுடை யாற்ற லுணராரிடையினும், மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும், தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும், தன்னைப் புகழ்தலும் தகும் புலவோற்கே" என்றுஞ் சொல்லியிருப்பதனால், (இப்பதிகத்தின் அவதாரிகையில் நாம் குறிப்பிட்டுள்ள வரலாற்றின் படியே) தன்னை மறுதலை பழித்தகாலை, தன்னுடையாற்ற லுணராதாரிடையே அருளிச் செய்ய நேர்ந்த பதிகமிதுவாகையாலே இத்தற்புகழ்ச்சி குற்றத்தின்பாற் படமாட்டாதென்றுணர்க.

பிரமன் எப்போதும் வேதஞ்சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பதுபோல இத்தலத்திலுள்ள அந்தணர்களும் அநவரதம் வேதாத்யயந நிஷ்டராயிருத்தல் பற்றிச் "செங்கமலத் தயனனைய மறையோர்" என்றார். "விண்ணகர் என் செங்கண்மாலை" என்பதும் பாடமாம்.

'ஸிம்ஹ' என்னும் வடசொல் சீய மெனத் திரிந்தது. ஈற்றடியில், 'ஸங்கமுக' என்னும் வட சொற்றொடர் சங்கமுக மென்று திரிந்தது. 1. "குழாங்களாயடியீருடன் கூடி நின்றாடுமினே" என்றாற்போலே ரஸிகர்கள் பலர் கூடிக்கொண்டாடி அநுபவிக்கவேண்டிய அருளிச்செயல் என்றவாறு. *

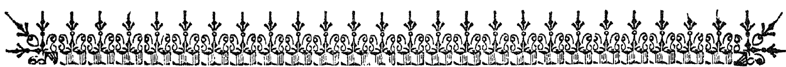
அடிவரவு:—ஒருகுறள் நான்முகன் வை பஞ்சிய தெவ்வாய பைங்கண் பொருவில் பட்டு பிறை செங்கமலத்து வந்து.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

1. திருவாய்மொழி 2—3—11.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

வந்துனதடியேன்.

அவதாரிகை:—“ காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே ” என்று ஒரு தடவைக்கு ஒன்பது தடவையாகச் சொல்லிநின்றார் கீழ்த்திருமொழியில். இங்ஙனே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற இவ்வாழ்வார் தாமும் அப்படியே காழிச்சீராம விண்ணகரிலேயே கால்தாழ்ந்து நம்மளவும் வாராமல் நின்று விடுவரோ வென்று சங்கைகொண்ட திருவாலி எம்பெருமான், தன்னை இவ்வாழ்வார் நினையாதிருக்கச் செய்தேயும் தானாகவே இவரை விஷயீகரித்து இவருடைய நெஞ்சிலேவந்து குடிகொண்டான். அதனையுணர்ந்த ஆழ்வார் ‘பிரானே! நான் அபேக்ஷியாதிருக்கவும் நீயாகவே வந்து விஷயீகரித்தாய்; உன்னையொழிய வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான ருசியையும் பிறப்பித்தாய்; ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் உன்னை விட்டுப்பிரிந்தால் பிழையேன் என்னும்படியான நிலைமையைப் பிறப்பித்தாய்; இனி நானுன்னைப் போக லொட்டேன்; என்னெஞ்சிலேயே நித்யவாஸம் பண்ணியிருந்து என்னை ஒழிவில் காலமெல்லாம் அடிமை கொண்டருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்துச் செல்லுகிறாரிதில். (*)

(ஆசிரியத்துறை)

வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் * என்
சிந்தனைக்கினியாய் திருவே யென்னாருயிரே! *
அந்தளிரணியா ரசோகினிளந்தளிர்கள் கலந்து * அவையெங்கும்
செந்தழல் புரையும் திருவாலியம்மானே! (க)

அம் தளிர்	அழகிய தளிர்களாலுண்டான
அணி ஆர்	அழகுபொருந்திய
அசோகின்	அசோகமரத்தினது
இள தளிர்கள் அவை	இளந்தளிர்களானவை
எங்கும் கலந்து	எல்லாவிடங்களிலும் பரவியிருப்பதனாலே
செம் தழல் புரையும்	சிவந்த அக்கி ஜ்வலிப்பது போலே யிருக்கப்பெற்ற
திரு ஆலி அம்மானே	திருவாலியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமானே!,
திருவே	எனக்குச் செல்வமானவனே!

என் ஆர் உயிரே	எனது அருமையான உயிர்போன்றவனே!,
வந்து	நீயாகவே நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம்பண்ணி
உனது அடியேன் மனம் புகுந்தாய்	உன்னடியனான என்னுடைய மனத்திலே வந்துபுகுந்தருளினாய்;
புகுந்ததற்பின்	அப்படி நீ வந்து புகுந்தபின்பு
வணங்கும் என் சிந்தனைக்கு	வணக்கமுற்ற என் மனத்துக்கு
இனியாய்	போக்யனானாய்.

* * *—[வந்து உனதடியேன்மனம்புகுந்தாய்.] எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமள்கோயில் முதலான உகந்தருளின விடங்களிலும் இருப்பதிற் காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்ய மாகையாலே இப்போது அப்பெருமான் இவ்வாழ்வாரது திருவுள்ளத்திலே வந்து குடிகொணடான். தம்முடைய பிரார்த்தனை யின்றியே அவன்தானுகவே விரும்பிவந்து புகுந்த மகிழ்ச்சி உள்ளடங்காமல் "வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்" என்று வாய் விட்டுப் பேசுகின்றார்.

[புகுந்ததற்பின் வணங்குமேன் சிந்தனைக்கினியாய் !;] அவன்றானுகவே வந்து புகுந்தாலும் 'உன்னை இங்கிருக்க வொட்டேன்' என்று அடித்துத் துரத்தும் பாவிகளுமுண்டே ஸம்ஸாரத்தில்; அப்படியல்லாமல் 1. "இசைவித் தென்னையுன் தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே" என்னுமாபோலே பெருநன்றி பாராட்டின தமக்குத் தித்தித்திருந்தமை சொன்னபடி. கண்ணபிரான் பாண்டவர்க்குத் தூதுவனுய்த் துரியோதனனிடஞ் செல்ல, அப்பிரான் வருகையையறிந்த துரியோதனன் கூடவிருக்கு மரசர்களை நோக்கி 'க்ருஷ்ணன் வரும்போது ஒருவருமெழுந்து மரியாதை செய்யக்கூடாது' என்று உறுதியாய்க் கட்டளையிட்டுத் தானும் ஸபையிலே உறுதியுடனிருக்க, க்ருஷ்ணன் அங்கு எழுந்தருளிய வளவில் ஸபையிலிருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவினது சோதியைக்கண்டு 2. "யதாஹம் கேஶவே வ்ருத்திம் அவஶாः ப்ரதிபேதிரே" = யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசாः ப்ரதிபேதிரே." என்கிறபடியே பரவசர்களாய் எழுந்து மரியாதை செய்துவிட, துரியோதனன் தானும் துடைநடுங்கி எழுந்துவிட்டானென்றிருக்கும்போது ஆழ்வார்க்குச் சொல்லவேணுமோ ?. ஆழ்வாருடைய திருவாராதனத் திருமூர்த்திக்குச் சிந்தனைக் கினியானென்று திருநாமம் ப்ரஸித்தம். இத்திருநாமங் கொண்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இன்றைக்கும் கலியன்ஸந்நிதியில் ஸேவை ஸாதிப்பர்.

அருமை + உயிர், ஆருயிர். 3. "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்" என்னலாம்படி எனக்குத் தாரகங்க ளெல்லாம் தானேயாயிருப்பவன் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய நினைவாலே, பக்தர்கள் அவனுக்கு உயிராயிருப்பர்; பக்தர்களுடைய நினைவாலே அவன் இவர்கட்கு உயிரா யிருப்பன். 4. "அறிவிலேனுக் கருளாய் அறிவாருயிரானுய்" என்றவிடத்து அறிவார்களுக்கு [ஜ்ஞாநிகளுக்கு] உயிரா யிருப்பவனே! என்றும் அறிவார்களை உயிராகவுடையவனே! என்றும் இரண்டுவகையான நிர்வாஹங் காண்க.

---

1. திருவாய்மொழி 5—8—9.

2. மஹாபாரத சுலோகம்—அவரவர்கள் கண்ணபிரானிடத்தில் இருக்கவேண்டிய மரியாதைப்படி திடீரென்று இருந்து விட்டார்களென்று கருத்து.

3, திருவாய்மொழி 6—7—1, 4. திருவாய்மொழி 6—9—8,

[அந்தளிரித்யாதி.] இத்தலத்தின் சோலைப்புறமெங்கும் அசோகமரங்கள் அடர்ந்து கிடப்பதால் அவற்றின் செந்நிறமான தளிர்களின் ஒளி எங்கும் வீசி அக்நிஜ்வாலை பரவியிருப்பதுபோல் விளங்குகின்றது; ஆகவிப்படி எங்கும் நெருப்புக் கொளுத்தினாற்போலே அழகியதாய்த் திகழ்கின்ற திருவாலிமாநகரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானே! நீ என்னுடைய சிந்தையிற்புகுந்து தித்தித்திருக்கின்றாய் என்றாராயிற்று.

“சிந்தனைக்கினியாய்” என்பதை முற்றாகக்கொள்ளாமல் விளியாகக் கொண்டால் ‘வாழ்க’ என்றொரு வினைமுற்று வருவித்து முடிக்க. .... (க)

நீலத்தடவரை மாமணிநிகழக் கிடந்ததுபோல் * அரவணை
வேலைத்தலைக்கிடந்தாய்! அடியேன்மனத்திருந்தாய் *
சோலைத்தலைக் கணமாமயில்நடமாட மழைமுகில்போன் றெழுந்து * எங்கும்
ஆலைப்புகைகமழு மணியாலியம்மானே! (உ)

சோலைத்தலை	சோலையிலே
மா மயில் கணம்	அழகிய மயில்களின் கூட்டமானது
நடம் ஆட	(களித்துக்) கூத்தாடும்படியாக
ஆலை புகை	கருப்பஞ்சாறு அட்ட புகையானது
மழை முகில் போன்று எங்கும் எழுந்து	காளமேகம்போலே எங்குங் கிளர்ந்து பரவி
கமழும்	பரிமளிக்கப்பெற்ற
அணி ஆலி அம்மானே!—;	

நீலம் தட வரை	நீலநிறமுள்ள பெரிய வொருமலையானது
மா மணி நிகழ கிடந்தது போல்	(தன்மேல்) ஒரு நீலரத்னம் விளங்கப்பெற்றுப் படுத்திருப்பதுபோன்று
வேலைத் தலை	திருப்பாற் கடலிலே
அரவு அணை	சேஷசயனத்திலே
கிடந்தாய்	(கௌஸ்துபமணி விளங்கப்) பள்ளிகொண்டிருந்தாய் முன்பு;
அடியேன் மனத்து இருந்தாய்	(இப்போது) என்னுடைய மனத்திலே புகுந்து நீங்காதிருக்கின்றாய்.

* * *—திருப்பாற்கடல் முதலான விடங்களில் எம்பெருமான் வாழ்வதானது ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலேவந்து சேர்வதற்காகவே யாமென்பது நம் ஆசார்யர்களின் கொள்கை. ஆகவே, க்ஷீராப்தி முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய்ப் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமா யிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரமரஸமாக அருளிச்செய்துளர். நம்மாழ்வாரும் “கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும், புல்லென்றொழிந்தன கொல் ஏபாவம்—வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத் தகம்.” என்று பெரிய திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்தார். இவ்வாழ்வாரும் அவ்வர்த்தமே தோன்ற அருளிச்செய்கிறார்; “அரவணை வேலைத்தலைக் கிடந்தாய் அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்ற சொற்சேர்த்தியால்—அடியேனுடைய மனத்தில் ஸமயம்

பார்த்து வந்து சேர்வதற்காகவே நீ திருப்பாற்கடலில் உபாய சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டு கிடந்தாய் என்ற கருத்து விளங்கும்.

நீலநிறத்ததொரு மலையின்மேல் மாமணி விளங்குவதுபோலத் திருப்பாற் கடலில் அரவணைமேற் கிடந்தாய் என்றவிதனில், நீலமலையின் ஸ்தாநத்திலே எம்பெருமானையும் மாமணியின் ஸ்தாநத்திலே ஸ்ரீகௌஸ்துப மணியையும் உபமேயமாகக் கொள்ளவேணும். ஆகவே "அரவணை வேலைத்தலை" என்ற வாக்கியத்திற்கு உபமேயகோடியில் அந்வயமில்லை; அந்வயம் வேணுமென்னில்; எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியின் நிழலீட்டாலே பாற்கடலும் பாம் பணையும் நீலநிறம் பெற்றனவென்றுகொண்டு, பாற்கடற்பாம்பணையை நீலத் தடவரைக்கு உபமேயமாகவும் எம்பெருமானை மாமணிக்கு உபமேயமாகவுங் கொள்ளலாம். இந்த யோஜனையில், [அபிபணிபதிபாவாதித்யாதி.] "அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரமந்தச் சயாளோः மரகதஸுகுமாரைः ரங்கபர்த்துர் மயூகை:—ஸகலஜலதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம் புலகயதி விமாநம் பாவநம் லோசநே நः." $ என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ச்லோக மநுஸந்திக்கத்தகும்.

மாமணி நிகழ = நிகழ்தல்—விளங்குதல். வேலைத்தலை = கடற்கரைக்கு வாசகமான 'வேலா' என்னும் வடசொல் வேலையென ஐயீறாகி ஆகுபெயரால் கடற்கு வாசகமாயிற்று. தலை—ஏழனுருபு. வேலையிலே அரவணைக் கிடந்தாய் என்க.

[சோலைத்தலை இத்யாதி.] கரும்பாலைகளில் கருப்பஞ்சாறு அடுவதனால் விசேஷமாகப் புகைகிளம்பி எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டமயில்கள் அப் புகைத்திரளை மேகத்திரளாக மயங்கிக் களித்துக் கூத்தாடுகின்றனவாம். மயில் கள் மேகங்களைக் கண்டு தோகை விரித்துக் கூத்தாடுதல் இயல்பு. ... (உ)

நென்னல்போய்வரு மென்றேன்றெண்ணியிராமை யென்மனத்தேபுகுந்தது *
இம்மைக் கேன்றிருந்தேன் எறிநீர்வளஞ் செறுவில் *
செங்நெற்கூழை வரம்பொரீஇ அரிவார்முகத்தெழு வாளைபோய்கரும்பு *
அந்நற் காடணையு மணியாலி யம்மானே. (௩)

எறி நீர் வளம் செறுவில்	அலையெறிகின்ற நீர்வளம்பொருந்திய வயல்களிலே	அரிவார் முகத்து	அறுக்கிறவர்களுடைய முகத்திலே
செங்நெல் கூழை	செங்நெற்பயிர்களை	எழு	(அக்கதிர்களில் நின்றும்) குதித்துப்பாய்ந்த
வரம்பு ஒரீஇ	வரப்புகளின்மேலே சாயவிட்டு	வாளை	மீன்களானவை

$, இத்தால் ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை வருணிக்கிறார். திருவநந்தாழ்வானே ரங்கவிமாந மாக வடிவெடுத்திருப்பதால் இவ்விமானம் வெண்ணிறமாயினும், உள்ளே திருக்கண்வளர்ந் தருளும் திருவரங்கநாதனது நீலமேனியொளியால், கருங்கடலை முற்றும்பருகி யெழுந்த காளமேகத்தையும் வென்று மிகவும் நீலமாக விளங்குகின்றதாம் விமானம்.

போய் { (அபாயமுள்ள இவ்விடம் இனி நமக்குத்தகா தென்று அவ்விடம் விட்டுப்) புறப்பட்டுப்போய்

அ நல் கரும்பு காடு அணையும் { அப்படிப்பட்ட நல்ல கருப்பஞ்சோலைகளிலே சேரப்பெற்ற

அணி ஆலி அம்மானே!—;

நென்னல் போய் வரும் என்று என்று எண்ணி இராமை { 'நேற்றுப்போனான், இன்று வருவன் இன்று வருவன் இன்றுவருவன்' என்றிப்படி பாரித்துக் கொண்டு போதுபோக்க வேண்டாதபடி

என் மனத்தே புகுந்தது { (ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக நீ) என்நெஞ்சிலே புகுந்தவிது

இம்மைக்கு என்று இருந்தேன் { இந்தஜன்மம் முழுமைக்குமாம் என்று துணிந்திருக்கிறேன்.

* * *—இனி போக்குவரத்து இல்லாமே ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாம்படி என் மனத்திலே புகுந்தா யென்கிறது முதலடி. நென்னல் போய் வருமென்றென் றெண்ணியிராமை=உலகத்திலே ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப்பிரிய நேர்வதுண்டே; காதலியைக் காதலன் விட்டுப்பிரிந்து தேசாந்தரஞ் சென்றால் விரஹவ்யஸநத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொள்வதற்காக 'நேற்றுப் போனார், இன்று வந்திடுவர்' என்று சொல்லிக்கொண்டே காதலி காலங்கழிப்பது வழக்கம்; அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு ஏங்கிக்கிடக்க வேண்டாதபடி வயலாலிமணவாளன் ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாதிருக்கின்றமையைச் சொன்னபடி. "நென்னல் போய் வரும்" என்பதற்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் சொல்லலாம்; நேற்று ஒரு நாள் கழிந்தது, இற்றை நாள் வந்தது; இதுவுங்கழிந்து நாளை நாள் வரக்கடவது, அதுவுங் கழிந்து அடுத்த நாள் வரக்கடவது என்றிப்படியே (பரதாழ்வான் போலே) பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு பிரிவு நாள்களை எண்ணியிருக்க வேண்டாதபடி— என்றுமாம்.

ஆழ்வீர்! இப்போது உம்முடைய நெஞ்சிலே எம்பெருமான் இப்படி வந்து புகுந்தாலும் அடுத்த க்ஷணத்திலே ஓடிப்போய்விட மாட்டானோ வென்று பிறர் சங்கிக்க இடமில்லாதபடி "இம்மைக்கென்றிருந்தேன்" என்கிறார். இந்த ஜன்மம் முழுமைக்கும் இப்படியே நித்ய ஸம்ச்லேஷம் குறையின்றி நிலைநிற்குமென்று நிச்சயித்திருக்கிறேனென்றவாறு. இருந்தேன்=நிகழ் காலத்தை இறந்த காலத்தாற் சொல்லுவது முண்டு.

எறிநீர்வளஞ் செறுவில் என்றுதொடங்கித் திருவாலியின் வயல் நிலைமையை வருணிக்கிறார். கழனிகளில் செந்நெற் பயிர்கள் வானோங்கி வளர்ந்திருந்ததனால் அவற்றை நேரே நின்று அறுக்க முடியாமல் கதிர்த்தலைகளை மடக்கி வரப்புகளிலே படியவைத்து அறுக்கின்றார்களாம் பயிர்த்தொழிலாளர்; அப்படியறுக்கும்போது அக்கதிர்களைச் சேரப்பிடித்த பிடியிலே அகப்பட்டுக்கொண்ட வாளைமீன்கள் அவர்களுடைய முகத்திலே எழப்பாய்ந்து அபாயமுள்ள அவ்விடத்தைவிட்டுக் கவலையின்றி வாழ்வதற்காக ஸமீபத்திலுள்ள கருப்பங் காட்டிலே சென்று சேர்கின்றனவாம்.

செங்நெல் கூழை—'கூழை' என்று ஐகாரவீற்றதான சொல்லாகவே கொள்ளுதலும், 'கூழ்' என்ற சொல் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு ஏற்றிருப்பதாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். கூழை என்று * தலை மயிர்க்குப் பேராய் இலக்கணையால் தலையைச் சொல்லிற்றாய் 'செங்நெல் தலை' என்றபடி. பின்தின போஜனையில், கூழ் என்ற உணவின் பெயர் அதன் காரணமான பயிரைக் குறித்தது; காரியவாகுபெயர். ஓரீஇ—ஒருக்கி; சொல்லிசையளபெடை. (௩)

மின்னின்மன்னு நுடங்கிடைமடவார்தம் சிந்தைமறந்து வந்து * நின்
மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால் *
புன்னைமன்னு செருந்திவண்பொழில்வா யகன்பணைகள் கலந்தெங்கும் *
அன்னமன்னும் வய லணியாலி யம்மானே. (௪)

புன்னை	புன்னைமரங்களும்
செருந்தி	சுரபுன்னை மரங்களும்
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
வண் பொழில் வாய்	அழகிய சோலைகளிலே
அகன் பணைகள் எங்கும்	விசாலமான தடாகங்களிலெங்கும்
அன்னம் கலந்து மன்னும்	அன்னப்பறவைகள் சேர்ந்துவாழப்பெற்றதாயும்
வயல்	வயல்களையுடைத்தாயுமிருக்கிற
அணி ஆலி அம்மானே	அழகிய திருவாலிநகர்க்கு இறைவனே !;
மின்னின் மன்னு நுடங்கு இடை	மின்னல்போன்று துவண்ட இடையையுடைய
மடவார் தம்	ஸ்த்ரீகளைப்பற்றின
சிந்தை	சிந்தனையை
மறந்து வந்து	தவிர்ந்துவந்து
நின் மன்னு சேவடிக்கே	உன் இணைத்திருவடிகளையே
மறவாமை	நான் நித்தியம் அநுஸந்திக்கும்படி
வைத்தாய்	அருள்செய்து வைத்திருக்கிறாய்;
ஆல்	ஆச்சரியம் !.

* * *—ஆழ்வார் தம்முடைய பழைய நிலைமையையும் இப்போதைய நிலைமையையும் நினைந்து எம்பெருமானிடத்திலே பெருநன்றி பாராட்டுகின்றார். பிரானே ! அநாதி காலமாக நான் எப்படியிருந்தவன் ; மாதர்களின் இடையழகிலே மயங்கிக் கிடந்தவனன்றோ ; அப்படிப்பட்ட என்னை அவ்விஷயத்தைக் காறியுமிழ்ந்து உன் திருவடிகளையே சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டு வாழுமாறு பண்ணிவைத்தாயே !, இந்த மஹோபகாரத்தை நான் மறக்கலாகுமோ ? என்கிறார். மூன்றாமடியில், பணை—'பண்ணை' என்பதன் தொகுத்தல்; குளம். (௪)

நீடுபன்மலர் மாலையிட்டுநின் னிணையடிதொழுதேத்தும் * என்மனம்
வாடநீ நினையேல் மரமெய்த மாமுனிவா ! *
பாடலின்னொலி சங்கினோசை பரந்துபல்பணையால் மலிந்தெங்கும் *
ஆடலோசை யறா அணியாலி யம்மானே. (௫)

* மேல் எட்டாம்பத்தில் (2-9.) "முள்ளெயிறேய்ந்தில கூழை முடி கொடா" என்பதுங்காண்க.

பாடல் இன் ஒலி	(பகவத்விஷயப்) பாட்டுக்களின் மதுரமான தொனியும்
சங்கின் ஓசை	சங்குகளின் முழக்கமும்
பரந்து	எங்கும் வியாபித்திருக்கப் பெற்றதும்
பல் பணியால் மலிந்து	பலவகைப்பட்ட வாத்ய கோஷங்களாலும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதும்
எங்கும்	எவ்விடத்தும்
ஆடல் ஓசை அறு	கூத்தாட்டங்களின் ஓசை விட்டு நீங்காதிருக்கப் பெற்றதுமான
அணி ஆலி அம்மானே	அழகிய திருவாலிநகர்க்கு ஸ்வாமியே !,
மரம் எய்த மா முனிவா	(ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) மராமரங்களேழின்மேலும் அம்பு விட்டுத்துளைத்த ஸத்யஸங்கல்பனே !,
நின் இணை அடி	உன் இணைத்திருவடிகளில்
பல் மலர்மாலை	பலவகைப்பட்ட புஷ்பமாலைகளை
நீடு இட்டு	நெடுங்காலம் ஸமர்ப்பித்து
தொழுது	ஸேவித்து
ஏத்தும்	துதிசெய்கின்ற
என்	அடியேனுடைய
மனம் வாட	நெஞ்சு (உன்னைப்பிரிந்து) வாட்டமடையும் வகை
நீ நினையேல்	நீ நினைக்கலாகாது [என்னை விட்டு நீ பிரியலாகாது.]

* * *—எப்போதும் உன்னுடைய திருவடிகளிலேயே அந்தரங்கப்பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு போதுபோக்காநின்ற என்னுடைய மனத்தை நீ ஒரு போதும் வாடச்செய்ய நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூடாது ; [இந்த நித்ய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஒரு குறை நேர்ந்தால் இவருடைய மனம் வாடிப்போகுமாதலால் ஒரு நாளும் பிரியாதிருக்கவேணு மென்றவாறு.]

மரமெய்த வரலாறு :—ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானம் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந்தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையுங் குறித்துப்பாராட்டிக் கூறி, 'இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ ?' என்று சொல்ல ; அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது ?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது ; ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல ; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக்குவியலைத் தனது காற் கட்டைவிரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத்தூக்கி யெறிந்தான் ; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான்

ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பறுத்தூணியை அடைந்தது.

(மராமரம்—ஆச்சாமரம்.)

பிரானே! ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக்குவதற்காக அருந்தொழில் செய்தாய்; எனக்காக அப்படிப்பட்ட செயலொன்றும் நீ செய்ய வேண்டா; என்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்தால் போதுமானது என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். ... ... (ரு)

கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டுநின் காமருசேவடி கைதொழுதெழும் *
புந்தியேன் மனத்தே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன் *
சந்திவேள்வி சடங்கு நான்மறையோதி யோதுவித்தாதியாய்வரும் *
அந்தணாள ரரு வணியாலி யம்மானே. (சு)

சந்தி வேள்வி சடங்கு நால் மறை	ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்ய கர்மங்களையும் யாகம் முதலிய நைமித்திக கருமங்களையும் காம்யகருமங்களையும் தெரிவிக்கிற நான்கு வேதங்களையும்	நின் காமரு சே அடி	உனது அழகிய திருவடிகளிலே
ஆதியாய்	அநாதிகாலமாக	கந்தம் மா மலர் எட்டும் இட்டு	மணம் மிக்க சிறந்த எட்டு வகைப் பூக்களையும் ஸமர்ப்பித்து
ஓதிஓது வித்து வரும்	தாங்கள் ஓதியும் பிறர்க்கு ஓதுவித்தும் வருகின்ற	கை தொழுது எழும் புந்தியேன்	வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கவேணு மென்கிற அத்யவஸாய முடையேனுடைய என்னுடைய
அந்தணாளர்	பிராமணர்கள்	மனத்தே	நெஞ்சிலே
அரு	விட்டுநீங்காத [நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான]	புகுந்தாயை	வந்து புகுந்த வுன்னை
அணி ஆலி அம்மானே!—		போகல் ஒட்டேன்	இனி வேறோரிடம் போக வொட்டேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "என் மனம் வாட நீ நினையேல்" என்று மறைபொருளாகச் சொன்னதின் கருத்து வெளிப்படுமாறு இப்பாசுர மருளிச்செய்கிறார். "ഗംധഃ" என்றவட சொல் 'கந்தம்' என்று கிடக்கிறது; மணம் மிக்க மாமலரெட்டு எவையென்னில்; கருமுகை, கற்பகம், நாழல், மந்தாரம், ஸௌகந்தி, செங்கழுநீர், தாமரை, தாழை என்பனவாம். இவற்றைச் சொன்னது மற்றும் தேவார்ஹமாயுள்ள புன்னை முதலிய புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாம்.

"மாமல ரெட்டு மிட்டு" என்றவிதற்கு—ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் நறுமலர் போலே அவனுக்கு போக்யமாம்படியிருக்கையாலே எட்டு மலர்கள் போன்ற எட்டெழுத்தோடுங் கூடின திருமந்திரத்தை அநுஸந்தித்து என்பதாகவும் பொருள் கூறலாம். அன்றியே; "அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹஃ—ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷதஃ. ஜ்ஞாநம் புஷ்பம்

தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச—ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம்பவேத்." என்கிறபடியே அஹிம்ஸை, இந்திரியநிக்ரஹம், ஸர்வ பிராணிகளிடத்திலும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், தியானம், ஸத்யம் என்று எட்டு வகையான புஷ்பங்களாகச் சொல்லப்பட்டவற்றை ஸமர்ப்பித்து என்றுமாம். (இப்பொருள்கள் ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்திலுள்ளவை.)

காமரு சேவடி—'காமம் தரு' என்பது 'காமரு' என மருவிக்கிடக்கிறது; ஆசையை விளைக்கவல்ல திருவடி என்றபடி: எனவே, அழகிய திருவடி என்ற தாயிற்று. உனது ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கைதொழுது உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்னும் அத்யவஸாய முடையேனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, நானுன்னை விரும்பாதிருக்க நீயாகவே வந்து புகுந்த பின்பு இனிப்போக லொட்டேன்; தானாகவே விரும்பி வந்து சேர்ந்த செல்வத்தைத் தள்ளுவாருண்டோ? என்கிறார்.

அறு தொழிலந்தணர்கள் நிறைந்திருக்குந் திருவாலி யென்கிறது பின்னடிகளில். ... . (௬.)

உலவுதிரைக்கடற் பள்ளிகோண்டு வந்துன்னடியேன் மனம்புகுந்த * அப்
புலவ! புண்ணியனே! புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன் *
நிலவுமலர்ப்புன்னை நாழல்நீழல் தண்டாமரை மலரின்மிசை * மலி
அலவன் கண்படுக்கும் அணியாலி யம்மானே. (எ)

நிலவு மலர் புன்னை — எப்போதுமுள்ள புஷ்பங்களையுடைய புன்னை மரங்களென்ன
நாழல் — ஞாழல்மரங்களென்ன (இவற்றினுடைய)
நீழல் — நிழலில்
தண் தாமரை மலரின் மிசை — குளிர்ந்த தாமரைப்பூவின் மேலே
மலி அலவன் — பெரிய ஆண் நண்டுகள்
கண் படுக்கும் — பள்ளிகொண்டிருக்கப் பெற்ற
அணி ஆலி அம்மானே!—;
திரை உலவு கடல் — திரைக்கிளப்பத்தையுடைய திருப்பாற்கடலில்
பள்ளிகொண்டு — சயனித்திருந்து (ஸமயம் பார்த்திருந்து)
வந்து — அங்குநின்றும் ஓடிவந்து
உன் அடியேன் மனம் புகுந்த — உனது தாஸனான என்னுடைய மனத்திலே புகுந்த
அப் புலவ — அப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞனே!
புண்ணியனே — எனது பாக்கியம் வடிவெடுத்துள்ளவனே!
புகுந்தாயை — என்னிடம் வந்து சேர்ந்த வுன்னை
போகல் ஒட்டேன் — இனி வேறிடம் போக வொட்டேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலியவிடங்களில் வாழ்வதானது அவ்விடமே உத்தேச்யமென்கிற எண்ணத்தினாலன்று; எந்த ஸமயத்திலே எந்த அன்பருடைய உள்ளத்திலே புகுந்து கொள்ளலாமென்று பார்த்துக் கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவன்போல அங்கே கிடக்கிறானென்பர்;

இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—“ ‘திருமாலிருஞ் சோலைமலையே’ என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீர ஏகதேசத்திலே பண்ணும்; அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம், இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம். ‘கல்லுங்கனைகடலும்’ என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும். ‘இளங்கோயில் கைவிடேல்’ என்று இவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகளால் நன்கு விசதமாகும். இதுவே இப்பாட்டின் முதலடியினுறையும் பொருளாம். உலவு திரைக்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தது அடியேன் மனத்தில் புகுருகைக்காக வென்கிறார். இப்படி நெடுநாள் பாரித்து ஸமயம் பார்த்து என் மனத்திலே புகுந்த உன்னை இனி நான் போகவொட்டேனென்கிறார். “[அப்புலவ;] விசேஷஜ்ஞனல்லையோ? அவஸரமறியாயோ புகுருகைக்கு” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. ‘புண்ணியனே!’ என்றது—உன்னைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக என் பக்கலிலே யாதொரு ஸுக்ருதமும் கண்டதில்லை; நீயேயன்றோ மூலஸுக்ருதம் என்றபடி.

பின்னடிகளின் வியாக்கியானத்திலே—“வயலாலி மணவாளனுடைய வ்யாபாரத்தோடு அங்குண்டான * திர்யக்குக்களுடைய வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலுள்ளவை யாகையாலே” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அலவன்—ஆண் நண்டு. (எ)

சங்குதங்கு தடங்கடற்கடன்மல்லை யுட்கிடந்தாய் * அருள்புரிந்து
இங்கென்னுள் புகுந்தாய்! இனிப்போயினா லறையோ! *
கோங்குசெண்பக மல்லிகைமலர் புல்கியின்னிள வண்டுபோய் * இளந்
தெங்கின் தாதளையும் திருவாலி யம்மானே. (அ)

இன் இள வண்டு	இனிய இளவண்டுகளானவை
கொங்கு	மணம்மிக்க
செண்பகம்	செண்பகப் பூவையும்
மல்லிகை மலர்	மல்லிகைப் பூவையும்
புல்கி	தழுவிப் பார்த்து
	(அவை கொதித்தபடியாலே)
போய்	அவற்றைவிட்டுப்போய்
இளதெங்கின் தாது அளையும்	இளைய தென்னை மரங்களின் பாளைகளிலே அளையப் பெற்ற
திரு ஆலி அம்மானே!—;	

சங்கு தங்கு தட கடல்	சங்குகள் தங்கிய பெரிய திருப்பாற்கடலிலும்
கடல் மல்லையுள்	திருக்கடன் மல்லையிலும்
கிடந்தாய்	(முன்பு) பள்ளிகொண்டிருந்தாய்;
இங்கு	இப்போது
அருள் புரிந்து	கருணைகூர்ந்து
என்னுள் புகுந்தாய்	என்னெஞ்சிலே பிரவேசித்தாய்;
இனி போயினால் அறையோ	இனி நீயே விட்டுப்போக நினைத்தாயாகில் அறையோவறை.

* திர்யக்குக்கள்—நண்டு வண்டு முதலியன.

* * *—"சங்கு தங்கு தடங்கடல்" என்பதைக் கடன்மல்லைக்கு விசேஷணமாக்கியுமுரைக்கலாம்; சங்குகள் தங்குகிற கடற்கரையிலேயிருக்கிற திருக்கடன்மல்லைத்திருப்பதியிலே என்றபடியாம். அர்ச்சாவதாரங்களில் எழுந்தருளியிருப்பதும் அன்பருடைய உள்ளத்திலே புகுருகைக்கு ஸாதநமாக வென்க. பரமபோக்யமான திருப்பதிகள் பலவுமிருக்க, அவற்றை விட்டு நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தாய்; இனி இவ்விடம் விட்டு நீ போவதென்றால் அது உன்னாலாகாது; போக முடியுமானால் புறப்பட்டுப்பார்; என்னுடைய வார்த்தை மெய்யாகிறதோ, உன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறுகிறதோ, பார்ப்போமென்கிறார் முன்னடிகளில்.

இனிப்போயினால் அறையோ=அறையோ வென்பது தோற்றவர் முன்னே ஜயித்தவர் சொல்லும் வார்த்தைக்குறிப்பு. "அறையோவென நின்ற திருங்கருங்கடல்" என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில். "இனிப்போயினாலறையோ" என்னுமிவ்விடத்தில் வெற்றி தோல்விகளொன்று மில்லையே யென்னில்; எம்பெருமானே! நீ இவ்விடம் விட்டுப் பேர முடியாது; எப்படியாவது அகன்று போய்விட வேணுமென்று நீ முயன்றாலும் உன் முயற்சி தோற்றுப் போய் என் வார்த்தையே வெற்றிபெற்றதாகும் என்பதாகக்கொள்க. நீ இங்கே வந்து புகுந்ததற்குக் காரணமான பேரருள் மாறினாலன்றோ இவ்விருப்பு மாறப்போகிறது; அருளும் மாறாது, இவ்விருப்பும் மாறாது என்றவாறு.

பின்னடிகளின் கருத்து:—நறுமணம் மிக்க செண்பக மல்லிகை மலர்களிலே மதுவைப்பருக இழிந்த வண்டுகள் அவற்றோடே தழுவியிருந்து, அவை கொதித்தவாறே அந்தக் கொதிப்பை ஆற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவுபட்டவர்கள் சந்தனச் சேற்றிலே கைவைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே இளந்தெங்கிலே போய் அதின் தாதுகளிலே அளைகின்றனவென்பதாம். (௮)

ஓதியா யிரநாமமும் பணிந்தேத்தி நின்னடைந்தேற்கு * ஒருபொருள்
வேதியா! அரையா உரையாயொருமாற்ற மெந்தாய்! *
நீதியாகிய வேதமாமுனியாளர் தோற்றமுரைத்து * மற்றவர்க்கு
ஆதியா யிருந்தாய் அணியாலி யம்மானே. (௯)

நீதி ஆகிய வேதம்	(நாட்டார் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமவற்றை) விதிக்குமவையான வேதங்களையும்
மா முனியாளர் தோற்றம்	(அந்த வேதங்களிலுள்ள மந்திரங்களை தர்சநம் பண்ணினவர்களான) மஹர்ஷிகளின் வரலாற்றையும்
உரைத்து	வெளியிட்டவனும்
மற்றவர்க்கு ஆதி ஆய் இருந்தாய்	மற்றுமுள்ள எல்லார்க்கும் காரணபூதனாயுமிருக்குமவனே!
வேதியா	வேதமொன்றினாலேயே அறியத் தக்கவனே!
அரையா	தேவாதிதேவனே!
எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!
	அணி ஆலி அம்மானே!—;

ஆயிரம் நாமமும் ஓதி	(உனது) ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுஞ்சொல்லி	ஒரு பொருள்	ஒரு அர்த்தத்தையாவது
பணிந்து ஏத்தி	வணங்கித் துதித்து	ஒரு மாற்றம்	ஒரு சொல்லையாவது
நின் அடைந் தேற்கு	உன்னைத் தஞ்சமாகப்பற்றி யுள்ள எனக்கு	உரையாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.

* * *—கீழ்ப் பாசுரங்களிலே "புருந்தாயைப் போகவொட்டேன்" என்று இவர்தாம் சொல்லிவைத்தாலும், "உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந் தாய்?" என்றும் "இனியென் திருக்குறிப்பே?" என்றும் அவன் திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்து நிற்கவேண்டிய ஸ்வரூபவுண்மையை உணர்ந்தவரான ஆழ்வார், ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாகவன்றோ பேசவேணும்; அப்படியே பேசுகிறாரிப் பாட்டில்; பல் பன்னிரண்டையுங்காட்டிப் பிரார்த்திக்கின்றார்; அடியேன் தேறியிருக்கும்படி உன் சோதிவாய் திறந்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல வேணும்; கடற்கரையிலே நின்று "ந்தயஜேயம் கதஞ்சந" என்ற வார்த்தை யையாவது தேர்த்தட்டிலே நின்று "மாசுச:" என்ற வார்த்தையையாவது அடியேனை நோக்கி யருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார். நீ ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்று அநுக்ரஹித்து வந்துசேர்ந்தது போலே நாளை நிக்ரஹித்து அகன்று போய்விடவுங்கூடும்; இங்ஙனே நான் சங்கித்துக் கலங்கியிருக்கவொண்ணாதபடி 'இனி நானுன்னை விட்டொருநாளும் பிரியேன்' என்று சோதிவாய்திறந்து ஒரு வார்த்தைசொல்லி என்னைத் தேற்றுவிக்கவேணு மென்கிறார்.

"ஒரு பொருள் உரையாய்" "ஒருமாற்ற முரையாய்" என்று இரண்டு வாக்கியமாக அந்வயித்துக் கொள்ளலாம்; 'என்னைப் பெறுகைக்கு இத்திருவடி களே ஸாதநம்' என்கிற ஒரு பொருளையும், "மாசுச:=துக்கப்படாதே" என்ற ஒரு சொல்லையும் சொல்ல வேணுமென்கை.

நீதியாகிய வேதம்—"ஸத்யம்வத, தர்மம் சர = மெய்யே சொல்லு, தரு மத்தை நடத்து" இத்யாதி வாக்யங்களால் நீதியை யுணர்த்துகின்ற வேதம் என்றபடி. .... (கூ)

புல்லி வண்டறையும் பொழில்புடைசூழ் தென்னாலியிருந்த மாயனை *
கல்லின் மன்னுதிண்டோள் கலிய னொலிசெய்த *
நல்ல வின்னிசைமாலை நாலுமோரைந்துமொன்றும் நவின்று தாமுடன் *
வல்லரா யுரைப்பார்க் கிடமாகும் வானுலகே. (௰)

வண்டு	வண்டுகளானவை	தென் ஆலி	திருவாலியிலே
புல்லி	ஒன்றோடொன்று அணைந்து	இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கின்ற
அறையும்	இசை பாடப்பெற்ற	மாயனை	எம்பெருமான் விஷயமாக,
பொழில்	சோலைகளாலே	கல்லின் திண் மன்னு தோள்	மலைபோலே திடமாயும் நித்ய மாயுமிருக்கிற தோள்களை யுடைய
புடை சூழ்	சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட		

கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்	நவின்று	அப்யஸித்து
ஒலி செய்த	அருளிச்செய்த	உடன் வல்லராய் இருப்பார் தமக்கு	அர்த்தாநுஸந்தாநமும் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவர்கட்கு
நல்ல இன் இசை	அழகிய இனிய இசையையுடைத்தான	வான் உலகு	பரமபதம்
மாலை நாலும் ஓரைந்தும் ஒன்றும்	சொல்மாலையாகிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்	இடம் ஆகும்	இருப்பிடமாகும்.

* * *—வண்டுகள் சோலைகளிலே படிந்து மதுவைப்பருகிக் களித்துக் கூவா நிற்கப்பெற்ற திருவாலி நகரில் எழுந்தருளியிருக்குமெம்பெருமானைக் கவிபாடின இச்சொல்மாலையைப் பொருளுடன் கற்குமவர்கள் திருநாட்டிலே சென்று நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்பதாம்.

வல்லராயிருப்பார்க்கு இடம் வானுலகே ஆகும்=இத்திருமொழியை ஓதுமவர்கள் எவ்விடத்திலே இருக்கின்றார்களோ அவ்விடமே பரமபதம்; தனியே பரமபதமென்று வேறொன்று கிடையாது என்றபடியுமாம். "உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" என்ற திருவாய்மொழியின் சாயை. ... . (௧௦)

அடிவரவு:—வந்து நீல நென்னல் மின்னின் நீடு கந்தம் உலவு சங்கு ஓதி புல்லி தூவிரிய.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து - ஆறுந்திருமொழி,

தூவிரிய மலருழக்கி.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழி போலே இத்திருமொழியும் வயலாலி மணவாளன் விஷயமானதே. கீழ்த்திருமொழியில் "அடியேன் மனத்திருந்தாய்" என்றும் "என் மனத்தே புகுந்தது" என்றும் மாநஸமாய் நிகழ்ந்த அநுபவம் முதிர்ந்து பிரத்யக்ஷம் போலேயாய், மெய்யே பிரத்யக்ஷமென்றே நிச்சயித்துத் தழுவி முழுசிப் பரிமாற நினைத்து அப்படி நினைத்தபடி அநுபவிக்கக் கிடையாமையாலே கரைபுரண்ட ஆற்றாமையுண்டாகி ஒரு பிராட்டியின் அவஸ்தையை யடைந்து அவ்வாயாலே தமது நிலைமையைத் தெரிவிக்கின்றாராழ்வார்.

எம்பெருமானை யநுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி யநுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி யநுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அநுபவித்தல், அவனுகந்தருளின திவ்ய தேசங்களின் வளங்களைப் பேசி யநுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசி யநுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப் பட்டிருக்கும் பகவதநுபவம். இவ்வகைகளில் பரமவிலக்ஷணமான மற்றொரு வகையுமுண்டு; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியநுபவித்தல். இப்படி அநுபவிக்குந்திறத்தில், தாய்பாசுரம் தோழி பாசுரம் மகள் பாசுரம் என மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப் பெயர் நீங்கி, 'பரகாலநாயகி' என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப் பட்டு வரும். தாய் சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும் பாசுரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப்பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் "கையிலங்கு வேற்கலியன் கண்டுரைத்த தமிழ்மாலை" என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

இரண்டாம்பத்திலே "திவளும் வெண்மதிபோல்" என்னுந்திருமொழி தாய் பாசுரமாகச் சென்றதுபோலே இத்திருமொழி தலைவிபாசுரமாகச் செல்லுகிறது. சகுந்தலை துஷ்யந்த மஹாராஜனோடே கலந்து பிரிந்தாப்போலே ஒரு விளையாடு சூழலிலே பரமபுருஷனென்கிற தலைவனோடே கலந்துபிரிந்த வொரு பிராட்டியின் நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் விரைந்து மீண்டுவரக் காணாமையாலும் அவனைப்பிரிந்து தான் ஆறியிருக்க மாட்டாமையாலும் தானே அவனிருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லுதற்கு இயலாதபடி மேனி மெலிந்துகிடக்கையாலும், கண்ணிற்கண்ட வண்டு குருகு முதலிய பறவைகளைத் தூதுவிடுகிறார். அதாவது—ஆழ்வார் ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடையரான சில மஹான்களை தம்மை எம்பெருமான் பக்கல் சேர்ப்பதற்கு உரிய ஆசாரியராக வரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாரென்று கொள்க.

இதில், முதல் நான்கு பாசுரங்களை தூதுரைப்பன; மேற்பாசுரங்கள் எம்பெருமானை நோக்கித் தமது ஆற்றாமையைத் தாமேசொல்லிக் கதறுவன.

நஞ்சீயர், திருமேனி நோவுசாத்திக் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில் அவருடைய ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளில் ஒருவரான பெற்றி யென்பவர் விசாரிக்கச் சென்று வார்த்தையாடுகையில் 'இப்போது ஸ்வாமிக்கு என்ன திருவுள்ளம்?' என்று கேட்க; அதற்கு நஞ்சீயர் "*தூவிரியமலருழக்கித் திருமொழிப் பாசுரங்களைக் காதாரக் கேட்கவும், பெருமாள் எழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றும் வந்து ஸேவிக்கவும் இஷ்டமாயிருக்கின்றது" என்றருளிச்செய்ய, அப்போதே வரந்தரும்பெருமாளரையர் என்பவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து

இத்திருமொழியை ஸேவிக்கச்சொல்லிக் கேட்டருளா நிற்கையில், நாலாம்பாட்டிலே "தானாக நினையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கு ஓர் மீனாய கொடி நெடுவேள் வலி செய்ய மெலிவேனோ?" என்னுமளவிலே வந்தவாறே 'நோவுபடுவதற்கு முன்பே வந்து உதவாமற் போனாலும் நேர்ந்த நோயைப் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ?' என்றருளிச்செய்து மிகவும் தளர்ந்து வருந்தினரென்பது ப்ரஸித்தம். ஆகவே, இத்திருமொழி பகவத் காமுகர்களை நன்கு உருக்குமென்க. ... ... *

தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே *
பூவிரிய மதுநுகரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே ! *
தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி *
ஏவரிவெஞ் சிலையானுக் கென்னிலைமை யுரையாயே. (க)

தூ விரிய	சிறகு விரியும்படியாக இருந்து
மலர்	புஷ்பங்களை
உழக்கி	மிதித்து
துணையோடும் பிரியாதே	தன் துணைவியைவிட்டுப் பிரியாமலிருந்து
பூ விரிய மது நுகரும்	பூக்கள் விகஸிக்க, அவற்றிலுள்ள தேனைப் பானம்பண்ணுகிற
பொறி வரிய	புள்ளிகளையும் ரேகைகளையுமுடைய
சிறு வண்டே	சிறிய வண்டே!
தீ விரிய	அக்நி காரியங்கள் விஸ்தாரமாகப் பரவும்படி
மறை	வைதிக மரியாதைகளை
வளர்க்கும் புகழ் ஆளர் திரு ஆலி	குறைவின்றி நடத்துகையால் வந்த கீர்த்தியையுடைய வைதிகர்கள் வாழ்கிற திருவாலியிலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற
ஏ வரி வெம் சிலையானுக்கு	அம்புகள் தொடுக்கப்பெற்று அழகியதாய் (சத்துருக்களுக்கு)க் கொடிதாயிருந்துள்ள வில்லை ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு
என் நிலைமை	என்னுடைய அவஸ்தையை
உரையாய்	சொல்லுவாயாக.

* * *—வயலாலிமணவாளன் பக்கலிலே சென்று தமது நிலைமையைச் சொல்லுமாறு ஒரு வண்டை நோக்கிக் கூறுகிறார். அந்த வண்டு தன் பேடையோடே கலந்து மலரிலே மதுபானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தமையால், 'நான் துணைவனைப்பிரிந்து உணவும் உறக்கமுமற்று வருந்திக்கிடக்கும்போது நீ இப்படி உன் காரியமே கண்ணாக இருப்பது தகுதியோ?' என்னுங்கருத்து முன்னிரண்டடிகளில் வெளிவரும். வண்டுகள் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு மலரை மிதித்தேறி மதுவைப்பருகுதல் இயல்பாதலால் "தூவிரியமலருழக்கி" எனப்பட்டது. 'தூ' என்றும் 'தூவி' என்றும் சிறகுக்குப் பெயர். உழக்கல்—மிதித்தல், சிதிலமாக்குதல்.

நாம் வருந்தி ஒடுங்கிக்கிடக்கும்போது இந்த வண்டுகள் மாத்திரம் சிறகை விரித்து மலர்களிலே ஏறிக்கிடப்பதற்கு யாது காரணமென்று பார்த்தார்; அவை நம்மைப்போலே விரஹவேதனைப்படாமல் துணைபிரியாதிருப்பதனால்

சிறகை விரிக்கவும் மலர்களிலே கால்பாவவும் மதுவைப்பருகவும் மேனி நிறம் பெற்றிருக்கவும் பெறுகின்றன வென்றுணர்ந்து ' துணையோடும்பிரியாதே ' இத்யாதிகள் அருளிச்செய்கிறார். புஷ்பத்தைக் கண்டால் அருவருத்தும் போக்ய வஸ்துக்களில் வெறுப்புற்றும் மேனி நிறமழிந்தும் இராநின்ற என்னையும் உன்னைப்போலே யாக்கவேண்டாவோ? நானும் துணைவனோடு கலந்து வாழும்படி நீ காரியஞ்செய்ய வேண்டாவோ ? என்பது உள்ளுறை.

1 "உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர்தங்களுள்ளத்துள் ஊறியதேன்" என்னப் பட்ட பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், 2. "போந்ததென்னெஞ் சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதி லொண்சீராந் தெளிதேனுண் டமர்ந் திடவேண்டி" என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிந்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாகவுடைத்தாகியும், ஊர்த்தத்வ கதிக்கு ஸாதநமாகிய இரண்டு சிறகுகள் போன்ற கர்மஜ்ஞாநங்களையுடையராகியும் ஸாரக்ராஹிகளாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி 'நீர் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே புருஷகாரஞ் செய்து அடியேனையும் உம்மைப்போலே பகவதநுபவமே நித்யமாய்ச் செல்லுமாறு ஆட்படுத்திக் கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிவது ஸம்ப்ரதாய மென்க

முதலடியில் "தூவிரியும் மலருழக்கி" என்ற பாடமு முண்டென்று பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தினால் தெரிகின்றது; தூய்தாக விரியும் மலரை=நன்றாக அலர்ந்த மலரை என்றபடி. பொறிவரிய=புள்ளிகளும் ரேகைகளும் வண்டுக்கு இயல்பு.

முன்னடிகளால், வண்டை விளித்து, இனிப் பின்னடிகளால் தனக்காகச் செய்யவேண்டுங் காரியத்தை நியமிக்கிறாள் பரகாலநாயகி. வயலாலி மணவாளனை நீ இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டா ; 'இன்னாள் இன்னபாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்' என்று ஒரு சொல் அவன் செவியிலே விழவிட்டால் போதுமென்கிறாள்.

பரத்வத்தில் தலைநிற்குமவனான வயலாலி மணவாளன் பக்கல் நிஹீநஜந்துவாகிய நான் போகமுடியுமோ? போனாலும் என் வார்த்தையை அவன் காது கொடுத்துக் கேட்பனோ? கேட்டாலும் இதை ஒரு பொருளாகக் கொண்டு காரியஞ் செய்வனோ? என்று வண்டு சங்கித்து நிற்க ; நீ இங்ஙனே மயங்க வேண்டா ; அத்திருப்பதியில் வாழுமவர்கள் மஹாதர்மிஷ்டர்கள் ; ஸர்வயஜ்ஞஸமாராத்யனான எம்பெருமானைக்குறித்து யஜ்ஞயாகங்கள் செய்து கொண்டிருப்பர்கள் ; எம்பெருமான் இப்படி ஒருத்தியைப் படுகொலை யடிக்கிறானென்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் ' இப்படி ஸ்த்ரீஹத்தி பண்ணுகிறவனையோ நாம்

1. பெரிய திருமொழி 4—3—9. 2. இராமாநுச நூற்றந்தாதி—99.

யஜிக்கின்றோம்!' என்று நொந்து 'முன்னம் ஓடிச்சென்று அவள் குறையைத் தீர்த்து வாழ்வித்து வந்தால்தான் உன்னை நாங்கள் தெய்வமென்றும் தயாளு வென்றுங் கொள்வோம்' என்று சொல்லி அவனைப்புறப்படச் செய்தே வேறு காரியம் பார்ப்பர்கள்; தர்மிஷ்டர்களாகையாலே உன்னையும் வரவேற்று ஸத்கரிப்பர்கள்: ஆனபின்பு தியங்காதே நீ அங்குப்போகலா மென்கைக்காக "தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி" என்கிறாள்.

நம்முடைய பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக் காரியஞ்செய்ய நினைத்தால் அப்பெருமான் எளிதிற் செய்யவல்லவன்; அதற்குரிய ஸாதநம் கைகண்டவன் என்கிறாள் ஏவரி வெஞ்சிலையானுக்கு என்று. வில்லைப்பிடித்த பிடியிலே எதிரிகள் குடல்குழம்பும்படியாக வுள்ளவன்காண் அப்பெருமான். வண்டு பரகாலநாயகியை நாக்கி 'நான் தூது போக வேண்டிய ஊரைச்சொன்னாய்; ஊரின் வளப்பம் சொன்னாய்; ஊர்க்குத் தலைவன் பெயரைச் சொன்னாய்; ஸந்தோஷம்; இனி அங்குப்போய் நான் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளை விரிவாகச் சொல்லாய்' என்று கேட்க; அதனை நான் எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என் வடிவு இருக்கும் படியைப்பார்த்துக் கொண்டாயன்றோ; இதற்கு நீயே பாசுரமிட்டுச் சொல்லாய் என்கிறாள்—என்னிலைமையுரையாயே என்று. "உரையாயே" என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் அழகு காண்மின்;—"[உரையாயே.] கொடுவரவேண்டா; அறிவிக்க மித்தனையிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது; வருகை அவன் பணியே; வாராதொழியுமன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே: நீங்களறிவித்தவநந்தரம் உங்கள் பேச்சுக் கேட்டுத் தானே வாராநிற்கும்" என்று. ... . (க)

பிணியவிழும் நறுநீல மலர்கிழியப் பேடையோடும் *
அணிமலர்மேல் மதுநுகரு மறுகால சிறுவண்டே! *
மணிகெழுநீர் மருங்கலரும் வயலாலி மணவாளன் *
பணியறியேன் நீசென்றேன் பயலைநோ யுரையாயே. (உ)

பிணி அவிழும்	கட்டு அவிழ்கின்ற	மணி	அழகிய
நறு நீலமலர்	மணம்மிக்க நீலோற்பல மலர்கள்	கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப் பூக்கள்
கிழிய	கிழியும்படியாக	மருங்கு	நாற்பக்கத்திலும்
பெடை யோடும்	பேடையுடனே	அலரும்	விகஸிக்கப்பெற்ற
அணி மலர் மேல்	அழகிய அந்த மலர்களி லிருந்துகொண்டு	வயல்	கழனிகளை யுடைய
மது நுகரும்	மதுபானம் பண்ணுகிற	ஆலி	திருவாலியிலே யெழுந் தருளி யிருக்கிற
அறு கால சிறு வண்டே	ஆறு கால்களை யுடைய சிறிய வண்டே!,	மணவாளன்	மணவாளப்பிள்ளை போன்ற எம்பெருமானுடைய
		பணி	செய்தியை

அறியேன்	இன்னதென்று நானறிகின்றேனில்லை;	என் பயலை நோய்	என்னுடம்பு வேறுபட்டிருத்தலாகிற நோயை
நீ சென்று	நீ போய்	உரையாய்	சொல்லுவாயாக.

* * *—இப்பாசுரமும் வண்டைத் தூதுவிடுவதாம். மலரத் தொடங்கின நீலமலரிலே குடும்பத்தோடு சென்றிழிந்து மதுபானம் பண்ணுகிற்கிற வண்டே! வயலாலி மணவாளன் என்னோடு கலந்து பிரிந்துபோனது முதலாக அவன் நினைத்திருப்பது இன்னதென்று தெரியவில்லை; என்னை மறந்திட்டானோ; அன்றி என்னையே நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறானோ; இங்கே வருவதாக இருக்கிறானோ; என்னை அங்கு வரவழைத்துக் கொள்வதாக இருக்கிறானோ; அன்றி நானொருத்தி இருக்கிறேனென்பதைக் கணிசியாமலே கிடக்கிறானோ; இப்போது அவன் செய்வதும் செய்ய நினைத்திருப்பதுமொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை; என்னைப்பிரிந்து அவன் வருத்தமற்றிருப்பது போலவே நானும் அவனைப் பிரிந்து வருத்தமற்றிருக்கிறேனாக அப்பெருமான் நினைத்து ஆறியிருக்கவுங் கூடும்; நான் இங்ஙனே நோவுபடுகிறேனென்பது தெரிந்தால் இங்குவந்து சேரத் தாமதிக்கமாட்டானாதலால், நீ அங்குச்சென்று நான் படுகிறநோயைத் தெரிவிக்கவேணுமென்கிறாள்.

அறுகால சிறுவண்டே!=இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"இரண்டுகாலுடையாரைப் போலன்றிக்கே ஆறுகாலுடையார்க்குக் கடுகப்போய்க் காரியம் தலைக்கட்டலாமிறே" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்குங்கால், வண்டு வேகமாக விரைந்து செல்வதற்குப்பாங்காக ஆறுகால்களை யுடைத்தாயிருப்பதைப் பாராட்டிக் கூறுவதாகப் பொருள்படக்கூடும். ஆனால் இது பூர்வபக்ஷப் பொருளேயன்றி ஸித்தாந்தப் பொருளன்று; மேற்குறித்த வாக்கியத்திற்கு அடுத்ததான "நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் என்று சேர்ப்பார் காலேயிறே இவர்கள் ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியின் உட்கருத்து ஆராயத்தக்கது. இந்த அரும்பெரும் பொருளை விளக்கிக் காட்டுவோம்;—திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "தேமருவு பொழிலிடத்து" என்ற (26) பாசுரத்தில் "அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுன்னை" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்—"[அறுகால சிறுவண்டே!] த்விபாத்தாயிருத்தல் சதுஷ்பாத்தாயிருத்தல் செய்கையன்றியே கமநஸாதநமான கால்கள் ஆறு உண்டாகப் பெற்றேனென்கிறாள் என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; வண்டுக்கு கமநஸாதநம் சிறகாகையாலும் மேலே தொழுதேனென்கையாலும் என் தலையிலே வைக்கைக்கு ஆறுகாலுண்டாகப் பெற்றேனென்கிறாள் என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்." என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளனவாகிலும் விரைந்து செல்வதற்கு அவை உபயோகப்படுமவையல்லவே; சிறகாலே பறந்து செல்ல வேண்டிய சாதியாதலால். ஆகவே; 'அறுகால' என்ற விசேஷணத்திற்கு ஸ்வாரஸ்யமான பொருள் பட்டரருளிச் செய்வது யாதெனில்;

வண்டே ! நீ எம்பெருமான் பக்கல் சென்று என்னிலைமையை விண்ணப்பஞ் செய்து அவனது அருளைப்பெற்று மீண்டு வந்தாயாகில் நீ செய்த மஹோபகாரத்திற்குத் தோற்று உன் திருவடிகளை நான் தலைமேலணிந்து கொள்வேன் ; அப்போது என் தலை நிறைந்திருக்கும்படி உனக்கு ஆறுகால்கள் உண்டாயிருக்கப் பெற்றது பரமபாக்கிய மென்கிறாளென்பதாம். உள்ளுறை பொருளில், புருஷகாரக்ருத்யம் செய்யும் பாகவதர்களே வண்டின் ஸ்தாநத்தில் நிற்பதால் பாகவதர்களுடைய திருவடிகள் உத்தேச்யமாகக் குறையில்லையே. “ எங்கானல கங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும், செங்காலமடநாராய் திருமூழிக்களத் துறையுங், கொங்கார் பூந்துழாய் முடியென் குடக்கூத்தற்கு என்தூதாய், நுங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே ” என்ற திருவாய்மொழியும் நோக்குக பயலைநோய்—மேனிநிறத்தை வேறுபடுத்திக்கிடக்கிற நோய். பயலை—பசலை ; நிறவேறுபாடு. ... ... (௨)

நீர்வானம் மண்ணெரிகா லாய்நின்ற நெடுமால் * தன்
தாராய நறுந்துளவம் பெருந்தகையேற் கருளானே ! *
சீராரும் வளர்பொழில்சூழ் திருவாலி வயல்வாழும் *
கூர்வாய சிறுகுருகே ! குறிப்பறிந்து கூறாயே. (௩)

நீர் வானம் மண் எரி கால் ஆய் நின்ற நெடு மால்	பஞ்ச பூதங்களுக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்
தன்	தன்னுடைய
தார் ஆய	மாலையாகிய
நறு துளவம்	மணம்மிக்க திருத்துழாயை
பெரும் தகையேற்கு	மிகவும் தகுதியையுடையளான எனக்கு
அருளானே	கொடுத்தருள் கின்றானில்லையே ;
சீர் ஆரும்	சீர்மை பொருந்திய
வளர் பொழில் சூழ்	வளர்கின்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திரு ஆலி	திருவாலிமாநகரில்
வயல்	கழனியிலே
வாழும்	வாழ்கின்ற
கூர் வாய சிறு குருகே	கூர்மையான வாயலகையுடைய சிறிய கொக்கே !
குறிப்பு அறிந்து	(திருவாலி யெம்பெருமானுடைய) திருவுள்ளக் கருத்தை அறிந்து கொண்டு வந்து
கூறாய்	(எனக்குச்) சொல்ல வேணும்.

* * *—நாரையைத் தூதுவிடும் பாசுரம் இது. சோலை வாய்ப்புப் பொருந்திய திருவாலியின் கழனிகளிலே மேய்ந்து வாழ்கின்ற சிறுகுருகே !, எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாய் நிற்கிற ஸர்வேச்வரனான வயலாலி மணவாளன் தனது திருத்துழாய்மாலையை எனக்கு அருள் செய்கின்றிலன் ; (அதாவது—மார்பிலணிந்துள்ள மணமாலை என் கொங்கைத்தடத்தில் நெருக்குண்ணும்படி வந்து ஸம்ச்லேஷிக்கின்றானில்லை.) அவனுடைய திருவுள்ளம் என்மேல் மாறிவிட்டதோ அறியேன் ; நீ சென்று அவனது திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து எனக்குச் சொல்லவேணும் ; நாளொருத்தியிருக்கிறே

னென்கிற நினைவோடேயிருந்து இவ்விடம் வருவதாக இருக்கிறானா? அல்லது, இத்தலையை மறந்தேயொழிந்தானா? அபிப்ராய மிருக்கும்படியை அறிந்து கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லாய் என்கிறாள்.

குறிப்பறிந்து கூறாய்=அவனுடைய திருவுள்ளத்தை யறிந்து வந்து என்னிடம் சொல்லு என்ற பொருள்தவிர, மற்றொரு பொருளும் சொல்லலாம்; அதாவது—நான் உனக்குத் தூதுசொல்லும் வார்த்தையை அவனிடஞ்சென்று திடீரென்று சொல்லிவிடாதே; எந்த ஸமயத்தில் சொன்னால் பலிக்குமோ அந்த ஸமயத்தில் சொல்லவேண்டுமாதலால் அந்தக் குறிப்புத்தெரிந்துகொண்டு என் வார்த்தையை அவனிடம் சொல்லு என்பதாம். "நான் ஆற்றாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் அங்குச் சொல்லாதே அவன் தரிக்கும்படி அளவறிந்து வார்த்தை சொல் என்றுமாம்" என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை அநுபவிக்கத் தக்கது.

துளவம்—'துளஸீ' என்னும் வடசொல் விகாரமென்ப. இரண்டாமடியில், "பெருந்தகையேற்கு" "பெறுந்தகையேற்கு" என்பன பாட பேதங்கள். இரண்டு பாடமும் பொருந்தும். பிந்தின பாடத்தில், திருத்துழாயைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையளான எனக்கு அருள் செய்கின்றானில்லையே என்று பொருள் கொள்க. ... ... (௩)

தானாக நினையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கு * ஓர்
மீனாய கொடிநெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ? *
தேன்வாய வரிவண்டே! திருவாலி நகராளும் *
ஆனாயற் கென்னுறுநோ யறியச்சென் றுரையாயே. (௪)

தான் ஆக	அவன் தானாகவே
நினையான் ஏல்	என்னை நினையா திருந்தாலும்
தன் நினைந்து	அவன் தன்னையே நினைத்துக்கொண்டு
நைவேற்கு	மனம் தளர்ந்திருக்கிற என்னை
ஓர் மீன் ஆய கொடி நெடு வேள் வலி செய்ய	மகரத்வஜனான மன்மதன் துன்பப்படுத்த
மெலிவேனோ	இப்படியும் நான் இளைத்துப்போவேனோ?

தேன் வாய வரி வண்டே	தேன்போல் இனிய வாய்ப் பேச்சையும் ரேகையையு முடைய வண்டே!,
திரு ஆலி நகர் ஆளும்	திருவாலி நகரியை ஆட்சி புரிகின்ற
ஆன் ஆயற்கு சென்று	கோபாலகிருஷ்ணன் பக்கலிலே போய்
என் உறு நோய்	எனது அதிகமான மனோவியாதியை
அறிய உரையாய்	தெளிவாகத் தெரிவிக்க வேணும்.

* * *—முதலிரண்டு பாசுரங்கள்போலே இதுவும் வண்டுவிடு தூது. உடையவன் உடைமையை விட்டுப்பிரிந்தால் 'ஐயோ! உடைமையை இழந்

தோமே!, மறுபடியும் அதனை நாம் பெறவேணுமே!, எப்படி பெறப்போகி ரோம்' என்று துணுக்குத் துணுக்கென்றிருந்து ஸொத்தின்மேலேயே கருத் தூன்றியிருக்கவேண்டுவது முறைமை; இந்த முறைமையை எம்பெருமான் நோக்குகின்றிலன்; தன் சரக்காகிய என்னைப் பிரிந்து கவலையற்றிருக்கின் ருனே; உடையவன் கவலையற்றிருந்தானாகிலும் உடைமை கவலை கொள்வது நியாயமன்று; அசேதநமாயிருந்துவிட்டால் கவலை கொள்ளாமலிருக்கலாம்; சைதந்ய முண்டாகையாலே கவலை கொள்ளாதிருக்கமுடியவில்லை; என்பது முதலடியின் கருத்து. "நாம் அவனைப்போலே யாகமாட்டோமே; நாமும் நினையாமைக்கு ஒரு நெஞ்சு படைக்கப்பெற்றிலோம்" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

ஓர்மீனாய கொடி நெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ?= அப்பெருமானை நினைந்திருப்பதே குற்றமாக மன்மதன் என்னை நோவுபடுத்துகின்றனே; நல்லதோ கெட்டதோ எம்பெருமானாலே விளைவதாயிருந்தால் ஸஹிக்கலாம்; இடையிலே மன்மதனென்னும் சிறுபையல் ஹிம்ஸிக்கும்படியாகவோ நம்முடைய கதி! என வருந்துகின்றாள். "காமற்கு என்கடவேன் கருமாமுகில் வண்ணற்கல்லால், பூமேல் ஐங்கணைகோத்துப் புகுந்தெய்யக் காமற்கு என் கடவேன்" (10-10-7.)என்று மேலே அருளிச்செய்வதுங் காண்க. ஆசை அதிகரித்துச் செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதூர்ந்து செல்லுவதையும் காமனுடைய ஹிம்ஸையாகச் சொல்லுவது மரபு.

தேன்வாய வரிவண்டே!=ஆபத்காலத்திலே மதுரமான பேச்சுப்பேசுமவ னன்றோநீ. பிராட்டி அசோகவனத்திலே சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்திலே மயிர் முடியைப் பிணைத்து உயிர்மாய்க்கப் புகுந்த ஸமயத்திலே ஒருவன் இனிமையான பேச்சுப்பேசி உயிர்பெறுத்தினைப்போலே உதவுமவனன்றோநீ என்று புகழ்ந்து கூறுகிறபடி.

"திருவாலிநகராளும்ஆனயற்கு" என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்— "திருவாய்ப்பாடியில் ஸம்பத்தோடே திருவாலியில் ஸம்பத்தையும் கையடைப்பாக்கினால், பின்னை அவனுக்கு நொந்தாரை ஐயோ வென்ன அவஸரமுண்டோ?" என்று. இதன் சுவையை அநுபவிப்பாரார்? அர்ச்சாவதாரத்தின் ஐச்வரியமும் விபவாவதாரத்தின் ஐச்வரியமும் ஒருமடை கொண்டிருக்குமிட மென்பது தோன்ற மூலமிருக்குமழகையறிந்து வியாக் கியான மிட்ட அழகை என் சொல்வோம்.

என்னுறு நோய் அறியச்சென்றுரையாய் ='அறிய' என்பதை 'உரையாய்' என்பதோடே கூட்டியுரைத்தலும், 'சென்று' என்பதோடே கூட்டியுரைத் தலுமாக இரண்டு நிர்வாஹ முண்டு. நீசென்று என்னுடைய நோயை அவன் நன்றாக அறிந்துகொள்ளும்படி சொல்லு என்பது-முதல் அந்வயத்தின் பொருள். நீ தளர்ந்து செல்லுகிற நடையிலேயே என்னுடைய ஆற்றாமை யெல்லாம் அவனறிந்து நாக்கிலும் பல்லிலும் நீர்ப்பசையற்று உடம்பு வெளுக்கும்படி யாகச் சென்று தூது சொல்லு என்பது பிந்தின அந்வயத்தின் கருத்து. (௪)

வாளாய கண்பனிப்ப மென்முலைகள் பொன்னரும்ப *
நாணாளும் நின்னினைந்து நைவேற்கு * ஓ! மண்ணளந்த
தாளாளா! தண்குடந்தை நகராளா! வரையெடுத்த
தோளாளா! * என்றனக்கோர் துணையாள னாகாயே. (ரு)

ஓ மண் அளந்த தாளாளா	பூமியை யளந்துகொண்ட திருவடிகளை யுடையவனே!	மெல் முலைகள் பொன் அரும்ப	மெல்லிய முலைகளில் நிறவேறுபாடு தோன்றவும்
ஓ தண் குடந்தை நகர் ஆளா	குளிர்ந்த திருக்குடந்தையை ஆளுமவனே!	நாள் நாளும்	நாள்தோறும்
ஓ வரைஎடுத்த தோள்ஆளா	கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்த திருத்தோள்களை யுடையவனே!	நின் நினைந்து	உன்னையே நினைத்துக்கொண்டு
		நைவேற்கு என்தனக்கு	மனம் தளர்கின்ற எனக்கு
வாள்ஆய கண் பனிப்ப	வாள்போன்ற (எனது) கண்கள் நீரைப் பெருக்கவும்	ஓர் துணையாளன் ஆகாய்	நீ சிறந்த துணைவனாகவேணும்.

* * *—கீழ் நான்கு பாசுரங்களும் தூது விடுவனவாய்ச் சென்றன. வயலாலி மணவாளனையே இடைவிடாது நெஞ்சில் பாவனை செய்து கொண்டிருந்ததனால், அவன் கண்முன்னே வந்து தோற்றுகிறானாகக் கொண்டு அவனோடு நேரே வார்த்தை சொல்லுவதாகச் செல்லுகின்றன சில பாசுரங்கள். பிராட்டி அசோகவனத்தில் திருவடியை நோக்கிப் பெருமாளுக்குத் தூதுமொழிகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையிலே பெருமாளையே ஸம்போதநம் பண்ணி 'நாதா! என் விஷயத்தில் சிறிது அபராதம் பண்ணின காகத்தின் விஷயத்தில் உன் பராக்ரமத்தைப் பெரிதாகக் காட்டினாய்; என்னை அடியோடு பிரித்துக் கொணர்ந்து சிறைவைத்திருக்கின்ற மஹாபாபியான இராவணன்மேல் பொறுமை பாராட்டி நிற்கின்றாய்; இஃது என்ன?' என்றிப்படிப்பட்ட சில வார்த்தைகளை முன்னிலையாகவே சொன்னதுபோல இப்பரகால நாயகியும் வயலாலி மணவாளனை முன்னிலையாக்கிச் சில பாசுரங்கள் பேசுகிறாள்.

ஸ்வாமிந்! என்னைப்பிரிந்ததனால் நீ படவேண்டிய பாடுகளையெல்லாம் நான் படுகிறேனே!, இவ்வளவிலும் வந்து உதவாதிருக்கிறாயே! என்கிறாள். என்னுடைய கண்ணழகிலே ஈடுபட்டு *"ந ஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநா தாம் அஸிதேக்ஷணாம்" என்றாப்போலே துடித்துக் கண்ணீர் பெருக நிற்கவேண்டியவன் நீயாயிருக்க நானன்றோ கண்பனிப்ப நிற்கிறேன். "கண்பனிப்ப" என்னாமல் "வாளாய் கண்பனிப்ப" என்று விசேஷித்ததற்குக் கருத்துண்டு: அவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதாகப்புறப்பட்ட ஸமயத்திலே 'புறப்படாதே; இங்கே

* ஸீதைவிஷயமாக இராமபிரான் சொல்லும் ச்லோகம். 'அக்கண்ணழகியைப் பிரிந்து ஒருநொடிப்பொழுதும் உயிர்தரிக்கமாட்டேன்' என்கை.

விழுந்துகிட' என்று கண்ணாலே விலங்கிட்டு நிறுத்திவைத்து நித்யாநுபவம் பண்ணலாயிருக்கவும் வெட்கத்தாலே தலைகவிழ்ந்திருந்து கெட்டேனே யென்கிருள் போலும்.

மென்முலைகள் பொன்னரும்ப=முலைகளின் நிறம் வேறுபட்டுப் பசலை பூத்திருப்பதைப் பொன்னரும்பி யிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்த்ரீ பாவனையை மாநஸிகமாக ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் மார்பில் மெய்யே முலைகள் முளைக்கமாட்டாவே, அப்படியிருக்க "மென்முலைகள் பொன்னரும்ப" என்று சொல்லுவது எங்ஙனே? என்று சங்கிக்கக்கூடும் நாயகனை அநுபவிப்பதற்கு முலை ஸாதநமாயிருப்பதுபோல எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கு பக்தி (ஆசை) ஸாமக்ரியாக இருப்பதனால் அந்த பக்தியே முலையெனப்படுகிறதாகக் கொள்க. ஆகவே 'மென்முலைகள் பொன்னரும்ப' என்றது—எம்பெருமானை அநுபவித்து மேன்மைபெற வேண்டிய என் ஆசையானது அவ்வநுபவங் கிடையாமையாலே பாழாய்ப்போக என்றபடி.

"ஓ மண்ணளந்த தாளாளா!" என்று தொடங்கி மூன்றுவிளிகள் மூன்று லோகங்கேட்க விளிக்கிருர். 'ஓ' என்பதை ஒவ்வொரு விளியோடுங்கூட்டுக. ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்க எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டுபோய் வைத்தவனன்றோ நீ. அக்காலத்தில் இழந்தவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கிறோமென்று திருக்குடந்தையில் திருக்கண்வளருமவனன்றோ நீ; இடக்கை வலக்கை யறியாதவர்களையும் வாயில்லாச்சீவன்களையும் மலையெடுத்து மழைதடுத்துக் காத்தவனன்றோ நீ; இவ்வளவு குணசாலியாயிருந்துவைத்து என்னொருத்திக்கேயோ வேம்பாகவேணும் என்கிருள்.

என்தனக்கு ஓர் துணையாளனாகாய்—கோவர்த்தநமலையாகிற பெருஞ்சுமையைத்தூக்கி நின்றாயென்பது ஒரு பெருமையல்ல; என்னுடைய ஆற்றாமையிலே சிறிதளவாகிலும் உன்னால் சுமக்கமுடியுமா பாராய் பிரானே! என்கிருள் போலும். .... (௫)

தாராய தண்டுளவ வண்டுழுத வரைமார்பன் *
போரானைக் கொம்பொசித்த புட்பாகனென்னம்மான் *
தேராரும் நெடுவீதித் திருவாலி நகராளும் *
காராயனென்னுடைய கனவளையும் கவர்வானே! (௬)

தார்ஆய தண் துளபம்	மாலையாகிய திருத்துழாயிலுள்ள	போர் ஆனை	போர்புரிய நின்ற (கம்ஸனது) யானையினுடைய
வண்டு	வண்டுகளாலே	கொம்பு ஒசித்த	தந்தங்களை முறித்தொழித்தவனும்
உழுத	(தேனும் சுண்ணமுங் கொண்டு) சேறுசெய்யப் பட்ட	புள் பாகன்	கருடனை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்துமவனும்
வரை மார்பன்	மலைபோன்ற திருமார்பையுடையவனும்		

என் அம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்	கார் ஆயன்	கரியகோலக் கண்ணபிரான்
தேர் ஆரும் நெடு வீதி	திருத்தேர் எழுந்தருள்வதற்குப்பாங்கான பெருமை பொருந்திய வீதிகளையுடைய	என்னுடைய	(வேறு புகலற்றிருக்கிற) என்னுடைய
		கனம் வளையும்	பொன்வளைகளையும்
திரு ஆலி நகர் ஆளும்	திருவாலிநகரை ஆள்பவனுமான	கவர்வானே	அபஹரிப்பனே !- [அபஹரிப்பது தகுமோ.]

* * *—கீழ்ப்பாட்டொன்றும், இப்பாட்டுக்கு மேற்பாட்டுக்களும் வயலாலி மணவாளனையே முன்னிலைப்படுத்திச் சொல்லுவனவாயிருக்க, இப்பாட்டொன்றே அவனைப்படர்க்கையாக்கிப் பேசுவது. அநுபவம் போகிற போக்குக்களாம் இவை.

திருத்துழாய் மாலையில் மதுவெள்ளத்தாலே சேறு செய்யப்பெற்ற திருமார்வையுடையவனும், கம்ஸனுடைய அரண்மனைவாசலில் புகும்போதே தன்னைக் கொல்லுவதாகச் சீறிவந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானையின் தந்தங்களை முறித்தொழித்தவனும், அடியார்களிருக்குமிடத்தேறச் சென்று உதவுகைக்காகப் பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனுமான வயலாலி மணவாளன் என்னுடைய நாண் மடம் அச்சம் முதலிய ஆத்மகுணங்களைக் கொள்ளைகொண்டவளவோடு த்ருப்தி பெறுமல் கையில் வளைகளையுங் கவர்ந்து கொண்டானே ! என்கிருள்.

நாயகனைப்பிரிந்து வருந்துவதனுல் உடம்பானது ஈர்க்குப்போல் மெலிந்து போக, கைகளில் பொருத்தமாக அணியப்பட்டிருந்த வளைகள் அவலீலையாகக் கழன்று விழுதல் இயல்பு. இவ்விதமாக என்னுடம்பை இளைக்கச்செய்யலாமோ என்ற கருத்தையடக்கி 'என்னுடைய கனவளையுங் கவர்வானே?' என்றது. "யாமீதி நயாமீதி தவே வததி புரஸ்தாத் க்ஷணேந தந்வங்க்யா:। களிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புநஸ்ததைவ தளிதாநி = யாமி நயாமீதி தவே வததி புரஸ்தாத் க்ஷணேந தந்வங்க்யா:—களிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புநஸ் ததைவ தளிதாநி." என்ற சுலோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அதாவது—நாயகன் நாயகியை நோக்கி 'என் கண்மணி! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊருக்குச் செல்லுகின்றேன்' என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டிருந்த வளைகளில் முன்னேயிருந்த வளைகள் கழன்று கீழேவீழ்ந்தன. [உடம்பு க்ருசமாய்ப்போகத் தொடங்கிற்று என்கை.] அதனைக்கண்ட நாயகன் 'இவள் நமது பிரிவைப் பொறுத்திருக்கக் கூடியவளன்ருகையால் இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'அம்மா! நான் போகவில்லை' என்ருனும் ; அச்சொல் செவிப்பட்ட க்ஷணத்திலேயே முன்பு கழன்றுவீழ்ந்த வளைகள்போக நின்ற வளைகள் படீலென்று வெடித்துத் துகளாய்ப்போயின: என்பது மேற்

காட்டிய சுலோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடைய விரஹம் ப்ரஸ்தாவத்தில் வந்தமாத்திரத்திலேயே நாயகியின் உடல் மிகவும் மெலிந்துபோம் என்பதும் அந்தப்பிரிவு வார்த்தை மாறினவாறே உடம்பு பூரிக்குமென்பதும் இதன் உள்ளுறை. ஆகவே, இங்கு "என்னுடைய கனவளையுங் கவர்வானோ" என்றது வயலாலி மணவாளனை நான் நித்யமாக ஸம்ச்லேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வருந்துகை தகுதிதானோ? என்றவாறு.

கனவளை—'வ௩' என்னும் வடசொல் கனமெனத் திரிந்ததாகக் கொண்டால் கெட்டியானவளை என்று பொருளாம். அன்றி, 'கநகம்' என்னும் வடசொல் சிதைந்ததாகக் கொண்டால், பொன்வளை என்று பொருளாம். (௬)

கொண்டரவத் திரையுலவு குரைகடல்மேல் குலவரைபோல் *
பண்டரவி னணைக்கிடந்து பாரளந்த பண்பாளா! *
வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ் வயலாலி மைந்தா! * என்
கண்டுயில்நீ கொண்டாய்க்கென் கனவளையும் கடவேனோ! (எ)

பண்டு — முற்காலத்தில்,
அரவம் திரை உலவு — பெரிய கோஷத்தையுடைய அலைகள் உலாவுகின்ற
குரை கடல் மேல் — பரந்த திருப்பாற்கடலிலே
கொண்டு — திருவுள்ளங்கொண்டு
அரவு இன் அணை — ஆதிசேஷனாகிற இனிய படுக்கையிலே
குலம் வரை போல் — சிறந்த மலைபோலே
கிடந்து — பள்ளிகொண்டவனாயும்
பார் அளந்த — (திரிவிக்கிரமனாய்) பூமியை அளந்தவனாயுமுள்ள
பண்பு ஆளா — தயாளுவானவனே!,
வண்டு அமரும் வளர் பொழில் சூழ் — வண்டுகள் படிந்து ஓங்கின சோலைகளால் சூழப்பட்ட
வயல் — கழனிகளையுடைய
ஆலி — திருவாலியி லெழுந்தருளியிருக்கிற
மைந்தா — நித்ய யௌவநசாலியான பெருமானே!,
என் கண் துயில் — எனது கண்ணுறக்கத்தை
நீ கொண்டாய்க்கு — போக்கடித்த உனக்கு
என் கனம் வளையும் — எனது பொன்வளைகளையும்
கடவேனோ — இழக்கக்கடவேனோ?.

* * *—ஆர்த்தரான பக்தர்களுடைய கூக்குரல் கேட்பதற்குப் பாங்கானவிடமென்று திருப்பாற்கடலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கே பள்ளிகொண்டிருக்கும் பெருமானே!; அங்ஙனம் அங்கே பள்ளிகொண்டிருக்கையில் ஒருகால் தேவேந்திரனுடைய கூக்குரல் கேட்டுப் பதறியெழுந்து மாவலிபக்கலிலே மாணுருவாய் வந்து திரிவிக்கிரமனாகி உலகளந்த பெருமானே!, இப்போதும் அன்பர்களைக் காப்பதற்கென்றே திருவாலியில் நித்யஸந்நிதி பண்ணியிருக்குமவனே! நீ இப்படிப்பட்ட குணசாலியாயிருந்துவைத்து என்னுடையகண்ணுறக்கத்தையும் அபஹரித்துக் கைவளையையும் அபஹரித்தாயே! இது என்ன முறைமை என்கிறாள்

“என் கண்துயில் நீ கொண்டாய்க்கு” என்றவிடத்தில் ‘நீ’ என்றது வார்த்தைப்பாடு ; அதற்குத் தனியே பொருளில்லை ; கொண்டாய்க்கு—கொண்ட உனக்கு. கண்துயில் கொள்ளுகையாவது உறங்கவொட்டாமை 1. “தொல்லை மாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே” என்கிறபடியே எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு முன்பும் உறக்கமில்லை ; “ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:” என்கிறபடியே எம்பெருமானைப்பெற்ற பின்பும் உறக்கமில்லை.

இப்பாட்டால், இரவும்பகலும் உன்னையே சிந்தித்துக்கொண்டு கண் உறங்கப்பெறாமல் மேனி மெலிந்துபோனேன் என்றாராயிற்று. .... (௭)

குயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ் தண்குடந்தைக் குடமாடீ ! *
துயிலாத கண்ணிணையேன் நின்னினைந்து துயர்வேனோ ! *
முயலாலு மிளமதிக்கே வளையிழந்தேற்கு * இதுநடுவே
வயலாலி மணவாளா ! கொள்வாயோ மணிநிறமே ! (௮)

குயில் ஆலும்	குயில்கள் (களித்துக்) கூத்தாடுமிடமான
வளர் பொழில் சூழ்	வளர்ந்த சோலைகளால் சூழப்பட்ட
தண் குடந்தை	குளிர்ந்த திருக்குடந்தையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
குடம் ஆடீ	குடக் கூத்தாடின பெருமானே!,
துயிலாத கண் இணையேன்	உறக்கங்கொள்ளாத கண்களையுடைய அடியேன்
நின் நினைந்து	உன்னையே சிந்தித்துக் கொண்டு
துயர்வேனோ	துக்கித்துக் கிடப்பேனோ!
வயலாலிமணவாளா!—;	
முயல் ஆலும் இள மதிக்கே	(தன்னிடையிலே) முயல் துள்ளிவிளையாடப் பெற்றபாலசந்திரனுக்கே
வளை இழந்தேற்கு	வளைகளை இழந்தவளான என்னிடத்தினின்றும்
இது நடுவே	இத்தனை துக்கங்களினிடையே
மணி நிறமே கொள்வாயோ	அழகிய மேனிநிறத்தையும் கொள்ளை கொள்வாயோ ?

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்களெல்லாரும் காணலாம்படி குடக்கூத்தாடின அழகையும் அப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யத்தையும் திருக்குடந்தையிலே பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கிடந்தருளும் பிரானே ! என்னுடைய கண்களுக்கு உறக்கமென்பது அடியோடே போயிற்று. இளையபெருமாள் [லக்ஷ்மணன்] அவதரித்த முஹூர்த்தத்திலே என்னுடைய கண்களும் பிறந்தன போலும். உறங்காதே கிடக்கிற இக்கண்களுக்குத்தான் நீ இலக்காகவில்லையே, அப்படியே உட்கண்ணான நெஞ்சுக்கும் இலக்காகாமலிருந்து விட்டாயாகில் ஒருவருத்தமுமின்றி வாழ்வேனே ; எப்போதும் என்னினைவுக்கு விஷயமாகி வருத்துகின்றாயே!. ஆகாசத்தில் சந்திரன் உதித்தவாறே நான் மேனி மெலிந்து வளையிழக்கின்றேன் ; எனக்கு இந்த அநர்த்தம் போராதா ? நீயும் நடுவே வந்து புகுந்து என்மேனி நிறத்தையுங் கொள்ளைகொள்ள வேணுமோ வென்கிறாள்.

1. திருவிருத்தம் 97.

முயலாலு மிளமதிக்கே—சந்திரனுடைய மத்தியில் கறுத்துத் தோற்றுகிற மறுவைக் கவிகள் முயலென்றும் மானென்றும் பலபடியாகக் கூறுவராதலால் 'முயலாலு மிளமதி' என்றார். 1. "சார்ந்தகடுதேய்ப்பத் தடாவிய கோட்டுச்சிவாய், ஊர்ந்தியங்கும் வெண்மதியினொண்முயலைச்—சேர்ந்து, சினவேங்கைபார்க்குந் திருமலையே ஆயன், புனவேங்கை நாறும் பொருப்பு" என்ற பேயாழ்வார் பாசுரத்தில் வர்ணனையும் நோக்கத்தக்கது. ... . (அ)

நிலையாளா நின்வணங்க வேண்டாயே யாகிலும் * என்
முலையாள வொருநாளுன் னகலத்தா லாளாயே *
சிலையாளா மரமெய்த திறலாளா ! திருமெய்ய
மலையாளா ! * நீயாள வளையாள மாட்டோமே. (கூ)

சிலையாளா	சார்ங்க வில்லை அடக்கி யாள்பவனே!
மரம் எய்த திறலாளா	(ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களை வீழ்த் தொழித்த பெரு மிடுக்கனே!,
திரு மெய்ய மலை ஆளா	திருமெய்ய மென்னுந்திருப் பதியை ஆளுமவனே!
நிலை ஆள் ஆ நின் வணங்க வேண்டாயே ஆகிலும்	நிலைபெற்ற அடிச்சியாக விருந்து உன்னை நான் வணங்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றாமற்போனாலும்
ஒரு நாள்	ஒரு நாளாகிலும்
என் முலை ஆள	எனது முலைகள் ஆட்செய்யும்படியாக
உன் அகலத்தால் ஆளாய்	உனது திருமார்பினால் அணைத்தருளவேணும்;
நீ ஆள	உன்னுடைய ஆளுகையில் உட்பட்டிருக்குமளவில்
வளை ஆள மாட்டோமே	கையில் வளை தங்காமல் துன்பப்படவேண்டியதே யன்றோ எமக்குக் கதி.

* * *—2. "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" என்றும், 3. "நியதமும் அத்தாணிச் சேவகமும்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸத்தையுள்ளவரைக்கும் உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாயிருக்க வேண்டுவதே கடமை; ஆனாலும் இப்படி நீ திருவுள்ளம் பற்றினாலன்றி இந்த நித்யகைங்கரியம் கிடைக்கமாட்டாதன்றோ; என்னை நித்ய கைங்கரியத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளத்திருவுள்ளமில்லை யெனினும் ஒரு நாளாகிலும் உன்திருமேனியை எனக்குத்தந்தாலாகாதோ? இதுவும் நீ செய்யமாட்டாயாகில், ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கையிலே வில்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேனென்று நீ இருப்பது ஏதுக்காக? ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக்குவதற்காக மராமரங்களேழையுந்துளைத்த மிடுக்கை யுடையவனென்று உன்னைப்புகழ்வது ஏதுக்காக? திருமெய்யத்திலே ஸத்யேசனென்று பெயர் படைத்திருப்பது ஏதுக்காக? நான் ஒருத்தி வாழும்படி காரியஞ் செய்யமாட்டாதவனுக்கு இப்புகழெல்லாம் பொருந்துமோ என்கிறாள்.

1. மூன்றாந்திருவந்தாதி—75. 2. திருவாய்மொழி 3—3—1. 3. திருப்பல்லாண்டு 8.

நீ ஆள வளையாள மாட்டோமே—உன்னுடைய ஆளுகையிலே அடங்கியிருப்பார்க்கு [அதாவது—உன்னுடைய மனைவியராக இருப்பார்க்கு] க்கையில் வளை தங்கியிருக்க ப்ராப்தியுண்டோ? என்கை. விட்டுப்பிரியாமல் கூடியிருக்குங் காலத்திலோ ஸந்தோஷமிகுதியினால் உடம்பு பூரித்து வளை வெடித்துப் போம். பிரிந்த காலத்திலோ உடலிளைத்து வளை கழன்றொழியும்: ஆனபின்பு ஒரு போதும் வளை தங்கியிருக்க ப்ராப்தியில்லை என்னலாம்.

முற்காலத்தில், அம்மங்கியம்மாள் என்னும் ஓர் ஆசிரியர் நோயால்வருந்தியிருக்க, நஞ்சீயரும் நம்பிள்ளையும் அவரைக்கண்டு விசாரிக்க எழுந்தருளியிருந்தனர்; அப்போது அவர் மிகவும் க்லேசப்படுவதைக்கண்டு நஞ்சீயர், 'ஸ்வாமிந்! தேவரீர் ஸாமாந்ய மநுஷ்யரன்றே; எவ்வளவோ பகவத் பாகவத கைங்கரியங்கள் பண்ணியிருக்கிறீர்; குணாநுபவத்தாலல்லது போது போக்கியறியீர்; இப்படிப் பட்ட உம்மையும் எம்பெருமான் மற்றவர்களைப்போலே இப்படி கஷ்டப்படுத்துகிறானே!' என்றாராம்; அதற்கு அவர் "'நீயாள வளையாள மாட்டோமே' என்றன்றோ கலியன்பாசுரம்; எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் க்லேசப்பட்டுத்தானேயிருக்கவேண்டும்" என்றாராம். பிறகு வெளியில் எழுந்தருளின பின் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளையை நோக்கி 'பார்த்தீரா இவருடைய அத்யவஸாயத்தை; என்ன பாசுரமெடுத்துக் காட்டினார்!' என்று அருளிச்செய்து மகிழ்ந்தனராம்.

மையிலங்கு கருங்குவளை மருங்கலரும் வயலாலி *
நெய்யிலங்கு சுடராழிப் படையானை நெடுமாலை *
கையிலங்கு வேல்கலியன் கண்டுரைத்த தமிழ்மாலை *
ஐயிரண்டு மிவைவல்லார்க் கருவினைக ளடையாவே. (கo)

கை இலங்கு வேல் கலியன்	கையில் விளங்குகின்ற வேலையுடைய திருமங்கையாழ்வார்,
மை இலங்கு கரு குவளை	மைபோல் விளங்குகின்ற கறுத்த குவளைமலர்கள்
மருங்கு அலரும் வயல்	ஸமீபங்களிலே விகஸிக்கப் பெற்றகழனிகளையுடைய
ஆலி	திருவாலியிலே இருக்கிற
நெய் இலங்கு சுடர் ஆழி படையானை	நெய் பூசப்பட்டு விளங்குகின்றதும் சுடரையுடையதுமான சக்கரத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டுள்ள
நெடு மாலை	ஸர்வேச்வரனை
கண்டு உரைத்த	ஸேவித்துச்சொன்ன
தமிழ் மாலை	தமிழ்த் தொடைகளான
இவை ஐ இரண்டும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
அரு வினைகள்	துஷ்கருமங்கள்
அடையா	சேரமாட்டா.

* * *—பெரிய ஆற்றின் வாய்க்கால்கள் பல பெயர்களால் பெருகாநின்றாலும், முடிவில் கடலிலேசென்று சேரும்போது முக்கியமான பெயருடனே சென்று சேருமே; அதுபோல, ஆழ்வார் கீழ்ப்பாசுரங்கள் வேற்றுவாயாலே பேசினாலும் பதிகம் முடிக்கும்போது தம் வாய்கொண்டே முடிக்கிறார்.

சுற்றுப்புறமெங்குங் கருங்குவளைமலர்கள் பூக்கப்பெற்ற கழனிகள் சூழ்ந்த திருவாலிமாநகரில் கையுந்திருவாழியுமாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்களுக்கு அப்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபட்டுத் தூதுவிடவேண்டும்படியான தீவினையொன்றுங் கிட்டாது என்றவாறு.

இத்திருமொழியை ஓதுமவர்கள் பக்கலிலே எம்பெருமான் வியாமோஹங்கொண்டு தான் தூதுவிடுவனேயன்றி அவனுக்குத் தூதனுப்பும்படியான வ்யஸநம் நேரமாட்டாதென்க. ... ... (௧௦)

அடிவரவு:— தூவிரிய பிணி நீர் தான் வாள் தாராய கொண்டு குயில் நிலையாளா மையிலங்கு கள்வன்.

ஆறுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

கள்வன்கொல்யானறியேன்.

அவதாரிகை:— கீழிரண்டு திருமொழிகள்போலே இத்திருமொழியும் திருவாலித் திருப்பதி விஷயமே. கீழ்த்திருமொழியில் முதல் நான்கு பாசுரங்களாலே வயலாலிமணவாளனுக்குத் தூதுவிட்டாள். அதற்குமேல் அவ்வெம்பெருமான் கண்முன்னே வந்து தோற்றுவதாகவே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே நினைத்து அவனை நோக்கி நேரே வார்த்தையாடுவதாகச் சில பாசுரங்கள் சென்றன. அப்படி வார்த்தையாடும்போது "என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே" "வயலாலிமைந்தா! என்கண்துயில் நீ கொண்டாய்க்கு என் கனவளையுங்கடவேனோ" "இது நடுவே வயலாலிமணவாளா கொள்வாயோ மணிநிறமே" "என் முலையாளவொருநாள் உன்னகலத்தாலாளாயே" என்றிப்படி ஆழ்வார் கதறுவதை உணர்ந்த வயலாலிமணவாளன், 'இனி இவரை நாம் இப்படி துடிக்கவிட்டிருக்கலாகாது; நம் இடத்திலே கொண்டுவந்து நித்யாநுபவம் பண்ணிக் களிப்பதே நன்று' என்று நிச்சயித்துப் பரகாலநாயகியைத் தாய்மார் முதலானாரும் அறியாமே ரஹஸ்யமாக அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். படுக்கைத்தலையிலே மகளுடன்கூடவே படுத்துக்கொண்டிருந்து மகளின் விரஹதாபத்துக்கு உபசாரங்கள் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார் ஆயாஸத்தாலே சிறிது கண்ணுறங்கினபோது இந்த ஸம்பவம் நேர்ந்துவிட்டது. உடனே

துணுக்கென்று கண்விழித்துக்கொண்ட திருத்தாயார் படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்தாள்; எங்கும் தேடிப்பார்த்தாள்; மகளைக் கண்டிலள். 'பேய் கொண்டதோ! பிசாசு கொண்டதோ!' என்று நினைக்கலாமாயினும், இவளுக்கு வயலாலிமணவாளனிடத்திலேயிருந்த ஆவலின் மிகுதியையும், பாவனை முற்றி அவனோடே நேரில் வார்த்தை சொல்லுமாபோலே சொல்லிக்கொண்டிருந்த வாற்றையும், அப்பெருமான்றனக்கும் இவள்மேலே காதல்விஞ்சியிருந்தபடியையும் நன்கு அறிந்தவளாகையாலே அப்பெருமானே இவளைக் கொண்டுபோயிருக்கவேணுமென்று நினைத்து எழுந்து பார்த்தவாறே வயலாலிமணவாளன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறபடியைக் கண்ணாலேகண்டு அதனை வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறாள்.

ஆழ்வாரைப் படுக்கையில் நின்றும் கிளப்பிக் கொண்டுபோனானென்றால் இதன் கருத்துயாது? என்னில்; மாநஸாநுபவமாயிருக்கச்செய்தேயும் திருமேனியோடே பாஹ்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணுவதுபோல் பாவிக்கச்செய்த அநுபவத்தைச் சிறிது விஸ்தாரப்படுத்தினனெம்பெருமான் என்பதே இதன் கருத்தாம்.

ஆழ்வாரைப் படார்க்கையாக்கித் தாய்பேசுவதுபோலச் செல்லுகிற விதற்குக் கருத்துயாதெனில்;—உலகத்தில் பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யௌவனபருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில், படிகடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவள் தாய் எனப்படுவள்: ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்னுங் காதல் கிளர்ந்து அதனால் படிகடந்து நடக்க வேண்டிவந்த வளவில், இது ப்ரபந்நர்குடிக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராதென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம: பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ராஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக்கொள்க.

வயலாலிமணவாளனோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணவேணு மென்றிருந்த ஆழ்வாருடைய விருப்பம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும்.

கலிநிலைத்துறை.

கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியானொரு காளைவந்து *
வள்ளிமருங்கு லென்றன் மடமானினைப் போதவென்று *
வெள்ளிவளைக் கைபற்றப் பெற்றதாயரை யிட்டகன்று *
அள்ளலம் பூங்கழனி யணியாலி புகுவர்கொலோ? (க)

கள்வன் கொல் யான் அறியேன் — (வந்து அழைத்துக்கொண்டு போனவன்) திருடனோ? (அன்றி உடையவன் தானோ?) எனக்குத் தெரியவில்லை;
கரியான் ஒரு காளை வந்து — கருநிறத்தவனான ஒரு யௌவனபுருஷன் வந்து,
வள்ளி மருங்குல் — கொடிபோல் நுட்பமான இடையையுடையளாய்

என் தன் மடம் மானினை	இளமான்போன்றவளான எனது மகளை
போத என்று	வாவா என்றழைத்து,
வெள்ளி வளை கை பற்ற	வெள்ளை வளைகளணிந்துள்ள கையைப்பிடிக்க, (உடனே அவள்)
பெற்ற தாயரை இட்டு அகன்று	பெற்று வளர்த்த தாயாகிய என்னையும் உபேக்ஷித்து விட்டொழிந்து
	(போய்விட்டாள்;)
	(இப்படி தம்பதிகளாகப்போன விவர்கள்)
அள்ளல் அம் பூ கழனி அணி	சேற்று நிலங்களிலே அழகிய பூக்கள் நிறைந்த கழனிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
ஆலி	திருவாலியிலே
புகுவர் கொலோ	சென்று சேருவர்களோ?

* * *—திருத்தாயார் சொல்லத்தொடங்கும்போதே "கள்வன் கோல்" என்று எம்பெருமானைக் கள்ளனாகச் சங்கித்துச் சொல்லுகிறாள். சாஸ்த்ரங்களில் சேதநனைக் கள்வனாகச் சொல்லியிருக்கிறது; "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்மாபஹாரிணா" என்றது. எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்டதான ஆத்மாவை ஸ்வசேஷமாகவும் அந்யசேஷமாகவுங் கருதுகின்ற சேதநன் ஆத்மாபஹாரக் கள்ளனெனப்படுகிறான். தன் உடைமையைத் தான் கைக்கொள்ளுகிற எம்பெருமானைக் கள்வனென்று சொல்லத்தகாது. ஆயினும், "யானே என்றனதே" என்றிருக்கும் அஹங்கார மமகாரங்கள் நெடுநாளாக சேதநனிடத்து அழுந்திக்கிடக்கும் வாஸநையினுறைப்பினால் தன்னுடைய கள்ளத்தனத்தை எம்பெருமான்மீது ஏறிடலாகுமென்பது தோன்றக் கள்வன் கோல் என்கிறது. "1. செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்து ஆட்செய்மின், திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன் மாமாயன்" என்றதுங்காண்க.

கள்வன்கோல் யானறியேன்=‘கள்வனே வந்தான்’ என்று உறுதியாகச் சொல்ல நா எழவில்லைபோலும்; ஸர்வஸ்வாமியானவன் தன் உடைமையைக் கைக்கொண்டு போனாளுகையாலும், பிரகாசமாகவே கொண்டுபோனாளுகையாலும் கள்வனென்ன முடியாது; ஆயினும் மமகாரத்தின் ஊற்றத்தாலே "கள்வன் கொல்யானறியேன்" என்று உல்லேகிப்பதுபோலச் சொல்லலாயிராநின்றது. இங்ஙனே திருத்தாயார் தெருவிலே ஓடிவந்து "கள்வன் கொல் யானறியேன்" என்று கதறினவாறே இங்குமங்குமுள்ளார் டங்கலுந் திரண்டு வந்துசேர்ந்து ‘அம்மா! இஃது என்ன அநியாயம்; கள்வனா வந்துவிட்டான்? யார் அவன்? அவன் கவர்ந்துசென்ற பொருள் யாது?’ என்று பேராரவாரமாய் வினவ, மேலே சொல்லுகிறாள் கரியானொருகாளை வந்து என்றுதொடங்கி. நீலமேக நிறத்தனாய் இளம்பருவமுடையனானவொருவன் என்னகத்தினுள்ளே புகுந்து என்மகளை ‘புறப்படு, புறப்படு’ என்று சொல்லிக் கையைப்பிடித்திழுத்துக் கொண்டுபோகின்றான் காண்மின் என்கிறாள்.

---

1. திருவாய்மொழி 10—7—1.

வயலாலிமணவாளன் பரகாலநாயகியைக் கவர்ந்து சென்றதாகச் சொல்லு கிறவிது, பலருமறிய ப்ரகாசமாகக் கவர்ந்துசென்றமையைச் சொல்லுகிறதோ? அன்றி, ரஹஸ்யமாகக் கவர்ந்து சென்றபடியைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; மகளைத் தாய் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கையில் ஏகாந்தமாகவந்து கவர்ந்து சென்றதாகப் பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹித்தனராம். அதை பட்டர் கேட்டருளி, 'அங்ஙனம் வேண்டா; பலருங் கண்டுகொண்டிருக்கையில் தீவட்டிக்கொள்ளைக் கள்ளர் கொள்ளைகொண்டு போமாபோலே கொண்டுசென்றதாக நிர்வஹிப்பது எளிது' என்றருளிச்செய்தாராம்.

வயலாலிமணவாளன் தானே வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகையாலே 'திருவாலிக்கே சென்று சேர்ந்தாள்' என்று உறுதிப்பாடாகச் சொல்லலாமே; அப்படி சொல்லாது, "அணியாலி புகுவர்கோலோ" என்று ஸந்தேஹமாகச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; கேண்மின்;—திருவாய்மொழியில் "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்" என்கிற திருவாய்மொழியின் நடையும் இத்திருமொழியின் நடையும் ஒருபுடை ஒத்திருக்கும். அத்திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாராகிற தலைமகள் [பராங்குசநாயகி] தானுகவே எம்பெருமானுறையுமிடமான திருக்கோளூரை விசாரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இத்திருமொழியில், எம்பெருமானே வந்து அழைத்துக்கொண்டு செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது: இவ்வளவே வாசி. ஆளவந்தாருடைய கோஷ்டியிலே இவ்விரண்டு திருப்பதிகங்களையும் பற்றி விசாரம் நடந்தது. உண்ணுஞ்சோறு திருவாய்மொழியிலும் மகள் தாயைவிட்டுச் சென்றாள்; கள்வன்கொல் திருமொழியிலும் மகள் தாயைவிட்டுச் சென்றாள்; இவ்விருவருள் எந்தமகளுக்காக அதிகம் கவலைப்படவேண்டுவது? என்று விசாரம் நிகழ்ந்தது. அப்போது அங்கிருந்த முதலிகள்—"பரகாலநாயகி தனித்துச்செல்லவில்லை; 'நெடுமால் துணையாப் போயின பூங்கொடியாள்' என்கையாலே தலைவனுகிற துணையோடே சென்றிருக்கிறாள்; ஆகையாலே அவளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டுவதில்லை; பராங்குசநாயகி அப்படி துணையோடு செல்லாமல் துணைவன்பால் தனியே சென்றாளாகையாலே அவளைப்பற்றியே கவலைப்பட வேண்டிற்றுள்ளது" என்றார்கள்; அதற்கு ஆளவந்தார்—'இப்படி சொல்லலாகாது; பராங்குச நாயகி தனியே சென்றாளாகிலும் தான் நினைத்தவிடத்திற்போய்ச் சேரவேணு மென்னும் ஆவலினால் எப்படியாவது விரைவிற்சென்று சேர்ந்துவிடுவள்; வழியில் தங்கி அபாயங்களுக்கு ஆஸ்பதமாவதற்குக் காரணமில்லை; ஆனது பற்றியே 1. "திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளூரே" என்று ஸம்சய மின்றி நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்டது அங்கு; ஆகையாலே அவளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டிற்றில்லை. பரகாலநாயகியும் அப்படி தனியே சென்றிருப்ப ளாகில் அவளும் தனக்கு உத்தேச்யமான திருவாலியிலே சென்று சேர்ந்தே தீருவள்; "திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருவாலியே" என்று தாயும்

1. திருவாய்மொழி 6—7—1.

நிச்சயம்படக் கூறியிருப்பள்; அவளைப்பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டாதிருக்கும். அங்ஙனன்றியே தம்பதிகளாய்ச் செல்லுகையாலே நாயகனுடைய வடிவழகிலே ஈடுபட்டு நாயகி பைத்தியம்பிடித்தும், நாயகியின் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு நாயகன் பைத்தியம்பிடித்தும் இப்படி இருவரும் பித்தம் தலைக்கொண்டவர்களாய்ப் போக நேருமாகையாலே உத்தேச்யமான திருவாலியிலேயே சென்று சேருவர்களென்று உறுதியாகச் சொல்வதற்கில்லை; திருவாலியிற்சென்று சேருவர்களோ? அன்றியே பரஸ்பரம் பித்துக்கொள்ளிகளாய்ச்சென்று லங்கை போன்ற விரோதிக ளிருப்பிடங்களிலே சென்று சேருவர்களோ! என்று சங்கித்துக் கவலைப்படவேண்டியிருக்கிறது; இது தோன்றவே 'அணியாலி புகுவர்கோலோ?' என்று ஸந்தேஹம்படச் சொல்லியிருக்கிறது காண்மின்—என்றருளிச் செய்தாராம். ஆகவே இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் "ஆலி புகுவர்கோலோ" என்று ஸந்தேஹமாகவே சொல்லியிருப்பது பொருந்தும். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை நாண்மலர்மேல் பனிசோர, அல்லியுந்தாதுமுதிர்ந்திட்டு அழகழிந்தாலொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ என் மகளை யெங்குங் காணேன், மல்லரை அட்டவன்பின் போய் மதுரைப்புறம் புக்காள்கோலோ" என்று—இருவருஞ் சேர்ந்து பிச்சேறிக் கம்ஸநகரமாகிய மதுரையிற் புகுவார்களோ? அன்றி அதற்கு அருகிலுள்ள திருவாய்ப்பாடியிற் புகுவார்களோ? என்று உடன்போக்கிற் சென்ற தலைவியைக் குறித்துத் தாய் ஐயப்பட்டுச் சொன்னதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. காளை—"காளையே எருதுபாலைக்கதிபன்நல்லிளையோன் பேராம்" என்பது நிகண்டு. வள்ளி—'வல்லீ' என்னும் வடசொல் விகாரம். மடமான்—உவமையாகுபெயர். 'போதரு' என்பது போத என்று குறைந்திருக்கின்ற தென்னலாம். மூன்றாமடியில், "இட்டகன்று, விட்டகன்று" என்பன பாடபேதங்கள். ... . (க)

பண்டிவனாயன் நங்காய்! படிறன்புகுந்து * என்மகள்தன்
தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானையுகந்து * அவன்பின்
கெண்டையொண் கண்மிளிரக் கிளிபோல் மிழற்றிநடந்து *
வண்டமர் கானல்மல்கும் வயலாலி புகுவர்கோலோ? (உ)

(அயல்வீட்டுப் பெண்களில் ஒருத்தியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.)

நங்காய்	பெண்ணே!,
இவன்	என் மகளைக்கொண்டுபோன விவன்
பண்டு	முன்பெல்லாம்
படிறன்	(பெண்களைத் திருடுவது முதலான) தீம்புகளைச் செய்கிற
ஆயன்	இடையனாயிருந்தவன்; (அப்படிப்பட்டவிவன் இப்போது)
புகுந்து	(என் வீட்டிலே ப்ரத்யக்ஷமாக) வந்து நுழைந்து
என் மகள்தன்	என் பெண்ணினுடைய
அம் செம் தொண்டை கனி வாய்	அழகிய சிவந்த ஆதொண்டைப் பழம் போன்ற அதரத்தை

நுகர்ந்தானை	(பானம் பண்ணினன்;) அப்படி பானம்பண்ணின இவனை,
உகந்து	(என் பெண்) விரும்பி
கெண்டை ஒண் கண் மிளிர	கெண்டைமீன்போலே அழகிய கண்கள் ஒளிவிட
கிளி போல் மிழற்றி	கிளிபோலே மழலைச் சொற்கள் பேசிக்கொண்டு
அவன் பின் நடந்து	அவன் பின்னே நடந்துபோய்
	(தம்பதிகளாய்ச் சேர்ந்துகொண்ட அவ்விருவரும்)
வண்டு அமர்	வண்டுகள்படிந்த
கானல் மல்கும்	கடற்கரைச் சோலைசூழ்ந்த
வயல்	கழனிகளையுடைய
ஆலி	திருவாலியிலே
புகுவர் கொலோ	சென்று சேருவர்களோ ?.

* * *—மற்றொரு அயல்வீட்டுப் பெண்மணுட்டி வந்து 'அம்மா! கள்வன் கோல்யானறியேனென்று கதறினயே, என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்க ; அவளுக்குச் சொல்லுகிருள் தாய். திருவாய்ப்பாடியிலே "மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக், கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி, நிச்சலுந் தீமைகள்" செய்துகொண்டிருந்த கோபாலகிருஷ்ணனென்பவன் என்னகத்திலே புகுந்து என் மகளினது கொவ்வைக் கனிபோன்ற அதரத்தைப் பருகிநின்றான் ; பின்னை அவனுடனே என்மகள் புறப்பட்டுச் சென்றாள் ; சென்ற இருவரும் திருவாலிக்கேபோய்ச் சேர்ந்திருப்பர்களோ, அன்றி எங்கேனும் விரோதிவர்க்கமுள்ளவிடத்தே புகுந்திருப்பர்களோ அறிகின்றிலேன் என்கிருள்.

படிறு—தீம்பு. கெண்டையோண்கண் மிளிர=வழியிலே செல்லும்போது அபூர்வமான பலபல பொருள்களைக் காண நேருமே; அவற்றைக் காணும்போது இவையென்ன இவையென்ன?' என்று காதலனைக் கண்ணாலேயே கேட்டுக் கொண்டு போவளாம். அதனைக் கருதியே "கெண்டையொண்கண் மிளிர" எனப்பட்டதென்க. சிலபொருள்களைப்பற்றி வாயாலுங் கேட்க நேருமாகையாலும் இனிய செஞ்சொற்களைப் பேசிக்கொண்டே வழி நடக்கவேண்டியிருக்குமாகையாலும் "கிளிபோல்மிழற்றி நடந்து" எனப்பட்டது. ... (௨)

அஞ்சுவன் வெஞ்சோல்நங்காய்! அரக்கர்குலப் பாவைதன்னை *
வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன்திறம் கேட்கில் * மெய்யே
பஞ்சிய மெல்லடியெம் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து *
வஞ்சியந் தண்பணைசூழ் வயலாலி புகுவர்கோலோ? (௩)

வெம் சொல் நங்காய்	விரும்பத்தக்க வாய்மொழியையுடைய (அயல் வீட்டுப்) பெண்ணே !,
அரக்கர் குலம் பாவை தன்னை மூக்கு	ராக்ஷஸகுலத்துப் பதுமை போன்ற சூர்ப்பணகையினுடைய மூக்கை
வெம் சினம்	கடுங்கோபத்தாலே
அரிந்த	அறுத்தொழித்த
விறலோன்	மிடுக்கையுடையனை அந்த யௌவந புருஷனுடைய
திறம்	தன்மையை

கேட்கில் — கேள்விப்படுமளவில்
மெய்யே அஞ்சுவன் — உண்மையாக அஞ்சுகின்றேன்!
பஞ்சிய மெல் அடி — பஞ்சுபோன்ற மிருதுவான அடியையுடையவளும்
எம் பணை தோளி — மூங்கில்போன்ற தோள்களையுடையவளுமான என்மகள்
பாக்கழிந்து — பெரும்பழிக்கு இடமாகி
(அவனோடு செல்ல; அவ்விருவரும்)
வஞ்சி அம் தண் பணை சூழ் — வஞ்சிக் கொடிகளாலழகிய குளிர்ந்த நீர் நிலைகள் சூழ்ந்த
வயல் — கழனிகளையுடைய
ஆலி — திருவாலியிலே
புகுவர் கொலோ — சென்று சேர்ந்திருப்பர்களோ?.

* * *—வினவவந்த மற்றொரு தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள் தாய். "அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன் திறங்கேட்கில் மெய்யே அஞ்சுவன்"—தண்டகாரணியத்திலே இராமபிரான் வஸிக்கும்போது இராவணனது தங்கையான சூர்ப்பணகை அப்பெருமானைக்கண்டு காதல்கொண்டு தனது ராக்ஷஸரூபத்தை மறைத்து அழகிய பெண்ணின் வடிவுகொண்டுவந்து 'என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்' என்று ஸ்ரீராமனைப் பிரார்த்திக்க, அப்பிரான் 'எனக்கு இதோ ஒரு ஸ்த்ரீ இருக்கிறாள், ஆதலால் அங்கே போ' என்று இளையபெருமாளைக் காட்ட, அவனும் 'நான் ஸ்ரீராமனுக்கு அடிமை; என்னை மணந்துகொண்டால் நீயும் வேலைக்காரியாகவேண்டிவரும்; ஆகையாலே அவர் பக்கலிலேயே போவாய்' என்ன, இப்படி இருவரும் தன்னை அவமதிக்கையாலே அச்சூர்ப்பணகை மிக்க சினங்கொண்டு தனது உண்மையான வடிவுடனே வந்து ஸீதாபிராட்டியை எடுத்துக்கொண்டுபோக யத்னிக்க, அப்போது இராமபிரான் ஸ்த்ரீயென்று அவளைக் கொல்லாமல் விட்டு இலக்குமணனைக்கொண்டு அவளது செவி மூக்கு முதலிய அங்கங்களையறுத்து மானபங்கஞ்செய்து போகவிட்டனனென்பது வரலாறு. இதனை இவ்விடத்தில் (பரகாலஜநநி) எடுத்துரைத்து, "இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின்றேன்" என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கை யறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் அறுத்துவிடுவனோவென்று அஞ்சுகின்றேனென்பதாகவன்றோ மேலெழ நோக்குமிடத்துக் கருத்துத் தோன்றுகின்றது. குணக்கடலாகிய எம்பெருமான் விஷயத்திலே இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாநி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ? என்று பூருவர்கள் விசாரஞ் செய்யுமிடத்து, கிடாம்பியாச்சான் 'துடுப்பு இருக்கக் கை வேகவேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச்செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும்?' என்றுசொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன் என்றதனால், பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது: இராவணன் ஸீதையைக் கவர்ந்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமேயாதலால் இந்த அங்கபங்கத்தைச் சொல்லுகிற முகத்தால் ஸ்ரீராமஸீதைகளின் பிரிவுதான் நினைவுக்கு வரக்கூடியது. ஆகவே, முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச்சென்று

ஒருவரையொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே!; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதபிக்க ப்ராப்தமாகுமோவென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

"மூக்கரிந்த விறலோன்" என்று பெருமாளை எப்படி சொல்லலாம்? மூக்கரிந்த செயல் இளையபெருமாளதன்றோவெனில்; ஆயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலுமுண்டு. "சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கு, அவளார்க்க அரிந்தானைப் பாடிப்பற" என்றார் பெரியாழ்வாரும். வால்மீகி முனிவர் இளையபெருமாளைச் சொல்லுமிடத்து "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்றார்; அதாவது லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமனது வலக்கையாகக் கூறினர்; ஆதலால் சூர்ப்பணகாபங்கத்தைப் பெருமாளது செயலாகக் கூறுவது பொருந்துமென்க: தன்கையாலேயன்றோ தண்டித்தது. இராமபிரான் ஏவுதற் கருத்தாவாதலாலும் பொருந்தும்.

வெஞ்சொல் நங்காய் — 'வெஞ்சொல்.' என்பதை நங்கைக்கு விசேஷண மாக்கியுரைக்கலாம். வெம்மை— விருப்பத்துக்கும் பேராகையாலே, மநோஹர மான பேச்சைப் பேசுகின்ற பெண்ணே! என்றவாறு. அன்றியே, 'வெஞ்சொல்' என்பதைத் தனிச்சொல்லாகப் பிரித்து, 'இதுவெவ்விய சொல்லாக இருக்கின் றது' என்றுரைப்பாருமுளர்.

பஞ்சிய= 'பஞ்சு' என்பது பெயர்ச்சொல்லாயினும் அதை வினைப்பகுதி வடிவமாகக் கொண்டு அதன்மேல் விகுதியேற்றிப் 'பஞ்சிய' எனப்பட்டது; 'கடைக்கணித்தான்' இத்யாதிப் பிரயோகங்கள்காண்க. செம்பஞ்சுச்சாறு ஊட்டப்பெற்ற மெல்லடி என்றுரைப்பாருமுளர்.

பரக்கழிந்து= 'பரக்கு அழிந்து' என்றுபிரித்து, 'பரக்கு' என்பதற்கு அடக்கமென்று பொருள்கூறி, 'அடக்கங்கெட்டு' என்றுரைப்பர் சிலர். அது நிற்க: கம்பராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்து வாலிவதைப்படலத்தில்— (79) "அரக்கரோரழிவு செய்து கழிவரேலதற்கு வேறோர், குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ?, இரக்கமெங்குகுத்தாயென்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா, பரக்கழி யிது நீபூண்டாற் புகழையார் பரிக்கற்பாலார்?" என்ற செய்யுளில் 'பரக்கழி' என்னும் பதத்தின் பிரயோகம் காண்கிறது. அவ்விடத்து உரையில், "பரக்கழி=பெருநிந்தை; பெருந்தீங்குமாம்" என்றிருக்கக் காண் கிறோம். ஆகவே, இங்கே 'பரக்கழிந்து' என்பதற்கு— 'பெரும்பழி விளையப் பெற்று' என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். நாச்சியார் திருமொழி யில் (12-3.) "கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற" என்றவிடத்தில், "பரக்கழிக்கை—பழிவிளைக்கை" என்பது வியாக்கி யானம்.

பணை='பண்ணை' என்பதன் தொகுத்தல்; தடாகம். 'பணை' என்றே கொண்டு, மூங்கிற்புதர் என்னவுமாம். ... ... (௩)

ஏதவன் தொல்பிறப்பு? இளையவன் வளையூதி * மன்னர்
தூதுவனாயவனூர் சொலுவீர்! சொல்லீ ரறியேன் *
மாதவன்தன் துணையாநடந்தாள் தடஞ்சூழ் புறவின் *
போதுவண்டாடு செம்மல் புனலாலி புகுவர்கொலோ? (௪)

அவன்	(என் மகளைக் கொண்டு போன) அவனுடைய
தொல் பிறப்பு	பழைய ஜன்மம்
ஏது	க்ஷத்ரிய ஜன்மமோ? இடைச் சன்மமோ? யாது கொல்?
அறியேன்	நானறிகின்றிலேன்;
இளையவன்	குமரனாயும்
வளை ஊதி	சங்கை ஊதுமவனாயும்
மன்னர் தூதுவனாயவன்	பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுசென்றவனாயுமுள்ள அவனுடைய
ஊர்	ஊரையும்
அறியேன்	அறிகின்றிலேன்:
சொல்லுவீர்	சொல்லத் தெரிந்தவர்களே!
சொல்லீர்	சொல்லுங்கள்;

(என்மகளோ வென்னில்)

மாதவன் தன் துணை ஆ	திருமால் தனக்குத் துணையாகப் பெற்று
நடந்தாள்	(அவனோடு கூடச்) சென்றாள்;

(சென்ற இருவரும்)

தடம் சூழ் புறவின்	தடாகங்கள் சூழ்ந்த சோலைகளையுடையதும்
போது	பூக்களிலே
வண்டு ஆடு	வண்டுகள் களித்துக் கூத்தாடப் பெற்ற
செம்மல்	பெருமைதங்கிய
புனல்	தீர்த்தங்களை யுடையதுமான
ஆலி	திருவாலியிலே
புகுவர் கொலோ	சென்று சேருவர்களோ?

* * *—பரகாலதிருத்தாயார் இங்ஙனே தெருவிலேநின்று அலற்றுவதைக் கேட்டு ஓடிவந்த மாதர்களிற் சிலர் 'அம்மா! உன் மகளைக்கொண்டுபோனவன் என்ன ஜாதியிற் பிறந்தவன்? எவ்வூரிலிருந்து வந்தவன்?' என்று கேட்க; நானொன்றுமறியேன்; "ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர" என்கிறபடியே, யதுகுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வளர்ந்தவனுமவன்; ஆகையால் அவனை நான் க்ஷத்ரியகுலத்தவனென்பேனோ, இடைக்குலத்தவனென்பேனோ? எனக்குச் சொல்லத்தெரியாது; நீங்களறிவீர்களாகில் சொல்லுங்கள். அவனுடைய ஊர் எதுவென்று கேட்கிறீர்கள்; அதுவும் எனக்குத்தெரியாது; "விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடம், மண்ணகரம் மாமாடவேளுக்கை—மண்ணகத்த, தென்குடந்தை தேனார் திருவரங்கந் தென்கோட்டி" என்றும் "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை" என்றும் சொல்லப்படுகிற ஊர்கள் ஒன்றா இரண்டா? பல்லாயிரமானால் எந்த வூரென்று நான் சொல்லுவேன்; உங்களால் நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லமுடியுமானால் சொல்லுங்கள். ஆனால், அவனைப்பார்க்கும்போது நான் தெரிந்துகொண்டவை சிலவுண்டு; பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூதுபோனவனும் பாரதப்போரில் தனது பாஞ்சஜந்யமென்னும் சங்கை வாயிலே

வைத்து ஊதினவனும் இவன்றான் என்று தெரிந்துகொண்டேன். யௌவந புருஷனாயிருப்பதை நேரில் கண்டேன். மற்றைப்படி அவனது குலமும் ஊரும் நானறிகின்றிலேன் என்கிறாள் முன்னடிகளில். 1. "இன்னாரென்றறியேன் அன்னே ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென் றறியேன்" என்று மகள் சொல்லுவதுபோலவே தாயும் சொல்லுகிற அழகு காண்மின். 'அவனுடைய பிறப்பும் ஊரும் அறியேன்' என்று சொல்லுகிற விதன் கருத்து யாதெனில்; "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்றும் 2. "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலவகைப்பட்ட பிறவிகளிலும் பிறந்தவனாயும், 3. "கரந் தெங்கும் பரந்துளன்" என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாபியாயு முள்ளவன் என் மகளைக் கொண்டுபோனா னென்பதாம்.

அப்பெருமான் வந்து தன்மகளை யழைக்கும்போது 'திருவாலிக்குப் போவோம், வா' என்று சொன்னசொல்மாத்திரம் தாயின் செவியிலே விழுந் தமையால் இருவருமாகத் திருவாலிக்குச் செல்லுகின்றனர் என்பதை யறிந்து பின்னடிகள் பேசுகின்றாள். உத்தேசித்த திருவாலிக்கே சென்றிருப்பர்களோ? அன்றி, ஒருவர்க்கொருவர் மயங்கி வேறு எங்கேனும் புக்கிருப்பர்களோ வென்கிறாள்.

மாதவன்தன் துணையா நடந்தாள்—என்மகள் தனியே புறப்பட்டுச்சென் றிருப்பளாகில் கவலைப்படவேமாட்டேன்; வழியே சென்று வயலாலியிற் சேர்ந்தே விடுவள்; மாதவனைத் துணையாகக்கொண்டு நடந்தாளாகையாலே அவனால் இவள் மயங்கி, இவளால் அவன் மயங்கி ஆக இருவருடைய மயக்கத் தாலும் என்ன அபாயம் விளைந்திருக்குமோவென்று கவலைகொள்கின்றே னென்றாளாயிற்று. ஆறு நீந்தவேண்டுவார் கருங்கல்லை மடியிலே கட்டிக்கொண்டு இழிவதுபோலன்றோ வழிநடக்கவேண்டுவார் மாதவனைத் துணைகொண்டு புறப் படுவது—என்பது உள்ளுறையுங்கருத்து. மாதவன்—திருமகள் கொழுநன் என்றபடி. 4 "சுவையன் திருவின்மணாளன்" என்கிறபடியே பிராட்டி பக்க லிலே ராஸிக்யம் சிக்ஷித்துக்கொண்டவனாகையாலே அவனோடு வழிநடக்கமுடி யுமோ? அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு இன்ப வார்த்தையிலும் மதிகெட்டு மூர்ச்சிக்க வேண்டியதாகுமன்றோ என்றவாறு. செம்மல்-பெருமை, சிறப்பு. (௪)

தாயெனையென் றிரங்காள் தடந்தோளி தனக்கமைந்த *
மாயனை மாதவனை மதித்தென்னை யகன்றவிவள் *
வேயனதோள் விசிறிப் பேடையன்ன மெனநடந்து *
போயின பூங்கொடியாள் புனலாலி புகுவர்கொலோ? (௫)

---

1. பெரிய திருமொழி 10—10—9. 2. திருவிருத்தம்—1.
3. திருவாய்மொழி 1—1—10. 4. திருவாய்மொழி 1—9—1.

தட தோளி இவள்	பெரிய தோள்களையுடைய என்மகள்	வேய் அன தோள் விசிறி	மூங்கில்போன்ற தோள்களை வீசிக்கொண்டு
எனை	என் விஷயத்தில்	பெடை அன்னம் என நடந்து போயின	அன்னப் பேடைபோல் நடந்து சென்ற
தாய் என்று இரங்காள்	பெற்றதாய்என்றும் இரக்கங் கொள்ளவில்லை;		
தனக்கு அமைந்த	தனக்குத் தகுந்த	பூ கொடியாள்	அழகிய கொடிபோன்ற என்மகளும் (அவனும்)
மாயனை மாதவனை	ஆச்சரியனான திருமாலை		
மதித்து	கொண்டாடிக்கொண்டு	புனல் ஆலி	நீர்வளம் மிகுந்த திருவாலியிலே
என்னை அகன்ற	என்னை விட்டு நீங்கினவளாய்	புகுவர் கொலோ	சென்று சேருவர்களோ?

* * *—1. "ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால், திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்" என்றாற்போலே பெற்றதாய் வயிறெரியக்கூடுமென்பது என்மகளுக்குத் தெரியாமையில்லை; தெரிந்தும், 'அப்படித்தான் வயிறெரியட்டுமே; நமக்கு என்ன கெடுதி' என்று ஈரமற்றநெஞ்சினளாய் அகன்று போய்விட்டாள்; நம்மைப்பெற்று வளர்த்த தாய் நம்மைப்பிரிந்து பரிதாபமுறாதபடி நாம் நடந்துகொள்ள வேணுமேயென்று சிறிதும் இரக்கங்கொண்டாளில்லை: தன்னைவந்து அழைத்தவன் ஆச்சரியமான குணங்களோடும் சக்தியோடும் கூடினவன் என்றும், பெரிய பிராட்டியாரிடத்தில் பழகி ராவிக்யத்தில் கைதேர்ந்தவனென்றும் அவனுடைய பெருமையை மதித்து உடன்சென்றாளே யொழிய, நான் வருந்துவேனென்பதைச் சிறிதும் நினைத்திலள். அவள் புறப்பட்டு நடந்துசென்ற போதையழகை நினைக்க நினைக்க என் வயிற்றெரிச்சல் ஆறவில்லை; மிகவும் உல்லாஸமாக நடப்பவள்போலத் தோள்களை வீசிக்கொண்டு, 'அன்னப்பேடைதான் நடந்து செல்லுகின்றதோ' என்னலாம்படியாகச் சென்ற அழகை என்சொல்லுவேன். என்னை வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டுப் போனாலும் போகட்டும்; சேரவேண்டுமிடத்தில் சுகமாகச் சென்று சேர்ந்தாளாகிலும் ஸந்தோஷமே; தனக்கமைந்த மாயவனை மாதவனைப் பின் செல்லுகின்றாளாகையாலே பரஸ்பரம் மயங்கி வழி தப்புவர்களோ வென்று கவலைப்படுகின்றேனென்றாளாயிற்று.

'என்னை' என்பது 'எனை' என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது. .... (௫)

என்துணையேன் றெடுத்தேற் கிறையேனு மிரங்கிற்றிலள் *
தன்துணையாய வென்தன் தனிமைக்கு மிரங்கிற்றிலள் *
வன்துணை வானவர்க்காய் வரம்செற் றரங்கத்துறையும் *
இன்துணைவ னொடும்போய் எழிலாலி புகுவர்கொலோ? (௬)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—8—4.

(என் மகளானவள்)

என் துணை என்று எடுத்தேற்கு { ' இவள் நமக்கு உதவியாயிருப்பள்' என்றுவளர்த்து வந்த என் விஷயத்தில்

இறையேனும் கொஞ்சமாகிலும்

இரங்கிற்றிலள் } இரக்கங்கொண்டாளில்லை ;

தன் துணை ஆய என் தன் தனிமைக்கும் { (இதுவரையில்) தனக்கு உதவியாயிருந்த நான் தனியே யிருப்பதற்காகவும்

இரங்கிற்றிலள் } இரக்கங் கொண்டாளில்லை;

வானவர்க்கு தேவர்களுக்கு

வன் துணை ஆய் } சிறந்த துணையாய்

(இலங்கைக்குச் சென்று)

வரம் செற்று { (ராவணாதிகளின்) வர பலத்தை அடக்கி

(அந்த விடாய் தீர)

அரங்கத்து உறையும் { கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற

இன் துணைவனொடும்போய் { நல்ல துணைவனான திருமாலோடே சென்று

(இருவரும்)

எழில் ஆலி புகுவர்கொலோ—.

* * *—உலகத்தில் மக்களைப்பெற்றுவளர்ப்பது ஏதுக்காக ? நாம் தளர்ந்திருக்குங் காலத்திலே நமக்குத் துணையாவரென்றே. அப்படியிருக்கவும், என் மகள் எனது ஆர்த்தியைக் கணிசியாமலும், பெற்றுவளர்த்த தாயைத் தனிப்பட விட்டுப்போகிறோமேயென்று விசாரப்படாமலும் விட்டொழிந்தாள். அவளோ பெரிய துணைவனைப் பிடித்துக்கொண்டாள் ; ஆச்ரிதர்கட்காகத் தன் உடம்பை அம்புகட்கு இரையாக்கிக் காரியம் செய்யுமவன் என்று அவன் திறத்திலே யீடுபட்டு உடன் சென்றாள் ; திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளும் பெருமான் வந்து அழைத்தால் போகாதிருக்கலாமோ வென்றும் ; இவனையன்றோ நமக்கு இனிய துணைவனென்றும் நினைத்துச் சென்று விட்டாள் ; செல்லிற்செல்லுக: இருவரும் வழியே சென்று வயலாலியிற் சேர்ந்திருக்கவேணுமே; அப்படி சேர்ந்திருப்பர்களோ, சேராதிருப்பர்களோ வென்று கவலைப்படுகின்றாள்.

வரம் செற்று=இராவணன் நெடுநாள் தவம்புரிந்து வலியவரங்கள் பெற்றிருந்ததனால் 'நமக்கு அழிவில்லை' என்று செருக்குக்கொண்டு மனம்போனபடி செய்து திரிந்தான் ; அப்படிப்பட்டவனைத் தண்டிக்கவேண்டி அவன் பெற்றிருந்த வரத்தில் அகப்படாத மானிடவடிவமெடுத்துவந்து கொன்றொழித்ததனால் 'வரஞ் செற்று' எனப்பட்டது; பெற்றவரம் பாழாம்படியாக என்கை. (சு)

அன்னையு மத்தனுமேன் றடியோமுக் கிரங்கிற்றிலள் *
பின்னைதன் காதலன்தன் பெருந்தோள்நலம் பேணினளால் *
மின்னையும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்கு மிடையாள்நடந்து *
புன்னையு மன்னமுஞ்சூழ் புனலாலி புகுவர்கோலோ ? (எ)

மின்னையும்	மின்னற்கொடியையும்
வஞ்சியையும்	வஞ்சிக்கொடியையும்
வென்று	தோற்கடித்து
இலங்கும்	(மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக) விளங்காநின்ற
இடையாள்	இடையை யுடையளான என் மகள்,
அன்னையும் அத்தனும் என்று	தாய் தகப்பனென்று கூட
அடியோமுக்கு	எங்கள் விஷயத்தில்
இரங்கிற்றிலள்	தயைபண்ணினளில்லை ;
பின்னைதன் காதலன்தன்	பின்னை மணாளனை திருமாலினது
பெருதோள் நலம் பேணினள்	பெருமை தங்கிய தோள்களோடே அணைந்து பெறும் ஸுகத்தையே விரும்பினவளாய்
நடந்து	(அவனோடு கூட) நடந்து செல்ல,
	(அவ்விருவரும்)
புன்னையும் அன்னமும் சூழ்	புன்னைப் பொழிலும் அன்னப் பறவைகளும் சூழ்ந்த
புனல்	நீர்வளம் பொருந்திய
ஆலி	திருவாலியிலே
புகுவர்கொலோ	சென்று சேருவர்களோ ?.

* * *—போகிறவள் தாய்தந்தையரிடத்து ஒரு வாய்ச்சொல் சொல்லிவிட்டுப்போகலாமே; அதுவுஞ் செய்திலள்; தனக்குத் தாய் ஒருத்தி, தந்தையொருவன் இருப்பதாகவே நெஞ்சில் கொண்டிலள். எங்களை இவ்வளவு அலக்ஷியஞ்செய்துவிட்டுப் போவதற்குக் காரணமுண்டு; நப்பின்னைப்பிராட்டியைக்கைப்பிடித்த பெருமான்றானே நேரேவந்து அழைத்தமையால் அவனுடைய தோளழகிலே தோய்ந்து எம்மை மறந்தாள். 1. "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே" என்று உலகங்கட்கெல்லாம் தாய்தந்தையானவனுடைய தோளோடே அணையப் பெறில் பிராகிருதர்களான தாய்தந்தையர் நமக்கு ஏதுக்கு? என்று அலக்ஷியஞ் செய்தனள் போலும்; செய்திடுக; அவள்தான் நடந்து செல்லக்கூடியவளோ? மின்னல், வஞ்சிக்கொடி என்னுமவற்றிற் காட்டிலும் நுட்பமான இடையையுடையவிவள் நடந்து செல்லத்தகுந்தவளன்றே. (அழைத்துக்கொண்டு போகிறவன் பெரியதிருவடியின் மேலே வைத்துக்கொண்டு போகலாகாதோ? என்பது உள்ளுறை.) நடந்துபோனாலும் போகட்டும்; இருவராய்ச் செல்லுகிற இவர்கள் உத்தேசித்த இடத்திற்சென்று சேர்ந்திருப்பர்களா? என்கிறாள்.

"அடியோமுக்கு" என்றது—தேவதேவ திவ்ய மஹிஷியாகப்பெற்ற பெருமேன்மையில் ஈடுபட்டதனாலென்க.

புன்னையு மன்னமுஞ் சூழ் புனலாலி=ஊர்வெளியே சோலைவாய்ப்பையும் நீர்வாய்ப்பையும் நோக்கி அங்கே கால்தாழ்ந்து மயங்கிக்கிடந்து ஏதேனும் அபாயத்துக்கு இலக்காகாதே கண்ணை மூடிக்கொண்டு உள்ளேபோய்ச்சேர வேணுமே யென்கிறாள்போலும். .... (எ)

1 திருவாய்மொழி 5—1—8.

முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற *
சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதைதன்னை *
பெற்றிலேன் முற்றிழையைப் பிறப்பிலிபின்னே நடந்து *
மற்றெல்லாம் கைதொழப்போய் வயலாலி புகுவர்கொலோ? (அ)

முற்றிலும்	(விளையாட்டுக் கருவியான) சிறுமுறத்தையும்
பைங்கிளியும்	பச்சைக் கிளியையும்
பந்தும்	பந்தையும்
ஊசலும்	ஊஞ்சலையும்
சிற்றில் பேசுகின்ற	சிறிய கூட்டிலிருந்து பேசுகிற
மென் பூவையும்	மெல்லிய நாகணவாய்ப் பறவையையும்
விட்டு அகன்ற	விட்டிட்டு வெளியேறின
செழு கோதை தன்னை	அழகிய பூமாலை போன்றவளும்
முற்று இழையை	நிறைந்த ஆபரணங்களை யணிந்தவளுமான என் மகளை
பெற்றிலேன்	நான் கண்ணால் காணப்பெற்றிலேன்;
மற்று எல்லாம் கைதொழ	எல்லோருங் கண்டு ஸேவிக்கும்படியாக
பிறப்பு இலி பின்னே நடந்து போய்	நித்யனான எம்பெருமான் பின்னே நடந்துசென்று

(இருவரும்)

வயல் ஆலி புகுவர்கொலோ—.

* * *—என்மகள் பருவம் முற்றினவளல்லள்; நேற்றுவரையில் விளையாட்டுக்கருவிகளான முற்றில், கிளி, பந்து, ஊசல், பூவைப்பட்சி முதலியவற்றை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாதிருந்தவள். இப்படிப்பட்டவிவள் இன்புறுமிவ் விளையாட்டுடையானை பெருமான் வந்தழைத்தவாறே தனது விளையாட்டுக் கருவிகளையெல்லாம் விட்டொழிந்து அவனோடு விளையாடுவதையே தனக்கு ப்ராப்தமாகக்கொண்டு உடன் சென்று விட்டாள். இருவருமாய்ச்செல்லும்போது வழியிடையே மஹோத்ஸவமாகவன்றோ நிகழப்போகிறது; இருவரையும் நோக்கிக் கைபெடுத்துக் கும்பிடாதார் ஒருவரேனுமிருப்பரோ? பாவியேனாகிய நானொருத்தியேயன்றோ இழந்தவள்; மற்றையோர் இழக்கமாட்டார்களே; அனைவருங் கைதொழச் செல்லுமிவர்கள் பாங்காக வயலாலியிற்சென்று சேரவேணுமே யென்கிறாள்.

முற்றில்—சிறுமுறம்; சிறு பெண்கள் விளையாட்டாகச் சிற்றிலிழைப்பதற்கு மணல்கொழிக்கும் கருவி இது; 'முச்சல்' என்று உலகவழக்குச்சொல். சிறு + இல், சிற்றில். பறவை வஸிக்கும் சிறிய கூட்டைச் சொல்லுகிறது இங்கு. செழுங்கோதை தன்னை='கோதை' என்று பூமாலைக்குப் பெயர்; பூமாலைபோல் ஸுகுமாரமான தன்மைவாய்ந்தவள்; நெஞ்சைக்கவருமவள் என்கை.

"மற்றெல்லாங் கைதொழப் போய்" என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானங்காண்மின்—"தாயான குற்றத்தாலே எனக்கு ஒருத்திக்குமிறே தொழவொண்ணாதது; அல்லாதார்க்கெல்லாம் தொழுது பின்னே போக

லாமிறே.” என்று. ‘மற்றெல்லாரும்’ என்னுமல் ‘மற்றெல்லாம்’ என்கையாலே, அஃறிணைப்பொருள்களோடு உயர்திணைப்பொருள்களோடு வாசியற ஸகலமும் தொழுமென்றவாறு. ... ... (அ)

காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப் பாவையொப்பாள் *
பாவியேன் பெற்றமையால் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து *
தூவிசே ரன்னமன்ன நடையாள் நெடுமாலொடும்போய் *
வாவியந் தண்பணைசூழ் வயலாலி புகுவர்கொலோ? (கூ)

காவி அம் கண்ணி	நீலோற்பலமலர் போன்று அழகிய கண்களை யுடையவளும்,	பாவியேன் பெற்ற மையால்	பாவியான என்னுடைய வயிற்றிற் பிறந்த குற்றத்தினால்
		பரக்கழிந்து	பெரும்பழிக்கு இலக்காகி
எண்ணில் கடி மா மலர் பாவை ஒப்பாள்	ஆலோசிக்குமிடத்தில், பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒப்பாகச் சொல்லத் தகுந்தவளும்	நெடு மாலொடும் போய்	ஸர்வேச்வரனோடு கூடச்சென்று
			(இருவரும்)
தூவி சேர் அன்னம் அன்ன நடையாள்	இறகையுடைய அன்னப்பேடையின் நடைபோன்ற நடையையுடையவளும்	வாவி	நடைவாவிகளும்
		அம் தண் பணை	அழகிய குளிர்ந்த தடாகங்களும்
பணை தோளி	மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடையளுமான என்மகள்	சூழ்	சூழ்ந்த
			வயல் ஆலி புகுவர்கொலோ—.

* * *—என்மகளை என்மகளாக நினைத்திரேன்மின்; ஸாக்ஷாத் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒத்தவளாக நினைத்திருங்கள் என்கிறாள் முதலடியால். 1. “பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்” என்பது நம்மாழ்வார் திருத்தாய் பாசுரம்; இத்திருத்தாய் “கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்” என்கிறாள்; “கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணு முத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்” என்பது ஸ்ரீவசநபூஷணம்: வந்தேறியான அஜ்ஞாநம் முதலிய தோஷங்கள் கழிந்து விட்டால் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வந்துவிடும் என்பது இதன் கருத்து. எம்பெருமானொருவனுக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கை, அவனொருவனையே சரணமாகப் பற்றியிருக்கை, அவனொருவனையே போக்யமாகக் கொண்டிருக்கை, அவனொருவனாலேயே தான் நிர்வஹிக்கத் தகுந்திருக்கை, ஸம்ச்லேஷத்தில் ஆறியிருக்கை, விச்லேஷத்தில் ஆறியிராமை என்னுமிவ்வாறுபடிகளாலே அவித்யாதி தோஷங்கள் மிச்சமின்றிக் கழிந்து பரிசுத்தமாகப்பெற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இந்த ஆறுபடிகளாலும் நிறைந்துள்ள பிராட்டியோடு ஸாம்யம் இயற்கையாகவே உண்டாயிருக்குமன்றோ.

பாவியேன் பெற்றமையால்=இவள் திருப்பாற்கடலிலாவது தாமரைமலரிலாவது பிறந்திருப்பாளாகில் அவன் திருமார்பை விட்டுப் பிரியாதே இருந்

திருக்கக்கூடும்; அங்ஙனன்றியே பாவியேனான என் வயிற்றிலே வந்து பிறந்தன ளாதலால் "தந்தையுந்தாயு மூற்றாரும்நிற்கத் தனிவழிபோயினாள்" என்று நால்வர்வாயிலே பழிச்சொல் புறப்படும்படியாகப் போகநேர்ந்தது இவளுக்கு என்கிறாள்.

இப்படி, ஸீதாபிராட்டி சக்ரவர்த்தி திருமகனுடனே சென்றதுபோலே இருவராய்ச் சென்றவிவர்கள் திருவாலித்திருப்பதியினுள்ளே சென்று சேர்ந் திருப்பர்களோ, அல்லது ஊர்ப்புறத்தே வாவித்தடங்களிலே ரமித்து மயங்கிக் கிடப்பர்களோ வென்கிறது பின்னடிகளில்.

பரக்கழிந்து=மூன்றாம்பாட்டினுரை காண்க. வாவி—'வாபீ' என்னும் வட சொல் விகாரம். ... ... (கூ)

தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெடுமால்துணையா *
போயின பூங்கொடியாள் புனலாலி புகுவரென்று *
காய்சின வேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலைபத்தும் *
மேவிய நெஞ்சுடையார் தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. (கo)

தாய்	தாயானவள்	காய் சினம் வேல் கலியன்	எதிரிகளைத் தபிக்கச் செய்கின்றகோபத்தை யும்வேலையுமுடையரான திருமங்கையாழ்வார்
நின்று மனம் இரங்க	வயிறெரியா நிற்க	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
தனியே	தாயினிடம் சொல்லாமல் தன் இஷ்டப்படியே	தமிழ் மாலை பத்தும்	இத்தமிழ்ப் பாமாலை பத்தையும்
நெடு மால் துணை ஆ	ஸர்வேச்வரனைத் துணையாகக்கொண்டு	மேவிய நெஞ்சு உடையார்	(கற்க) விரும்பும் மனமுடையவர்கட்கு
போயின	புறப்பட்டுப்போன	விண் உலகு	பரமபதம்
பூ கொடியாள்	அழகிய கொடிபோன்ற என்மகளும் (அவனும் ஆகிய இருவரும்)	தஞ்சம் ஆவது	ப்ராப்யபூமியாம்.
புனல் ஆலி புகுவர் என்று	நீர்வளம் மிக்க திருவாலி யிலே சென்று சேர்ந் திருப்பர்களோ என்று சிந்தைப்படுவதாக		

* * *—"நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிசோர, அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட்டு அழகழிந்தாலொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற் றாலோ" என்றாற்போலே தாய் வயிறெரிந்து சொல்லும்படியாக விட்டுப்பிரிந்து வயலாலிமணவாளன் பின்னே நடந்துசென்ற பரகாலநாயகியைப்பற்றிக் கவலைப் பட்டுப்பேசின இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் விண்ணுலகத்தே நித்யாநு பவம் பண்ணப்பெறுவர்களென்றவாறு.

"நெடுமோல் துணையா" என்னுநிற்க, "தனியே" என்றது—பிறந்தகத்து உறவுமுறையாருடனே புக்ககம் போகவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அங் ஙனம் போகாமல் என்றபடி. புகுவரென்று=புகுவர்கொலோ வென்று. ஈற்றடி

யில், "மேவிய நெஞ்சுடையார்க்கு" என்றும் பாடமுண்டென்ப. "தஞ்சமாவது விண்ணுலகே" என்றவிடத்து வியாக்கியானம்—"தனிவழியே போனுளென்று தாயார் பயப்படப் போகவேண்டா; ஆதிவாஹிக கணத்தோடே தானே வழிகாட்டிக் கொடுபோம்." .... (கல)

அடிவரவு:—கள்வன் பண்டு அஞ்சுவன் ஏதவன் தாய் என்துணை அன்னையும் முற்றிலும் காவி தாய்மனம் நந்தா.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

நந்தாவிளக்கே.

அவதாரிகை:—இது முதலாகத் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் பதினொன்றையும் ஒவ்வொரு திருமொழியிலே ஒவ்வொரு திருப்பதியாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். திருநாங்கூரென்பது பெரிய க்ஷேத்ரம்; "நாங்கை நாலாயிரம்" என்ற பழமொழியின்படி நாலாயிரங்குடிகள் வாழ்ந்த க்ஷேத்ரமாதலால் அவரவர்கட்கு அணித்தாக எம்பெருமான் பதினொரிடங்களில் ஸந்நிதி பண்ணலாயிற்று. அவற்றுள், திருமணிமாடக்கோயிலென்னுந் திருப்பதியை மங்களாசாஸநஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி.

நந்தாவிளக்கே! அளத்தற்கரியாய்!
நரநாரணனே! கருமாமுகில்போ
லெந்தாய்!*எமக்கே யருளாயெனநின்
றிமையோர்பரவுமிடம்*எத்திசையும்
கந்தாரமந்தே னிசைபாடமாடே
களிவண்டமிழற்ற நிழல்துதைந்து *
மந்தாரநின்று மணமல்குநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே! (க)

நந்தா விளக்கே — 'நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே!
அளத்தற்கு அரியாய் — அளவிட முடியாதவனே!
நரநாரணனே — நரநாராயணுவதாரம் செய்தருளினவனே!
கரு மா முகில் போல்எந்தாய் — கறுத்துப் பெருத்த மேகம் போன்ற எம்பெருமானே!
எமக்கே அருளாய் என — எங்களுக்கே அருள் செய்யவேணும்' என்று சொல்லி

இமையோர் நின்று பரவும் இடம்	தேவர்கள் இந்நிலத்தில்வந்து நின்று துதிசெய்யுமிடமானதும்,
அம் தேன்	அழகிய தேன்சாதி வண்டுகள்
எத்திசையும்	எல்லாவிடங்களிலும்
கந்தாரம் இசை பாட	தேவகாந்தாரி ராகம் பாடவும்
களி வண்டு	களிவண்டு சாதியிற்பிறந்த வண்டுகள்
மாடே	பக்கங்களில்
மிழற்ற	ஆலாபனைபண்ணவும்
மந்தாரம்	பாரிஜாதமரங்கள்
நிழல் துதைந்து நின்று	நிழல்தர நெருங்கி நின்று
மணம் மல்கும்	பரிமளம் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதுமான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
மணிமாடக் கோயில்	மணிமாடக் கோயிலென்னுந் திருப்பதியை

என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வந்து திரண்டு பலபடியாகத் தோத்திரங்கள் பண்ணி, 'எனக்கே அருள்செய்யவேணும், எனக்கே அருள்செய்யவேணும்' என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பிரார்த்திக்குமாறு காட்சி தந்தருளுமிடமான மணிமாடக்கோயிலை மனமே! வணங்கு என்பதாம்.

நந்தாவிளக்கே!=ஒருநாளும் அணையாத விளக்கே! என்கை; (நந்துதல்—அழிதல்.) ஒளியினாலே விளங்கும்பொருள் விளக்கு எனப்படும்; அதுபோல எம்பெருமான் நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தைக் குணமாகவுடையனும் அப்படிப்பட்ட ஞானமே ஸ்வரூபமாகவுள்ளவனுமாயிருப்பதுபற்றி நந்தாவிளக்கு எனப்பட்டான். 1. "வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" என்றும் 2. "மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கு" என்றும் எம்பெருமானை விளக்காகச் சொல்லியிருக்குமிடங்கள் பலகாண்க. உலகத்திலுள்ள ஸாமாந்யமான விளக்கைவிட இந்த விளக்குக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; உலகத்திலே நாம் விளக்கைக் காணவேணுமானால் வேறொரு விளக்கின் உதவியைக்கொண்டு காணவேண்டா; அதன் ஒளியைக்கொண்டே அதனைக் காண்கிறோம். எம்பெருமானாகிற இந்த நந்தாவிளக்கைக் காணவேண்டில் வேறொருவிளக்கின் உதவி இன்றியமையாதது: 3. "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்" என்றும், 4. "உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஞானவிளக்கேற்றிக் காணவேணும். 5. "ஹதம்ஹம் தஃ ஸதஸதீச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி—ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி" என்கிறபடியே பெருவிளக்காகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டும் காணவேணும்.

---

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4—3—11. 2. திருவாய்மொழி 4—7—10.
3. இரண்டாந்திருவந்தாதி 1. 4. மூன்றாந்திருவந்தாதி.
5. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், உத்தரசதகம்—1. அகவிருளை அகற்றுதற்கும் ஸத்தாயும் அஸத்தாயுமுள்ளவற்றைப் பகுத்துணர்வதற்கும் பாங்காக எம்பெருமான் விளக்குப்போலே சாஸ்த்ரத்தை அளிக்கின்றானென்கை.

அளத்தற்கு அரியாய்—அளவிடமுடியாதவனே! என்கை. உலகத்திலுள்ள பொருள்களை மூன்றுவகைகளாலே அளவிடுதலுண்டு; அதாவது—காலத்தைக் கொண்டும், தேசத்தைக்கொண்டும், வஸ்துவைக்கொண்டும் அளவிடுதல்; இஃது எம்பெருமானிடத்தில் செய்யவொண்ணாது; எம்பெருமான் ஒரு காலத்திலிருந்து மற்றொருகாலத்தில் இல்லாதிருந்தால் காலத்தைக்கொண்டு அவனை அளவிடலாம்; ஸர்வகாலத்திலுமுள்ளவனாதலால் காலபரிச்சேதமில்லாதவன். ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றோரிடத்தில் இல்லாதிருந்தால் தேசத்தைக்கொண்டு அளவிடலாம்; 1. "பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன்" என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதால் தேசபரிச்சேதமில்லாதவன். 'இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்பவன்' என்று உவமையிட்டுக்கூற முடியுமானால் வஸ்துவைக்கொண்டு அளவிடலாம். அவனோடொத்த வஸ்து இல்லாமையினால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லாதவன். இதுவே த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யம் [த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யம்] என்று ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிற் கூறப்படும். இதுபற்றியே எம்பெருமானுக்கு அநந்தன் என்று திருநாமமாயிற்று. 2. "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம—ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்தை "நந்தாவிளக்கே அளத்தற்கரியாய்" என்றவளவுக்குப் பொருத்தமாக நிர்வஹிப்பராம் ஆழ்வான். நந்தா—'ஸத்யம்;' விளக்கு—'ஜ்ஞாநம்;' அளத்தற்கரியாய்—'அநந்தம்' 'ப்ரஹ்ம'.

நரநாரணனே—ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளத் தானே சிஷ்யனும் ஆசார்யனும் செய்தருளின அவதாரம்; "நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்பர் மேலும். இவையெல்லாங் கிடக்க, காளமேகத் திருவுருவைக்காட்டித் தங்களை ஆழங்காற்படுத்திக் கொண்டது தோன்ற 'கருமாமுகில்போல் எந்தாய்' எனப்பட்டது. ஆக இவ்விளிகளெல்லாம் இமையோர்களுடையவை. இங்ஙனே ஸம்போதித்து 'எமக்கு அருள்புரியவேணும், எமக்கு அருள்புரியவேணும்' என்று இமையோர் பரவி யேத்துமிடம் நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்.

திருநாங்கூரின் சோலைவளம் சொல்லப்படுகிறது பின்னடிகளில். வண்டுகளிற் பல சாதிகளுண்டு; தேன்வண்டு, களிவண்டு, சுரும்பு வண்டு என்றிவை போல்வன. ... ... (க)

முதலைத்தனிமா முரண்தீரவன்று
முதுநீர்த்தடத்துச் செங்கண்வேழமுய்ய *
விதலைத்தலைச்சென் றதற்கேயுதவி
வினைதீர்த்தவம்மானிடம் * விண்ணணவும்
பதலைக்கபோதத் தொளிமாடநெற்றிப்
பவளக்கொழுங்கால பைங்கால்புறவம் *
மதலைத்தலைமென் பெடைகூடுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே! (உ)

1. திருவாய்மொழி 1—1—10. 2. தைத்ரீய உபநிஷத்து.

அன்று — முன்பொருகாலத்தில்
முது நீர் தடத்து — அகாதமான நீரையுடைய பொய்கைக் கரையிலே
முதலை — முதலையினுடைய
தனி மா முரண் தீர — மிகப் பெரிய துஷ்டத்தனம் தீரும்படியாகவும்
செம் கண் வேழம் உய்ய — சிவந்த கண்களையுடைய கஜேந்திராழ்வான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும்
விதலைத்தலை சென்று — (அவ்யானை) மிகவும் நடுங்கிக் கிடந்த ஸமயத்திலே எழுந்தருளி
அதற்கே உதவி — அந்த யானைக்கு உபகரித்து
வினை தீர்த்த அம்மான் இடம் — அதன் இடரை நீக்கின பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமானதும்,—
விண் அணவும் — விண்ணுலகை அளாவி யிருப்பனவாய்
பதலை கபோதம் — கலசங்களையும் கபோத வொழுங்குகளையு முடையனவாய்
ஒளி — (இழைத்த ரத்னங்களினால்) ஒளி பெற்றனவான
மாடம் — மாடமாளிகைகளினுடைய
நெற்றி — முகங்களிலே,
பவளம் கொழு கால — அழகிய பவழத்தூண் போன்ற
பைங்கால் — பசுமையான காலையுடைய
புறவம் — புறா
மதலைத்தலை — கொடுங்கையின் மேலுள்ள
மென் பெடை — மெல்லிய பேடையுடனே
கூடும் — கலவிசெய்யப் பெற்ற
நாங்கூர் — திருநாங்கூரிலே
மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு.

* * *—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத்தொலைத்த பெருமான் மணிமாடக்கோயிலில் ஸந்நிதிபண்ணியிராநின்றான்; நெஞ்சே! அங்குச் சென்று அநுபவிக்கப்பாராய் என்கிறார். அப்பொய்கையில் நாடோறும் எத்தனையோ ஆனைகள் தண்ணீர் குடிக்கவந்து இறங்குவதுண்டு; பகவத் விஷயமே அறியாமல், கேவலம் தேஹபோஷணமே தொழிலாய்த்திரியும் அந்த யானைகளுக்கு யாதொரு துன்பமும் இம்முதலை உண்டாக்கிற்றில்லை; எம்பெருமானை நாடோறும் தாமரைப்பூவால் ஆராதிப்பதையே நியமமாகக்கொண்டு பூப்பறிக்க ஆவலுடன் வந்திழிந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கே துன்பம் விளைவித்ததனால் "முதலைத் தனி மா முரண்" என்றார். பகவத்பக்தர்களையே ஹிம்ஸிக்க வேணுமென்றிருந்த துஷ்டத்தனம்.

செங்கண்வேழம்=யானையின் கண்களுக்குச் செம்மை இயற்கையன்று; துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்கள் சிவந்தபடி.

விதலைத்தலைச்சென்று=‘விதலை' என்று நடுக்கத்துக்குப் பெயர்; ‘நாம் கஷ்டப்பட்டுப் பறித்த பூ எம்பெருமானுடைய அர்ச்சனைக்கு உதவாமற் போகிறதோ!' என்று அஞ்சி நடுங்கியிருந்தகாலத்தில் என்கை. விதலை என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள்கூறுவதுண்டு; வடமொழியில், ‘வி' என்னுஞ்சொல் பக்ஷியென்னும் பொருளது; பக்ஷிகளில் தலைவனான கருடனை ‘விதலை' என்கிறது; விதலைத்தலை—கருடன்மேலே.

[**விண்ணணவு** மித்யாதி.] நகரச்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது; திருநாங்கூரில் மாடமாளிகைகள் விண்ணுலகளவும் ஓங்கியிருக்கின்றன; அவற்றில் புறாக்கள்

உல்லாஸமாகக் கலந்திருக்கின்றன—என்கிறது. பதலையாவது—நுனியில் ஸ்தாபிக்கப்படும் கும்பங்கள். 'கபோதம்' என்ற வடசொல் மாடப்புறுவுக்கு வாசகமாயினும், அப்புறுக்கள் தங்கி வாழுமிடமாகிய ஸந்நிவேசத்தையும் தமிழில் கபோதமென்றும் கபோதையென்றும் கபோதியென்றும் வ்யவஹரிப்ப துண்டு. கட்டிடத்தின் ஓர் பகுதி.

"மதலைத்தலை-பிள்ளைத்தூண்களின் தலையிலே" என்பது வியாக்கியானம் அதுதான் கொடுங்கை என்னலாம். .... (உ)

கொலைப்புண்டலைக்குன்ற மொன்றுய்யவன்று
கொடுமாமுதலைக் கிடர்செய்து *கொங்கா
ரிலைப்புண்டரீகத் தவளின்பமன்போ
டணைந்திட்டவம்மானிடம் * ஆளரியால்
அலைப்புண்டயானை மருப்புமகிலும்
அணிமுத்தும் வெண்சாமரையோடு* பொன்னி
மலைபண்டமண்டத் திரையுந்துநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே ! (ரு)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்,
கொலை புண் தலை ஒன்று குன்றம் உய்ய	கொலைத்தொழில் செய்ய வல்லதும் புண்பட்ட தலையையுடையதும் மலை போன்றதுமான ஒரு யானை உஜ்ஜீவிக்கும் படியாக
கொடு மா முதலைக்கு	கொடுமையிற் சிறந்த முதலைக்கு
இடர் செய்து	துன்பமுண்டாக்கி
	(இந்த ஸந்தோஷத்தினால்)
கொங்கு ஆர் இலை புண்டரீகத்தவள் இன்பம் அன்போடு அணைந்திட்ட	பரிமளம் நிரம்பிய இலைகளையுடைய தாமரைப்பூவிற் பிறந்தவளான பிராட்டியின் சேர்த்தியின்பத்தை அன்புடன் அநுபவிக்கப் பெற்ற
	அம்மான் இடம்—;

பொன்னி	காவேரியானது,
ஆள் அரியால்	வீரச்சிங்கங்களாலே
அலைப்புண்ட	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
யானை	யானைகளினுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும்
அகிலும்	அகில்மரங்களையும்
அணி முத்தும்	அழகிய முத்துக்களையும்
வெண் சாமரையோடு	வெளுத்த சாமரங்களையும்
மலை பண்டம் அண்ட	மலையில் விளையக்கூடிய மற்றும் பல வஸ்துக்களையுமெல்லாம்
திரை	அலைகளாலே
உந்து	தள்ளிக்கொண்டு பெருகப் பெற்ற
	நாங்கூர் * * * வணங்கு—.

* * *—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத்தீர்த்தது மாத்திரம் கீழ்ப் பாட்டிற் சொல்லிற்று; அவ்வளவில் ஆழ்வார் த்ருப்திபெறுவரோ; எம்பெருமான் ஆச்ரிதவிரோதிகளைக் களைந்தொழித்தால் அந்த ஸந்தோஷத்திற்குப் போக்குவீடாகப் பிராட்டி பஹுமாநம் பண்ணுவதொன்றுண்டு; அதாவது திருமுலைத்தடங்களாலே அணையவமுக்கிக் கட்டுதல். ஸ்ரீராமபிரான் கரதூஷ

ஞதிகளைக்கொன்றெழித்து மீண்டபோது இப்படிப்பட்ட வெருமதியைப் பிராட்டிசெய்தமை ஸ்ரீராமாயணத்தில் விளங்குமே; "𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍। 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌸𑍍𑌵𑌜𑍇 = தம்த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணும் ஸுகாவஹம்— பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே." என்னுநின்றது. அப்படியே, ஸ்ரீகஜேந்த்ர விரோதியான முதலையைத்துணித்துச் சென்றபின்பு பிராட்டி செய்த ஸத்காரத்தை ரிஷிகள் சொல்லாதொழிந்தாலும் அக்குறைதீர ஆழ்வார் தாமருளிச்செய்கிறார்—"கோமோ முதலைக்கு இடர் செய்து புண்டரீகத் தவளின்ப மன்போடணைந்திட்ட வம்மான்" என்கிறார்.

கோலைப்புண் தலைக்குன்றம்='குன்றம்' என்றது உவமவாகுபெயரால் யானையை உணர்த்தும்; யானைக்குக் கொலைத்தொழில் நிகழ்த்துவதும், மாவட்டியின் குத்தலினுல் புண் ஆருததலையை யுடைத்தாயிருத்தலும் சாதியியல்பென்று கொண்டு இவ்விசேஷணங்களிடப்பட்டன.

திருநாங்கூரில் காவிரியாறு நேரே பெருகுகின்றதில்லையாயினும் காவிரிக்கால்களின் பெருக்கு சுற்றுப்பிரதேசங்களி லுள்ளதுபற்றி 'போன்னி...திரையுந்து நாங்கூர்' எனப்பட்டது. ஆளரியால்=ஆண்மைத்தனம் [பௌருஷம்] நிரம்பிய சிங்கங்களினுல் என்கை. மலை முகட்டினின்று பெருகும் பெரிய ஆற்றுப்பெருக்குக்களில் யானைத்தந்தங்களும் அகில் மரங்களும் முத்துக்களும் முதலியன உந்தப்பட்டு வருதல் வழக்கமென்க. "𑌸𑌹𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿 𑌸𑌹𑍍𑌯𑌵𑌨𑌨𑌦𑍀𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌕𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌹𑌰𑍀𑌕𑌰𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍀 𑌵𑌯𑌷𑍍𑌤𑌿" என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலும் காவேரீவர்ணநத்தில் அருளிச்செய்ததறிக. ... (ரு)

சிறையாருவணப் புள்ளோன்றேறியன்று
திசைநான்குநான்கு மிரிய * செருவில்
கறையார்நெடுவே லரக்கர்மடியக்
கடல்சூழிலங்கை கடந்தானிடந்தான் *
முறையால்வளர்க்கின்ற முத்தீயர்நால்வேதர்
ஐவேள்வியாறங்க ரேழினிசையோர் *
மறையோர்வணங்கப் புகழெய்துநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே ! (சு)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்,	கறை ஆர் நெடு வேல் அரக்கர்	(ரத்தக்) கறை நிரம்பிய பெரிய வேற்படையை யுடைய ராக்ஷஸர்கள்
சிறை ஆர்	சிறகோடு கூடின	திசை நான்கும் நான்கும் இரிய	எட்டுத் திசைகளிலும் (சிலர்) சிதறியோடும்படியாகவும்
ஒன்று	ஒப்பற்ற	மடிய	(பலர்) உயிர்மாண்டொழியும் படியாகவும் (செய்து)
உவணம் புள்	கருடப்பறவையின் மீது		
ஏறி	ஏறிக்கொண்டெழுந்தருளி,		
செருவில்	யுத்தத்தில் (எதிர்த்த)		

கடல் சூழ் இலங்கை — கடலால் சூழப்பட்ட லங்காபுரியை
கடந்தான் — ஒழித்த பெருமானுடைய
இடம் தான் — இருப்பிடமான;—
முறையால் வளர்க்கின்ற முத்தீயர் — முறைப்படி ஹோமஞ் செய்கிற மூன்று அக்நிகளையுடையராய்
நால் வேதர் — நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்தவராய்
ஐ வேள்வி — பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அநுஷ்டிப்பவராய்
ஆறு அங்கர் — வேதாங்கங்கள் ஆறையும் பயின்றவராய்
ஏழின் இசையோர் — ஸப்தஸ்வரங்களையும் அறிந்தவரான
மறையோர் — வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்
வணங்க — (நித்யவாஸம்பண்ணிக் கொண்டு) வணங்குவதனால்
புகழ் எய்து நாங்கூர் — புகழ் பெற்றிருக்கின்ற திருநாங்கூரிலே
மணிமாடக்கோயில் என் மனனே வணங்கு—.

* * *—உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தை அடியொற்றி முன்னடிகள் கூறப்பட்டன. மாலி சுமாலி முதலிய ராக்ஷஸர்களைத் திருமால் வெல்லும்போது பெரிய திருவடியின்மீதேறியிருந்து வென்றமை ப்ரஸித்தம். அப்போது திரண்டுவந்த ராக்ஷஸர்களில் பலர் மூலைக்கு ஒருவராய்ச் சிதறி ஓடிச்சென்றதும் பலர் போர்க்களத்திலகப்பட்டு மாண்டொழிந்ததும் அறிக. கருடனுக்கு வடமொழியில் 'ஸுபர்ணः' என்று பெயர்; அது உவணமெனத் திரியும்.

கறையார் நெடுவேலரக்கர்=வேற்படையை எப்போதும் கொலைத் தொழிலிலேயே செலுத்திக்கொண்டிருப்பதனால் கறைகழுவ அவகாசமேயில்லாமல் (உதிரக்) கறை நிரம்பியிருக்குமென்க.

திருநாங்கூர் வைதிகப்ராஹ்மணர் நிறைந்த வூரென்கிறது பின்னடிகளில். முத்தீ—கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்நி என்பவை த்ரேதாக்நிகளெனப்படும். "ஐவேள்வி ஆறங்கர் ஏழினிசையோர்"=இதன் விவரணங்கள் (3-4-1) "ஒரு குறளாய்" என்ற பாசுரத்தினுரையிற் காணத்தக்கன. [பக்கம்—410.]

புகழெய்து=பரமவைதிகர்கள் வாழுமிடமென்று புகழ்பெற்றநாங்கூர். (௪)

இழையாடுகொங்கைத் தலைநஞ்சமுண்டிட்
டிளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்து *
தழைவாடவன்தாள் குருந்தமொசித்துத்
தடந்தாமரைப்பொய்கை புக்கானிடந்தான் *
குழையாடவல்லிக் குலமாடமாடே
குயில்கூவநீடு கொடிமாடமல்கு *
மழையாடுசோலை மயிலாலுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே! (௫)

இழை ஆடு — ஆபரணங்கள்விளங்கப்பெற்ற
கொங்கைத் தலை — (பேய்ச்சியின்) முலையிலுள்ள
நஞ்சம் — விஷத்தை
உண்டிட்டு — (அவளுயிரோடு கூட) உண்டவனும்,
இள கன்று கொண்டு — வத்ஸாஸுரனை (எறிதடியாக) க்கொண்டு

விளங்காய் எறிந்து	கபித்தாஸுரன்மேல்சுழற்றி யெறிந்து இருவரையும் முடித்தவனும்,
வல் தாள்	வலிதான வேர்ப்பற்றை யுடைய
குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
தழை வாட	(அதன்) தழைகளெல்லாம் வாடியுலரும்படி
ஒசித்து	முறித்தவனும்
தட தாமரை பொய்கை புக்கான்	பெரிய தாமரைத் தடாகத்தி லிழிந்(து கோபிக ளுடனே ஜலக்ரீடை செய்) தவனுமுள்ள பெருமானுடைய
	இடம் தான்—;
குழை ஆட	மரங்களின் தளிர்கள் (மந்தமாருதத்தாலே) அசைந்தாடுவதனால்
மாடே	அவற்றினருகேயுள்ள
வல்லி குலம்	பூங்கொடிகளின் திரள்
ஆட	ஆடவும்
குயில் கூவ	குயில்கள் கூவவும்
மழை ஆடி	மேகங்கள் உலாவுகின்ற
சோலை	சோலைகளிலே
மயில் ஆலும்	மயில்கள் நர்த்தனம் பண்ணவும் பெற்றதாய்
நீடு	நீண்ட
கொடி	த்வஜங்கள் நாட்டப்பெற்ற
மாடம்	மாடமாளிகைகளினால்
மல்கு	நிறைந்திருக்கப்பெற்றதான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—தன்னை மெய்த்தாயாகவே நினைத்துக்கொண்டு அன்பாய் முலை யுண்ணவேணும் என்று கருதின பூதனை, யசோதை அணிந்துகொள்ளு மாபரணங்களை அணிந்துகொண்டு வந்ததுபற்றி "இழையாடு" என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. "கொங்கைத்தலை" "கொங்கைத்தலம்" என்பன பாடபேதங்கள்.

இளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் விளாமரத்திலாவேசித்துக் கபித்தாஸுரனென்ன நின்றான் ஓர் அசுரன்; கண்ணன் விளங்கனியைப்பறித்து உண்ணும்போது அவனை முடித்துவிடலாமென்பதும், கண்ணன் விளாமரத்தின்கீழ் வந்து நிற்கும்போது மேலே முறிந்து விழுந்து முடித்துவிடலாமென்பதும் இவ்வசுரனது கருத்து. இப்படியே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டு ஒரு கன்றில் ஆவேசித்து வத்ஸாஸுரனென்ன நின்றான் ஓர் அசுரன். இச்சூதுகளையறிந்த கண்ணபிரான் வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனரென்பதாம். (இது முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது போலாம்.)

குருந்த மோசித்த வரலாறு:—வேறொரு அசுரன், மலர் கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்துவீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதியபோது மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன் வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பதாம்.

தடந்தாமரைப் பொய்கை புக்கான்=இதை இரண்டு வகையாக நிர்வஹிப்பர்;—காளிய நாகத்தைத் தண்டிப்பதற்காக யமுனையின் ஓர் மடுவிலே சென்று குதித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அன்றியே; ஆய்ச்சிகளோடே ஜலக்ரீடை பண்ணுவதற்காகப் பொய்கையிலே புகுந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருநாங்கூரில் மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !.

திருநாங்கூரின் சோலைவாய்ப்பும் நகர்வாய்ப்பும் பின்னடிகளில் வருணிக்கப்படுகின்றன. ... ... (ரு)

பண்ணேர்மொழி யாய்ச்சியரஞ்சவஞ்சப்
பகுவாய்க்கழுதுக் கிரங்காது * அவள்த
னுண்ணாமுலை மற்றவளாவியோடு
முடனேசுவைத்தானிடம் * ஓங்குபைந்தாள்
கண்ணார்கரும்பின் கழைதின்றுவைகிக்
கழுநீரில்மூழ்கிச் செழுநீர்த்தடத்து *
மண்ணேந்திளமேதிகள் வைகுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே ! (சு)

பண் நேர் மொழி	பண்ணிசையோடொத்த பேச்சையுடையரான
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்
அஞ்ச	பயப்படும்படியான வடிவுடையவளாய்
வஞ்சம் பகு வாய் கழுதுக்கு	வஞ்சனையையும் பெரிய வாயையுமுடையளான (பூதனையென்னும்) பேய்ச்சியினிடத்தில்
இரங்காது	தான் நோவுபடாமல்
அவள் தன்	அப்பூதனையினது
உண்ணா முலை	உண்ணத்தகாத முலைப்பாலை
மற்றவள் ஆவியோடு முடனே	அவளுடைய உயிரோடு கூடவே
சுவைத்தான் இடம்	உறிஞ்சியுண்ட பெருமானுடைய இருப்பிடமாய்
ஓங்கு பைந் தாள் கண் ஆர் கரும்பின் கழை தின்று	உயர்ந்து பசுங்கால்களையுடையனவாய் கணுக்கள் நிரம்பியவான கரும்புத் தடிகளைத் தின்று
வைகி	நகரமாட்டாமல் அங்கேயே தாமஸித்துக்கிடந்து
	(அதன் பிறகு)
கழு நீரின்	செங்கழுநீர்ப் பூக்களோடு கூடிய
செழு நீர் தடத்து	அழகிய நீர் நிரம்பிய தடாகத்திலே
மூழ்கி	முழுகி
மண் ஏந்து	(கொம்புகளில்) மண்ணைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற
இள மேதிகள்	இளைய எருமைகள்
வைகும்	(கரையேறாது நீரிலேயே) தாமஸித்திருக்கப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு-	

* * *—கண்ணபிரானுடைய சிறுச்சேவகங்கள் பலபல இருந்தாலும் முலை கொடுத்துக் கொல்லவந்த பேய்ச்சிக்குத் தப்பிப் பிழைத்தது மிக அருமை,

யாதலால் இந்த வீரச்செயலில் அதிகமாக ஈடுபட்டிருப்பர்கள் ஆழ்வார்கள்; ஆகவே இதனை அடிக்கடி வாய்வெருவுவர்கள் என்க.

பூதனை செத்துப்பிணமாய் விழுந்திருந்ததைக்கண்ட ஆய்ச்சிகள் அவளது பயங்கரமான அரக்க வடிவைக்கண்டு 'இவளுடைய நினைவு நிறைவேறியிருக்குமாகில் உலகம் அஸ்தமித்தொழிந்திருக்குமே!' என்று அஞ்சின அச்சம் "பண்ணேர் மொழியாய்ச்சியரஞ்ச" என்பதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. இனி 'ஆய்ச்சியர்' என்ற பன்மையை உயர்வுப்பன்மையாகக்கொண்டு யசோதையைச் சொல்வதாகப் பொருள்கொண்டு 1. "மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்ச மகள் கொங்கைதுஞ்ச வாய்வைத்த பிரானே! அன்னே யுன்னை யறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே" என்றும் 2. "பேய்ச்சி முலையுண்டபின்னை இப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவள் அஞ்சின அச்சம் தெரிவிக்கப்படுகின்ற தென்னவுமாம்.

'பகுவாய்' என்ற விசேஷணம் பேய்ச்சியின் ராக்ஷஸத் தன்மைக்கு உரிய தாம்: கழுது—பேய்.

[ஓங்கு பைந்தாள் இத்யாதி.] வயல்களிலே இளைய எருமைகள் கரும்புகளின் தலையாடியை மேய்ந்து, தன்னளவல்லாதபடி மிகவும் தின்கையாலே நகர்ந்து செல்லமாட்டாமல் அவ்விடந்தன்னிலே இடம் வலங்கொண்டு விடாயாறி, பிறகு மெல்ல நடந்துசென்று செங்கழுநீர்க் குட்டையிலே முழுகி, சேற்றிலே கொம்புகளைக் குத்தி மண்ணுருண்டையைப் பெயர்த்தெடுத்துத் தாங்கிக்கொண்டு கிளம்பி, பின்னை அடித்து ஏறவிடவும் முடியாதபடி அவ்விடத்திலேயே கிடக்கும்படியைக் கூறினவாறு.

இப்பாசுரத்தைப் பிள்ளைவிழுப்பரையரும் ஆப்பானுங்கூடி அநுஸந்தித்துப் பொருள் நோக்குங்கால்—மூன்றாமடியில் ஒருமுறை 'வைகி' என்று வந்திருக்கிறது; நான்காமடியிலும் 'வைகு' என்று வந்திருக்கிறது; ஆவ்ருத்திக்குப் பொருளென்? என்று ஸந்தேஹித்து பட்டரைப் பணிந்துகேட்க; "அவ்விடத்து எருமைகளின் ஸௌகுமார்யம் விளக்கப்பட்டதாகிறது; முரட்டெருமைகளாயிருந்தால் பதறிப்பதறி நடக்கும்; ஸுகுமாரமான எருமைகளாகையாலே வைகி வைகிக் கிடக்கிறபடி" என்றருளிச்செய்தாராம்.

வைகுதல்—விளம்பித்தல். .... (சு)

தளைக்கட்டவிழ்தாமரை வைகுபொய்கைத்
 தடம்புக்கடங்கா விடங்காலரவம் *
இளைக்கத்திளைத்திட் டதனுச்சிதன்மே
 லடிவைத்தவம்மானிடம் * மாமதியம்
திளைக்குங்கொடி மாளிகைசூழ்தெருவில்
 செழுமுத்துவெண்ணெற் கெனச்சென்று * முன்றில்
வளைக்கைநுளைப்பாவையர் மாறுநாங்கூர்
 மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே! (எ)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-1-1. 2. பெரிய திருமொழி 10-7-8.

தளை (தாமரை)	கட்டுவிரியாமல் மொக்காயிருக்கிற (தாமரைப்பூக்களும்)
கட்டு அவிழ் தாமரை	கட்டு நெகிழ்ந்து அலர்ந்த தாமரைப்பூக்களும்
வைகு	தங்கியிருக்கப்பெற்ற
பொய்கைத் தடம் புக்கு	பொய்கையிலே புகுந்து,
அடங்கா	(அப்பொய்கையினுள்) அடங்காமல் கிளர்ந்தெழுந்ததாய்
விடம் கால்	விஷத்தைக் கக்குகின்ற
அரவம்	காளிய நாகம்
இளைக்க	இளைத்துப்போம்படி
திளைத்திட்டு	விளையாடி
அதன் உச்சி தன்மேல்	அதன் தலைமேலே
அடி வைத்த	திருவடியை நாட்டியருளின
அம்மான்	பெருமானுடைய

இடம்	இருப்பிடமாய்;—
வளை கை	வளையணிந்த கையையுடைய
நுளைப் பாவையர்	குறத்திகள்,
மா மதியம் திளைக்கும் கொடி மாளிகை சூழ் தெருவில்	சந்திரன் விளையாடும்படி ஓங்கின, கொடிகளணிந்த மாளிகைகள் நிறைந்த வீதியிலே
செழு முத்து	சிறந்த முத்துக்களை
வெண் நெற்கு என	வெளுத்த நெல்லுகளுக்குத் தருகிறோமென்று சொல்லிக்கொண்டு
முன்றில்	ஒவ்வொரு வீட்டுவாசலிலும்
சென்று	போய்
மாறும்	விற்பனை செய்யப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—யமுனையின் ஒரு மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியால் கொதிப்பித்துக் கொடுமை புரிந்துவந்த காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கி அதன் தலைமேல் நாட்டியமாடின பெருமானுறையுமிடம் திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்.

தளைக்கட்டவிழ்தாமரை=‘தளைத்தாமரை, கட்டவிழ்தாமரை’ என்று இரண்டுபடியாக யோஜிப்பது. தளையாவது கட்டு; கட்டு நெகிழாமல் முகுளமாகவேயிருக்கிற தாமரைகளும், கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்துள்ள தாமரைகளும் தங்கியிருக்கிற பொய்கை என்றவாறு.

விடம் கால்=‘கால்’ என்பது வினைப்பகுதி. (‘காற்று’ என்னுஞ் சொல் இப்பகுதி யடியாகவே பிறந்தது.) காலுதல்—வீசுதல். காலரவம்—வினைத்தொகை. அதனுச்சிதன்மேலடிவைத்த=1. “அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்” என்று அன்பர் சென்னிக்கணியாகத் திருவடிகளை வைத்திடாயென்று எத்தனையேனும் வேண்டினாலும் கிடைக்கமாட்டாத திருவடிகள் பாபியான காளியன் தலையிலே வைக்கப்பட்டனவே! என்ற பரிதாபம் தோற்றும். ஆழ்வானும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலே ‘ஐயோ! நான் காளியன் தலையாகப் பிறவாதொழிந்தேனே!’ என்று ஒரு ச்லோகத்தால் கதறுகின்றார்—“ காளீயஸ்ய ஃபணா தாம் ஶிரஸ்ஸு ௭௨” இத்யாதி.

---

1. திருவாய் மொழி 10—3—6.

[மாமதியந்திளைக்கும் இத்யாதி.] திருநாங்கூரில் வாழ்பவர்களனைவரும் பெருஞ்செல்வம் பொலிந்தவர்களென்பது விளங்க "மாமதியந்திளைக்குங் கோடிமாளிகைசூழ்தேரு" எனப்பட்டது. மாளிகைகளிலே கொடி நாட்டப் பட்டிருக்கும்; அவை சந்திரமண்டலத்தை எட்டியிருக்கையாலே, கடமையாக ஸஞ்சரிக்கவேண்டிய சந்திரன் அக்கொடிகளிலே துவக்குண்டு அப்பால் செல்லப்பெறாமல் அவற்றோடே விளையாடுகிறபடி. இப்படிப்பட்ட மாளிகைகள் நிறைந்த வீதிகளிலே குறத்திகள் தங்களுக்கு அவலீலையாகக் கிடைக்கிற நன்முத்துக்களைக் கூடை கூடையாகக் கொணர்ந்து நாழி நெல்லுக்கு விற்பனை செய்கிறார்களாம்.

இது அவ்விடத்து நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதாயினும், இதனால் ஒரு அர்த்தம் தொனிக்கும். விரித்துச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—கடலிலே வலைவீசி மீன் பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒரு நாள் மீன்களிடையே விலையுயர்ந்த ரத்நமொன்று கிடைக்கப்பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறிய மாட்டாதவனாதலால் அந்தரத்நத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வியாபாரியிடத்திலே மிகக்குறைந்த விலைகூறி விற்றுவிடுகிறான்; அந்த வியாபாரி, தான் ரத்நத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகையாகவுடையவனாகை யாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே க்ரமமாக அதற்குள்ள விலைகூறி விற்றுவிடுகிறான்; பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்நத்தைத் தான் விற்பனைசெய்ய நினையாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்நத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன; அற்பவிலைக்கு மாறுதல், உள்ளவிலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்றுவகைகள் ஒன்றுக்கே அதிகாரி பேதத்தால் கூடுவதுபோலே நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும். ரத்நத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கும் செம்படவன்போல, ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் ப்ரபத்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்ய கைவல்யாதி க்ஷுத்ரபலன்களைக்கொள்வர்; ரத்நத்தைக் குறைந்த விலைக்குக் கொடாதே தகுந்த விலைக்குக்கொடுக்கும் வியாபாரியைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் ப்ர பத்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமாநித்து க்ஷுத்ரபலன்களைக் கொள்ளாதே மோக்ஷபலனைக் கொள்வர்; ரத்நத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக்கொள்ளும் மஹாராஜனைப்போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாதே ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு வர்த்திப் பர்கள்—என்று ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் நிர்வஹிக்கிறபுடையிலே, இங்குச்சொன்ன வரலாற்றினால் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளின் தன்மை உணர்த்தப்பட்டதாகத் தொனிப்பது காண்க.

சேழுமுத்து வெண்ணெற்கென='சேழு' என்னும் முத்து விசேஷணத்தினால், தாங்கள் கொடுக்கும் பொருளின் சீர்மையும், 'வெண்' என்னும் நெல் விசேஷணத்தினால் தாங்கள் கொள்ளும் பொருளின் தாழ்வும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். 'செந்நெல் வேண்டா; வெண்ணெல் போதும்' என்கிறார்களாம். 'முன்றில் சென்று' என்கையாலே, திருநாங்கூராரிடத்தும் முத்துக்கள் ஏராளமாயிருக்கையாலே அவர்கள் வந்து கொள்வதில்லை; குறத்திகள் தாங்களே சென்று, வேண்டாவென்று கதவடைத்துத் தள்ளினாலும் 'நாழி நெல்லுக்கு நாழி முத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று வலிகட்டாயமாகக் கொடுக்கச் செல்லுகின்றமை தோன்றுமென்ப. முன்றில்—இல்முன். .... (எ)

துளையார்கருமென் குழலாய்ச்சியர்தம்
துகில்வாரியும் சிற்றில்சிதைத்தும் * முற்றா
விளையார்விளையாட்டோடு காதல்வெள்ளம்
விளைவித்தவம்மானிடம் * வேல்நெடுங்கண்
முளைவாளெயிற்று மடவார்பயிற்று
மொழிகேட்டிருந்து முதிராதவின்சொல் *
வளைவாயகிள்ளை மறைபாடுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே ! (௮)

துளை ஆர் கரு மென் குழல்	(சுருண்டிருக்கையாலே) துளைகள் பொருந்திய கறுத்த மெல்லிய கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சியர் தம்	இடைச்சிகளினுடைய
துகில்	ஆடைகளை
வாரியும்	அபஹரித்தும்
சிற்றில் சிதைத்தும்	(அவர்களிழைக்கிற) சிறு மணல் வீடுகளை அழித்தும்
முற்றா இளையார்	முற்றுதலில்லாத இளம் பெண்களுக்கு
விளையாட்டொடு	லீலா ரஸத்தையும்
காதல் வெள்ளம்	ஆசைப்பெருக்கையும்
விளைவித்த	உண்டாக்கின
அம்மான்	பெருமானுடைய
இடம்	இருப்பிடமாய்;—
முதிராத இன் சொல்	பரிபக்குவமாகாத மதுரமான சொல்லையும்
வளை வாய	வளைந்த வாயையுமுடைய
கிள்ளை	கிளிகள்
வேல் நெடு கண் முளை வாள் எயிறு மடவார் பயிற்று	வேல்போன்று நீண்ட கண்களையும், முளைக்கின்றவளவாய் ஒளியையுடைய பற்களையுமுடையரான வைதிக ஸ்திரீகள் அப்யாஸம் செய்விக்கிற
மொழி	வேதச் சொற்களை
கேட்டிருந்து	கேட்டுக்கொண்டிருந்து
மறை பாடும்	வேதபாராயணம் பண்ணப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—நாய்ச்சியார் திருமொழியில் "கோழியழைப்பதன் முன்னம்" "நாமமாயிரமேத்த நின்ற" என்ற இரண்டு திருமொழிகளில் விரிவாகக் கூறப்

பட்டுள்ள க்ருஷ்ணலீலைகளிரண்டும் இதில் முதலடியிற் சுருக்கப்பட்டன. ஆய்ச்சிகள் கண்ணபிரானைப் பிரிந்து விரஹதாபம் ஆறுகைக்காக அவனுக்குத் தெரியாமலே ஒருபொய்கையிற் சென்று நீராடவேணுமென நினைத்து 'நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளித்த பொய்கைகளிற் புகுந்தால் அவன் அறிந்து வந்திடுவன்; அவனறியாததொரு பொய்கை தேடிப்போகவேணும்; அப்படி போமளவில் எல்லாருமாய்த் திரண்டுபோனால் அவன் வழியறிந்து வந்திடுவன்; ஆனபின்பு ஒருவரொருவராகப் போவோம்; அப்படிப்போமிடத்தும் வழிதெரியாதபடி இட்ட அடிச்சுவட்டை அழித்துக்கொண்டு போவோம்' என்று ஸங்கேதித்துக்கொண்டு அப்படியே எல்லோரும்போக, அப்போதைக்கப்போது எல்லாமறிந்துகொண்டேயிருக்கிற கண்ணபிரான் இருளன்னமாமேனியனுகையாலே அவர்கள் நிழலைப்பற்றிக் கொண்டுபோய் அவர்கட்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர்ந்திருக்க, இவர்கள் அவன் வந்தமை யறியாதாராய், இடைச்சிகளாகையாலே சேலைகளையும் ஆபரணங்களையு மெல்லாங்களைந்து கரையில் வைத்துவிட்டு நீரிலே அவகாஹிக்க, அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்துக்கொண்டு மிகவிரைந்து குருந்தின்மேலேறி மறையநின்றான்; பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவைகாணாமையாலே துணுக்கென்று திகைத்து 'நம்முடன் கூடவந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே; இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ! திசைகள்கொண்டனவோ! இக்குளங் கொண்டதோ! க்ருஷ்ணன்தான் கொண்டானே!' என்று இங்ஙனே கலங்கிப் பலபடியாகச் சங்கித்து எங்கும் பருகுபருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்கக் கண்ணனைக் குருந்தமரத்தின்மேற் கண்டு பலவிதமாக யாசித்து ஆபரணவஸ்த்ரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டமையறிக.

சிற்றில் சிதைத்தும்=மணற்கொட்டகங்களிலே சிறுமிகள் கூடிச் சிறுவீடு கட்டுவதாகச் செய்வதொரு விளையாடலுக்குச் சிற்றிலிழைக்கையென்று பெயர்; அதைக் கண்ணபிரான் காலாலுதைத்துச் சிதைப்பதும் ஒருவிளையாட்டாம்; அதற்குச் சிற்றில் சிதைக்கையென்று பெயர். இப்படி துகில்வாருவதும் சிற்றில் சிதைப்பதும் அப்பெண்டிர்க்குத் தன்மேல் காதலை அதிகரிப்பித்துக் கொள்வதற்கே யாதலால் "காதல் வெள்ளம் விளைவித்த வம்மான்" எனப்பட்டது.

"துளையார்கருமென் குழலாய்ச்சியர்" என்ற தொடர்க்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; துளைகள் நிறைந்த கரிய மெல்லிய புல்லாங்குழல் போல் இனிய குரலுடைய ஆய்ச்சியர் என்பது ஒருவகை; (நீரிற்படிந்து) துளைதற்கு நிறைந்துள்ள கரிய மெல்லிய கூந்தலையுடைய ஆய்ச்சியர் என்பது மற்றொருவகை. துளைகள் பொருந்திய கரிய மெல்லிய குழலின் பெயரையும் (அதன் அடைமொழிகளையும்) தங்கள் கூந்தலுக்குடைய ஆய்ச்சியர் என்பது இன்னொருவகை. இவற்றுள், முதற்பொருளில் 'குழல்' என்னுஞ்சொல் உபமானத்தளவிலே நில்லாமல் உபமேயமான குரலையும் உணர்த்தினது ஆகுபெயரால். இரண்டாம் பொருளில் துளை என்னும் வினைப்பகுதியே தொழிற்பெயர்ப்

பொருள்தந்தது; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மூன்றும் பொருளிற் சிலவிஷயங்கள் குறிக்கொள்ளவேண்டியவை யுண்டு; கேண்மின்; தமிழில் ஒரு பதத்திற்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒருபொருளுக்கு இசையும் அடைமொழிகளை மற்றொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு; (உதாரணம்.) 'வஞ்சி' என்னுஞ்சொல் வஞ்சிமரத்தையும் சேரன் ராஜதானியாகிய வஞ்சிமாநகரத்தையும் பொருளாகவுடையது. வஞ்சிமரத்தைக் கூறவேண்டுங்கால் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய இலை, காய், கொடி முதலிய அடைமொழிகள் வஞ்சிமாநகரைக் கூறுங்கால் உபயோகப்படாவாயினும் கவிகள் பிரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு; 1. "நெட்டிலைவஞ்சிக்கோ" என்றவிடத்தும், 2. "புல்லிலைவஞ்சிப் புறமதிலலைக்கும் கல்லென்பொருநை" என்றவிடத்தும் வ்ருக்ஷவிசேஷப் பொருட்கு உரிய 'நெட்டிலை' 'புல்லிலை' என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப்பெயர்கொண்ட வஞ்சிமாநகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளமை காண்க. 'நாகம்' என்னுஞ்சொல் புன்னைமரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர்; பரிபாடலில் நாகமென்ற சொல்லையிட்டுப் புன்னைமரத்தை வருணிக்குங்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழிகளைப் புன்னைக்கு இட்டனர். "ஒளிதிகழ் உத்தி உருக்கெழுநாகம்" [பரிபாடல் 12.] என்றது காண்க. இங்ஙனே பலஉண்டு. அப்படியே இங்கும் புல்லாங்குழலுக்கு இணங்கக்கூடிய அடைமொழிகள் அதன்பெயர்பூண்ட கூந்தலுக்கு ஏற்றப்பட்டனவென்க. பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"துளையாரென்று துளைமிக்கிருக்கை; அதாவது சுருண்டு கறுத்து ம்ருதுவான குழலையுடையாராய்" என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். கூந்தல் சுருண்டிருக்கும் நிலைமையில் துளைகள் தென்படுதல்பற்றி இங்ஙனே உரைத்தருளினர் போலும்.

[வேல் நெடுங்கண் இத்யாதி.] இத்திருப்பதியில் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாக விளங்குவர்; அவர்கள் அநவரதமும் வேதமோதிக்கொண்டேயிருக்கையாலே அவ்வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளும் ஸர்வதா காதில்பட்ட உறைப்பின் மிகுதியால் வேதவாக்கியங்களைச் சொல்ல, அவர்களது கையிலேயிருந்து வளர்ந்து பேசிற்றேபேசுங் கிளிப்பிள்ளைகளும் மறைபாடுகின்றனவாம். ஆகவிப்படி வைதிகபுருஷர்கள் வாயிலும் பெண்பிள்ளைகளின் வாயிலும் கிளிப்பிள்ளைகளின் வாயிலும் வேதவொலியே மலியப்பெற்றது இத்தலம் என்றாராயிற்று.

விடையோடவென்றாய்ச்சி மென்தோள்நயந்த
விகிர்தா! விளங்கு சுடராழியென்னும் *
படையோசேங்கோன் றடையாயெனநின்
றிமையோர்பரவுமிடம் * பைந்தடத்துப்
பேடையோடுசேங்கால வன்னந்துகைப்பத்
தோகைப்புண்டரீகத் திடைச்சேங்கழுநீர் *
மடையோடநின்று மதுவிம்முநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே! (௯)

1. பரிபாடல் 12-ஆம் பாட்டினுரையிற் பரிமேலழகர் காட்டியுள்ள மேற்கோள்.
2. புறநானூறு—387.

விடை	'(ஏழு) ரிஷபங்கள்
ஓட	பங்கமடையும்படி
வென்று	அவற்றை ஜயித்து
ஆய்ச்சி	நப்பின்னைப் பிராட்டியி னுடைய
மென் தோள்	மெல்லிய புஜங்களை
நயந்த	விரும்பியணைத்த
விகிர்தா	விலக்ஷணபுருஷனே !
விளங்கு	விளங்குகின்ற
சுடர்	தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழி என்னும் படையோடு	சக்ராயுதத்தையும்
சங்கு ஒன்று	ஒப்பற்ற சங்கையும்
உடையாய்	உடையவனே !'
என நின்று	என்று சொல்லா நின்று கொண்டு
இமையோர் பரவும் இடம்	தேவர்கள் துதிசெய்யு மிடமாய்,—
பைந்தடத்து	அழகிய தடாகத்திலே,
செம் கால அன்னம்	சிவந்த கால்களையுடைய அன்னப்பறவை
பெடையோடு	பேடையோடு கூடி
துகைப்ப	ஏறித்துகைப்ப, (அதனாலே துகைப்புண்ட)
தொகை புண்டரீகத்திடை	திரளான தாமரைப் பூக்களினின்று பெருகின
மது	தேனானது
செங்கழுநீர் மடை ஓட நின்று விம்மும்	செங்கழுநீர் மடைகளிலும் ஓடிப் பாயும்படியாகப் பெருகப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு—	

* * *—'நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புணர்வதற்கு விரோதியாயிருந்த ஏழு எருதுகளையும் வலியடக்கி அவளை மணஞ்செய்துகொண்ட விலக்ஷண ஸுந்தரனே! திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் திருக்கையிலேந்தின பெருமானே!' என்றிப்படி பலபடியாகத் துதித்துக்கொண்டு தேவர்கள் பணியுமிடமான திருநாங்கூரிலே மணிமாடக் கோயிலை என்மனனே! வணங்கு.

பின்னடிகளில் திருநாங்கூரின் வயற்சிறப்பு வருணிக்கப்படுகின்றது; அன்னப் பறவைகள் தாமரைப் பூக்களிலே தம்பதிகளாயிருந்துகொண்டு விளையாடும்போது அம்மலர்கள் துகைக்கப்பட்டு அவற்றினின்று மதுவெள்ளம் பெருகிச் செங்கழுநீர் மடைகள்தோறும் ஓடுகின்றதாம்.

"திரண்ட புண்டரீகங்களின் நடுவே அன்னங்கள் துகைக்க, நடுவு நிற்கிற செங்கழுநீரானது மதுவெள்ளமிடாநிற்கும்" என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்கிணங்க வேறுவகையாகவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

விகிர்தா='விக்ருத꞉' என்னும் வடசொல் வேறுபட்டவனென்னும் பொருளுடையது; எங்குங் கண்டறியாத அழகுடையவனென்கை.

புண்டரீகம், மது—வடசொற்கள். .... (கூ)

வண்டார் பொழில்சூழ்ந் தழகாய நாங்கூர்
மணிமாடக் கோயில் நெடுமாலுக்கு * என்றும்
தொண்டாய தொல்சீர் வயல்மங்கையர் கோன்
கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை வல்லார் *

கண்டார் வணங்கக் களியானை மீதே
கடல்சூழுலகுக் கொருகாவலராய் *
விண்டோய் நெடுவெண் குடைநீழலின் கீழ்
விரிநீ ருலகாண்டு விரும்புவரே. (௰

வண்டு ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்த
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
அழகு ஆய	அழகியதாயிராநின்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
மணிமாடக் கோயில் நெடு மாலுக்கு	மணிமாடக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு
என்றும் தொண்டு ஆய தொல் சீர்	நித்யகைங்கரியம் செய்வதையே ஸஹஜ குணமாகவுடையரும்
வயல் மங்கையர் கோன்	வயல் சூழ்ந்த மங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவருமான
கலியன்	ஆழ்வார்
ஒலி செய்	அருளிச்செய்த
தமிழ் மாலை	தமிழ்த் தொடையான இத்திருமொழியை
வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்,
கண்டார் வணங்க	கண்டவரெல்லாம் காலிலே விழும்படி
களி யானை மீதே	மத்தகஜத்தின் மேலேறி (இருந்து)
கடல் சூழ் உலகுக்கு	கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகம் முழுமைக்கும்
ஒரு காவலர் ஆய்	தாங்களே துணையற்ற அரசராகி
விண் தோய் நெடு வெண் குடை நீழலின் கீழ்	வானத்தளவுமளாவிய நீண்ட வெண்கொற்றக் குடையின் கீழிருந்து
விரி நீர் உலகு ஆண்டு	ஆவரண ஜலம் சூழ்ந்த பிரமாண்டத்தை ஆண்டு கொண்டு
விரும்புவர்	மகிழ்ந்திருக்கப்பெறுவர்.

* * *—திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் திருப்பதியெம்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்வதையே இயற்கைக் குணமாகவுடைய திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் "ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர்" என்னுமாபோலே இப்பூமண்டலத்திற்கு அத்விதீய ராஜாக்களாய் வாழ்ந்து ஐச்வரிய மநுபவிக்கப்பெறுவர்களென்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

இஹலோக புருஷார்த்தங்களைப் பலனாகக்கூறுதலில் ஆழ்வார்க்கு ஊற்றமில்லையாயினும், மருந்து தின்னப் பின்வாங்கும் பயல்களை வெல்லக்கட்டியைக் காட்டி ருசிப்பிப்பதுபோல, இஹலோக புருஷார்த்த ஸாதனங்களிலேயே ஊற்றமுடைய பிராகிருதர்களையும் இழுத்துப் பிடிக்கவேண்டி இங்ஙனே யருளிச் செய்கிறாரெனக் கொள்க.

விரும்புவர்=சிற்றின்பங்களை நுகர்ந்தபின் கிரமமாகப் பேரின்பத்தையும் அநுபவிக்க விரும்புவர் என்றும் பொருளாகும்.

காவலர்='கா' என்னும் வினைப்பகுதியே முதனிலைத் தொழிற்பெயராய்க் காத்தல் தொழிலை உணர்த்தும்; ரக்ஷிப்பதில் வல்லவர் என்றவாறு. (க0)

அடிவரவு:—நந்தா முதலை கொலை சிறை இழை பண் துளை துளை விடை வண்டார் சலம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

சலங்கொண்ட விரணியன்.

அவதாரிகை :—திருநாங்கூரில், எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலெழுந்தருளியிருப்பதுபோலவே வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகச் சேவை சாதித்தலால் வைகுந்த விண்ணகரமென்று திருநாமம் பெற்றதென்ன வமைந்த திருப்பதியை மங்களாசாஸநஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. ... ... *

சலங்கொண்ட விரணியன தகல்மார்வம் கீண்டு
தடங்கடலைக் கடைந்தமுதம் கொண்டுகந்த காளை *
நலங்கொண்ட கருமுகில்போல் திருமேனி யம்மான்
நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
சலங்கொண்டு மலர்சொரியும் மல்லிகை யொண்செருந்தி
சண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே *
வலங்கொண்டு கயலோடி விளையாடு நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (க)

சலம் கொண்ட — தப்பு எண்ணங்கொண்ட
இரணியனது — ஹிரண்யாஸுரனுடைய
அகல் மார்வம் — அகன்ற மார்வை
கீண்டு — பிளந்தொழித்தவனும்
தட கடலை — பெரிய கடலை
கடைந்து — கடைந்து
அமுதம் — (அதில் தோன்றிய) அமுதத்தை
கொண்டு உகந்த — (தேவர்களுக்காக), எடுத்து (க்கொடுத்து) திருவுள்ள முவந்தவனும்
காளை — நித்யயௌவன முடையவனும்

நலம் கொண்ட கரு முகில் போல் திருமேனி	அழகிய நீலமேகம் போன்ற திருமேனியை யுடையவனுயுமிருக்கிற
அம்மான்	எம்பெருமான்
நாள்தோறும்	எப்போதும்
மகிழ்ந்து	திருவுள்ள முவந்து
இனிது	போக்யமாக
மருவி உறை கோயில்	பொருந்தி வாழுமிடமாய்,—
சலம் கொண்டு	தண்ணீரைப்பருகி
மலர் சொரியும்	புஷ்பங்களைச் சொரிகின்ற
ஒண் மல்லிகை செருந்தி சண்பகங்கள்	அழகிய மல்லிகைச் செடிகளும் சுரபுன்னை மரங்களும் சண்பக மரங்களும்
மணம் நாறும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
வண் பொழிலி னூடே	அழகியசோலைகளினுள்ளே
கயல்	மீன்களானவை
ஓடி வலங்கொண்டு விளையாடும்	ஓடித்துள்ளிவிளையாடப் பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
வைகுந்த விண்ணகரம்	வைகுந்தவிண்ணகர மென்னுந் திருப்பதியை

மட நெஞ்சே! வணங்கு—.

* * *—ஸ்ரீமந் நாராயண நாமத்தைக் கேட்கப்பொறாத பாவியான இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்தொழிக்க நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளினவனும், துர்வாஸ முனியின் சாபத்தினுல் செல்வம் முழுவதையுமிழந்து அஸுர ராக்ஷஸர்களால் பீடிக்கப்பட்டுப் பரிபவமடைந்து பாதக்கமலம் வந்து பணிந்த தேவர்களை உய்விக்கவேண்டிக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவனும், எத்தனை அவதாரங்கள் பண்ணினாலும் நித்யயுவாவாகவே விளங்குபவனும், நீலமேக நிறத்தனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதியைத் தொழுவாய் மனமே! என்கிறார்.

எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருப்பதற்குப் பாங்கான தலம் என்பதை மூதலிக்கிறார் பின்னடிகளில். மல்லிகை, சுரபுன்னை, சண்பகம் முதலியவை எங்கும் அடர்ந்திருப்பதனுல் அவற்றின் நறுமணம் நிறைந்திருக்கின்றது. நீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் ஒரு நொடிப்பொழுதும் வாழமாட்டாத மீன்களும் நீர் உறுத்துவதாகக்கொண்டு அதைவிட்டு நீங்கி, அதிற்காட்டிலும் நிலமிதிதானே நன்றாயிருக்கிற சோலையிலே வந்துசேர்ந்து அச்சோலையின் நறுமணத்தை மோர்ந்துகொண்டு துள்ளி விளையாடுகின்றனவாம்.

பொழிலினூடே கயல்கள் விளையாடுவதாக மூலத்திற் கூறியிருந்தாலும், பொழில்களிலே சில பொய்கைகளும் இருக்கக்கூடியவையாதலால் அவற்றிலே மீன் விளையாடுவதைக் கூறுவதாகப் பொருள்கொள்ளலா மென்பர் சிலர்; பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமரஸமான வியாக்கியானத்தின் சுவையறியாமையே.

முதலடியில், 'ஜலம்' என்னும் வடசொல் சலமெனத் திரிந்தது. மூன்றாமடியில் ஜலமென்பது சலமென்றாயிற்று. இச்சொல்லுக்குத் தண்ணீரென்று பொருள்கொள்ளாமல் சீற்றமென்று பொருள்கொண்டு, மல்லிகை செருந்தி

சண்பகங்கள் ஒன்றோடொன்று போரிடுவனபோன்று மிகமிக மலர்சொரிகின்றமையைக் கூறுவதாக உரைப்பதுமொக்கும். வித்யார்த்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்த்தையோடு படித்துக் கல்வியில் தேர்ச்சியடைவது போலாம். .... (௧)

திண்ணியதோ ரரியுருவாய்த் திசையனைத்தும் நடுங்கத்
தேவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப * இரணியனை
நண்ணியவன் மார்வகலத் துகிர்மடுத்த நாதன்
நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
எண்ணில்மிகு பெருஞ்செல்வத் தெழில்விளங்கு மறையும்
ஏழிசையும் கேள்விகளும் இயன்றபெருங் குணத்தோர் *
மண்ணில்மிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௨)

திசை அனைத்தும்	எல்லாத்திசைகளிலுள்ளவர்களும்
நடுங்க	நடுங்கும்படியாகவும்
தேவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப	தேவரும் தானவரும் கலங்கும்படியாகவும்
திண்ணியது ஓர் அரி உரு ஆய்	வலிமிக்கநரஸிம்ஹரூபியாய்
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
நண்ணி	கிட்டி
அவன்	அவனுடைய
மார்வு அகலத்து	அகன்ற மார்விடத்து
உகிர்	(திருக்கை) நகங்களை
மடுத்த	ஊன்றவைத்துப் பிளந்தொழித்த
நாதன்	எம்பெருமான்
நாள்தோறும் மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;	

எண்ணில் மிகு	எண்ணமுடியாமல் மிகுந்த [அளவிறந்த]
பெரு செல்வத்து	(கிர்த்தோஷத்வம் முதலிய) பெருஞ்செல்வத்தோடு கூடி
எழில் விளங்கும்	அழகு விளங்காநின்ற
மறையும்	வேதங்களும்
ஏழ் இசையும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும்	வேதார்த்தச்ரவணங்களும்
இயன்ற	பொருந்திய
பெரு குணத்தோர்	மஹாகுணசாலிகளாய்
மண்ணில் மிகு	பூமிக்குள் சிறப்புப்பெற்ற
மறையவர்கள்	வைதிகப்ராம்மணர்கள்
மலிவு எய்து	நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
வைகுந்த விண்ணகரம் மட நெஞ்சே! வணங்கு—.	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "சலங்கொண்ட விரணியனதகல்மார்வங் கீண்டு" என்று சுருக்கமாக நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அநுஸந்தித்ததில் த்ருப்திபெறுமல் அதனையே விரிவாக அநுஸந்திக்கிறுரிதில். ஒரு தூணில் நின்று இங்ஙனே சேராச்சேர்த்தியான நரசிங்கவடிவு தோன்றிஞல் இன்னமும் எந்தெந்த வஸ்துவில்நின்றும் எந்தெந்த விதமான வடிவங்கள் தோன்றுமோவென்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படியாக நரஸிம்ஹாவதாரம் பண்ணினபடியைப் பேசுகிறுர்

முதலடியில். திண்ணியது ஓரரியுருவாய்=இரணியனுடைய கோபாவேசம் அளவற்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் அதைக்கண்டு பின்வாங்காமல் அழன்று வெளிக்கிளம்பினமைபற்றித் 'திண்ணியது' என விசேஷிக்கப்பட்டது. எரிகிற நெருப்பிலே சென்று கிட்டுவாரைப்போலே க்ரூரனான இரணியனைத் தீண்டி அவனுடைய மார்பிலே உகிரையூன்றி அவனையழியச் செய்து தன்னுடைய ஈச்வரத்வத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் திருநாங்கூரில் வைகுந்த விண்ணகரம். இப்படி பகவானுக்குமாத்திரம் இருப்பிடமாயிருக்கையன்றியே, ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணர்களாய் ஆத்மகுணசாலிகளான பரமபாகவதர்களுக்கும் இருப்பிடமானது இத்தலம். .... (உ)

அண்டமுமிவ் வலைகடலு மவனிகளு மெல்லா
மமுதுசெய்த திருவயிற்ற னரன்கொண்டு திரியும் *
முண்டமது நிறைத்தவன்கண் சாபமது நீக்கும்
முதல்வனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
எண்டிசையும் பெருஞ்செந்நெ லிளந்தெங்கு கதலி
யிலைக்கொடியொண் குலைக்கமுகோ டிசலிவளஞ் சோரிய *
வண்டுபல விசைபாட மயிலாலு நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௩)

அண்டமும்	அண்டங்களும்
இ அலை கடலும்	இந்த அலையெறிகின்ற கடல்களும்
அவனிகளும் எல்லாம்	பூமிகளும் ஆகிய எல்லாவற்றையும்
அமுதுசெய்த	(பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்ட
திரு வயிற்றன்	திருவயிற்றையுடையவனும்,
அரன்	ருத்ரன்
கொண்டு	தன்கையில் ஏற்றுக்கொண்டு
திரியும்	திரிந்த
முண்டம் அது	தலையோட்டை
நிறைத்து	நிறையச் செய்து
அவன்கண் சாபம் அது நீக்கும்	அவனிடத்து நேர்ந்திருந்த பிரமஹத்திசாபத்தைப் போக்கினவனுமான
முதல்வன் அவன்	ஜகத்காரண பூதனான ஸர்வேச்வரன்
மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;	
எண்திசையும்	பார்த்தவிடமெங்கும்
பெரு செந்நெல்	பெரிய செந்நெற் பயிர்களும்
இள தெங்கு	இளந் தென்னைமரங்களும்
கதலி	வாழைமரங்களும்
இலை கொடி	வெற்றிலைக் கொடிகளும்
ஒண் குலை கமுகோடு	அழகிய குலைகளையுடைய பாக்குமரங்களும்
இசலி	ஒன்றுக் கொன்று மிகைத்துக் கொண்டு
வளம் சொரிய	செழித்து வளரப்பெற்றதும்
வண்டு பல இசை பாட	வண்டுகள் பலவகையான ராகங்களைப் பாடப் பெற்றதும்
மயில் ஆலும்	மயில்கள் ஆடப்பெற்றதுமான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
வைகுந்த * * * வணங்கு—.	

* * *—வயல்வாய்ப்பும் பொழில்வாய்ப்பும் அமைந்ததான வைகுந்த விண்ணகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் அடியாருடைய ஆபத்துக்கு உதவும் நற்றுணைவனென்கிறார். உலகங்களெல்லாம் பிரளயப் பெருங் கடலில் மூழ்கி யழிந்துபோவதா யிருக்கையில் எல்லாவற்றையும் தனது திரு வயிற்றினுள்ளடக்கி ரக்ஷித்தருளினவனும், ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தினால் பிச்சை யெடுத்துத் திரிந்த ருத்ரனை அப்பாவத்தில் நின்றும் தவிர்த்தவனுமான பெருமான் திருவுள்ள முவந்து வாழுமிடம் திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரம். (௩)

கலையிலங்கு மகலல்கு லரக்கர்குலக் கோடியைக்
காதோடு மூக்குடனரியக் கதறியவ ளோடி *
தலையிலங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த
தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
சிலையிலங்கு மணிமாடத் துச்சிமிசைச் சூலம்
செழுங்கொண்ட லகடிரியச் சோரிந்தசெழு முத்தம் *
மலையிலங்கு மாளிகைமேல் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௪)

கலை இலங்கும்	நல்லசேலை விளங்கப் பெற்ற
அகல் அல்குல்	அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேசத்தை யுடையவளான
அரக்கர் குலக் கொடியை	சூர்ப்பணகையினுடைய
காதொடு மூக்கு	காதையும் மூக்கையும்
உடன் அரிய	உடனே அறுக்க
அவள்	அவ்வரக்கி
கதறி	வாய்விட்டு அலறி
தலையில்	தன் தலைமேலே
அங்கை வைத்து	உள்ளங்கையைவைத்துக் கொண்டு
மலை இலங்கை ஓடி புக	மலைமேலுள்ள இலங்கையிலே ஓடிப் புகுந்து அழும்படி
செய்த	பண்ணின
தட தோளன்	மஹாபாஹுவான பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;

சிலை இலங்கு	ஒளி விளங்குகின்ற
மணி மாடத்து உச்சி மிசை	ரத்னங்களிழைத்த மாளிகைகளின் முடிமேலே யிருக்கிற
சூலம்	சூலங்கள்
செழு கொண்டல்	அழகிய மேகங்களினுடைய
அகடு	கீழ்வயிற்றை
இரிய	பிளக்க (அதனாலே)
சொரிந்த	பெய்த
செழு முத்தம்	அழகிய முத்துக்கள்
மலை இலங்கு மாளிகை மேல்	மலைபோல்விளங்குகின்ற மாளிகைகளின்மேலே
மலிவு எய்து	குவிந்து கிடக்கப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்

வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கம் பண்ணின பெருமான் வாழுமிடமான வைகுந்த விண்ணகரை நெஞ்சே! வணங்கு என்கிறார். விகாரமான

ராக்ஷஸ வடிவத்துடனே சென்று நம்மை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளும்படி வேண்டினால் வேட்கை நிறைவேறாதென்றெண்ணி அழகியதொரு வடிவமெடுத்து வந்தாளாதலால் கலையிலங்கு மகலல்குலரக்கர் குலக்கோடி எனப்பட்டாள். இவள் காதும் மூக்குமறுப்புண்டவுடனே ஜநஸ்தானத்திற் சென்று அங்கிருந்த தன் தமையனாகிய கரனிடத்துச் சென்று தான்பட்ட பரிபவத்தைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை யுண்டாக்கி, பதினாலாயிரம் ஸேநாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் கடைசியாக அக்கரனையும் ராமபாணத்துக்கு இரையாக்கி மடிவித்து, இச்செய்திகளையெல்லாம் இராவணனுக்கு அறிவித்து அவன் காலின்கீழ்க் கதறியழுவதற்காக இலங்கை சென்றமை இரண்டாமடியிற் கூறப்பட்டது. பொறுக்கமுடியாத துன்பமடைந்தவர்கள் தலைமேல் கையைவைத்துக் கொள்ளுதல் வழக்கமானது பற்றித் தலையில் அங்கை வைத்து எனப்பட்டது.

திருநாங்கூரின் செல்வச்சிறப்பை வருணிக்கிறார் பின்னடிகளில். மாடமாளிகைகளின் முனையிலே பாதுகாப்புக் குறிப்பாகச் சூலங்கள் நாட்டப்படும்; ("நீடுமாடத் தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல்துளிதூவ" (7–5–6) என்பர் திருவழுந்தூர்ப் பதிகத்திலும்.) அந்த சூலங்கள் மேகமண்டலத்தளவும் ஓங்கியிருப்பதனால், அவை மேகங்களின் வயிறுகளைக் குத்திப்பிளக்க, அவற்றினின்றும் முத்துக்கள் சிதறிவிழுந்து மாளிகைகளிலெங்கும் மலிந்து கிடக்கின்றனவாம். .... (௪)

மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியற்கா இலங்கை
வேந்தன் முடியொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர *
தன்னிகரில் சிலைவளைத்தன் றிலங்கைபொடி செய்த
தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
செந்நெலொடு செங்கமலம் சேல்கயல்கள் வாளை
செங்கழுநீரொடு மிடைந்து கழனி திகழ்ந்தெங்கும் *
மன்னுபுகழ் வேதியர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே ! (௫)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்,
மின் அனைய நுண் மருங்குல் மெல்லியற்கு ஆ	மின்னல்போன்று நுட்பமான இடையையுடைய ஸீதாபிராட்டிக்காக
இலங்கை வேந்தன்	இராவணனுடைய
முடி ஒருபதும்	பத்துத்தலைகளும்
தோள் இருபதும்	இருபது தோள்களும்
போய் உதிர	சின்னபின்னமாம்படி

நிகர் இல்	ஒப்பற்ற
தன் சிலை	தனது கோதண்டவில்லை
வளைத்து	வளையச்செய்து (அம்புகளைச்செலுத்தி)
இலங்கை	லங்காபுரியை
பொடி செய்த	பொடியாக்கின
தட தோளன்	மஹாவீரன்
மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;	
செந்நெலொடு	செந்நெல்களும்

மசம் கமலம்	செந்தாமரைப்பூக்களும்
சேல் கயல்கள் வாளை	மீன் விசேஷங்களும்
செங்கழு நீரொடு	செங்கழுநீர்ப்பூக்களும்
மிடைந்து	சேர்ந்துகொண்டு
கழனி எங்கும்	கழனிகளுள்ள விடமெங்கும்
திகழ்ந்து	விளங்கப்பெற்றதும்
மன்னு புகழ்	நித்யமான கீர்த்தியையுடைய
வேதியர்கள்	வைதிகர்கள்
மலிவு எய்து	நிறைந்திருக்கப் பெற்றதுமான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—பிராட்டியைச் சிறைவைத்த குற்றத்திற்காக இராவணனைச் சித்திரவதம் பண்ணி முடித்த பெருவீரன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் வைகுந்த விண்ணகரம். வெளிப்புறங்களிற் பார்த்தால் வயல்களின் வளம் வாசாமகோசரம்; உள்ளே பார்த்தால் வைதிகர்களின் வளம் வாசாமகோசரம். இப்படி எங்கும் விலக்ஷணமான திவ்யதேசத்தை நெஞ்சே! வணங்கு. .... (௫)

பெண்மைமிகு வடிவுகொடு வந்தவளைப் பெரிய
பேயினது உருவுகொடு மாள வுயிருண்டு *
திண்மைமிகு மருதொடு நற்சகட மிறுத்தருளும்
தேவனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
உண்மைமிகு மறையொடு நற்கலைகள் நிறைபொறைக
ளுதவுகொடை யென்றிவற்றி னொழிவில்லா * பெரிய
வண்மைமிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௬)

பெண்மை மிகு வடிவு கொடு	உத்தம ஸ்த்ரீயின் வடிவைப் பூண்டுகொண்டு
வந்தவளை	(கொல்லுவதற்காக) வந்த பூதனையானவள்
பெரிய பேயினது உருவு கொடு மாள	தன் நிஜமான கொடிய பேய்வடிவத்துடனே இறக்கும்படியாக
உயிர் உண்டு	(அவளது) உயிரை உறிஞ்சியுண்டவனும்
திண்மை மிகு மருதொடு	திடமாக வேரூன்றிக் கிடந்த மருதமரத்தையும்
நல் சகடம்	கொடிய சகடத்தையும்
இறுத்து அருளும்	முறித்தருளினவனுமுள்ள
தேவன் அவன்	அப்பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;

உண்மை மிகு மறையொடு	உள்ளது உள்ளபடி சொல்லுகிற வேதங்களென்ன
நல் கலைகள்	(அந்த வேதங்களுக்கு வியாக்கியானமான) சிறந்த இதிஹாஸ புராணாதிகளென்ன (இவற்றையும்)
நிறை	நிறைந்துகிடக்கிற
பொறைகள்	பொறுமை முதலிய குணங்களென்ன
உதவு கொடை	கேட்டார் கேட்டபடி கொடுக்கும் ஔதார்யமென்ன
என்று இவற்றின் ஒழிவு இல்லா	என்றிவை முதலான குணங்களையும் எப்போதும் உடையவர்களாய்

பெரிய வண்மை மிகு	ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற சிறந்த ஔதார்யத்தையு முடையவர்களான	மலிவு எய்தும் நாங்கூர்	மலிந்திருக்கப்பெற்ற திருநாங்கூரிலே
மறையவர்கள்	வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்	வைகுந்தவிண்ணகரம் மடநெஞ்சே! வணங்கு	

* * *—வைகுந்தவிண்ணகரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் இப்போதும் கிருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்கள் தோற்றவிருப்பவன்; பேய்ச்சி யின் முலைசுவைத்து அவளை முடித்தவனும், உரலோடு பிணிப்புண்டு தவழ்ந்து செல்லுகையில் இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தள்ளினவனும், சகடா ஸுரனை வீழ்த்திக்கொன்றவனுமான கண்ணபிரானே இங்குள்ளான்.

இத்திருப்பதியில் வாழ்பவர்களோ வென்னில்; வேதவேதாங்கங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தவர்களும் பொறுமை ஔதார்யம் முதலிய குணங்களால் மிக்கவர்களுமாவர். மூன்றாமடியில் "உதவுகோடை" என்றதற்கும் நான்கா மடியில் "வண்மை மிகு" என்றதற்கும் வாசி ஏதென்னில்; யாசகர்களுக்கு தானம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது மூன்றாமடி; எம்பெருமானிடத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியைச் சொல்வது நான்காமடி—என்று வாசி காண்க. ... ... (சு)

விளங்கனியை யிளங்கன்று கொண்டுதிர வெறிந்து
வேல்நெடுங்க ணாய்ச்சியர்கள் வைத்ததயிர் வெண்ணெய் *
உளங்குளிர வமுதுசெய்திவ் வுலகுண்ட காளை
உகந்தினிது நாடோறும் மருவியுறை கோயில் *
இளம்படிநற் கமுகுகுலைத் தெங்குகொடிச் செந்நெல்
ஈன்கரும்பு கண்வளரக் கால்தடவும் புனலால் *
வளங்கொண்ட பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (எ)

இள கன்று கொண்டு	(வத்ஸாஸுரனென்கிற ஒரு) இளங்கன்றைத் தூக்கி	உளம் குளிர அமுது செய்து	தன் திருவுள்ளம் குளிரும் படி அமுதுசெய்தும் (அதனால் த்ருப்தி பெறாதவன் போன்று)
விளங்கனியை உதிர எறிந்து	விளாம்பழங்கள் உதிரும்படி (கபித்தாஸுரன் மேல்) வீசியெறிந்தவனும்,	இ உலகு உண்ட	இந்த லோகங்களை யெல்லாம் அமுது செய்தவனுமா யிருக்கிற
வேல் நெடு கண் ஆய்ச்சியர்கள்	வேல்போன்று நீண்ட கண்களையுடையரான இடைச்சிகள்	காளை	நித்யயுவாவான பெருமான்
வைத்த	(உறிகளில்) சேமித்துவைத்த	உகந்து இனிது நாள்தோறும் மருவி உறை கோயில்—;	
தயிர் வெண்ணெய்	தயிரையும் வெண்ணெயையும்	இள படி நல் கமுகு	இளமையை இயல்வாக வுடைய நல்ல பாக்குமரங்களும்

குலை தெங்கு	குலைகளையுடைய தென்னைமரங்களும்
கொடி	வெற்றிலைக் கொடிகளும்
செந்நெல்	செந்நெற்பயிர்களும்
ஈன் கரும்பு	இனிய கரும்புகளும் (ஆகிய இவை)
கண்வளர	நாடோறும் செழித்தோங்கி வளரும்படி
கால் தடவும்	அடியிலே பாய்கின்ற
புனலால்	தண்ணீரினால்
வளம் கொண்ட	அழகு மிகுந்ததும்
பெரு செல்வம் வளரும்	மிக்க ஐச்வரியம் பொலிந்திருப்பதும்
அணி	அழகியதுமான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே! வணங்கு—.

* * *—முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவதுபோல வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு கபித்தாஸுரனை முடித்தவனும், அவ்வவ்வீடுகளிலே இடைச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்துவைத்திருந்த தயிர் வெண்ணெய் நெய் பால் முதலியவற்றை த்ருப்தியுண்டாமளவும் அமுது செய்தவனும், அவ்வளவிலும் வயிறு நிறையாதவன்போன்று பிரளயகாலத்தில் உலகங்களையெல்லாம்வாரி வயிற்றிற் கொண்டவனுமான பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து வாழுமிடமாயும், பாக்கு மரங்கள் தென்னைமரங்கள் வெற்றிலைக்கொடிகள் செந்நெற்பயிர்கள் கரும்புகள் முதலியவை செழித்துவளரப்பெற்றதாயுமுள்ள வைகுந்தவிண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு. ... . (எ)

ஆறாத சினத்தின்மிகு நரகனுர மழித்த
அடலாழித் தடக்கையன் அலர்மகட்கு மரற்கும் *
கூறாகக் கொடுத்தருளுந் திருவுடம்ப னிமையோர்
குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
மாறாத மலர்க்கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி
மதுவெள்ள மொழுகவய லுழவர்மடை யடைப்ப *
மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (அ)

ஆறாத	தணியாமல் வளர்கின்ற
சினத்தின்	கோபத்தினால்
மிகு	மிகுந்தவனான
நரகன்	நரகாசுரனுடைய
உரம்	மிடுக்கை
அழித்த	தொலைத்த
அடல் ஆழி	தீக்ஷ்ணமான திருவாழியை
தட கையன்	தனது தடங்கையிலே யுடையவனும்
அலர் மகட்கும்	பெரியபிராட்டியார்க்கும்
அரற்கும்	சிவபிரானுக்கும்
கூறு ஆக கொடுத் தருளும் திரு உடம்பன்	பகுதியாகக் கொடுக்கப்பட்ட திருமேனியையுடையவனும்
இமையோர் குலம் முதல்வன்	நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நாதனுமான எம்பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;

மாருத மலர் கமலம்	மாருத மலரையுடைய தாமரைகள்
செங்கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் (ஆகிய இவற்றில்நின்று)
மது வெள்ளம்	தேன் வெள்ளமானது
ததும்பி ஒழுக	இடைவிடாது பாய்வதனால்
உழவர்	பயிர்த்தொழில் செய்பவர்கள்
வயல் மடை அடைப்ப	(தங்கள் தங்கள்) கழனிமடைகளை யடைக்கப்பெற்றதும்
மாருத பெரு செல்வம் வளரும் அணி நாங்கூர்	ஓயாத மிக்க செல்வம் வளர்வதுமான அழகிய திருநாங்கூரில்

வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே! வணங்கு—.

* * *—எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டால் குத்தியெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அஸமயத்திற் புணர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகன் என்பவன் பிராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களின் கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும் தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையுங் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளியழித்து அவன் பலதிசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறாயிரத்தொரு நூறுகன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டனனாதலால் "ஆறுதசினத்தின் மிகு நரகனுரமழித்த அடலாழித் தடக்கையன்" என்றார்.

அலர்மகட்கும் அரற்குங்கூறுகக் கொடுத்தருளுந் திருவுடம்பன்=நித்யாநபாயிநியான பிராட்டிக்குப்போலவே தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியில் இடம் கூறுபடுத்திக் கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். இதனால் பிரானது ஸௌசீல்ய குணத்தை அநுபவித்தவாறு. திருவாய்மொழியில் "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்=பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்ற மோக்ஷதர்ம வசநத்தை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். "தவைவாதோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா। ஸவ்யாஸ்வ தக்ஷிணே ஸம்ஹா

நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ." என்றொரு வசநமும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன்பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாநமமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

"ஏறாளுமிறையோனுந் திசைமுகனுந் திருமகளுங், கூறாளுந் தனியுடம்பன்" என்றும், "அக்கும்புலியினதளு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்" என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு கேள்வி பிறக்கக்கூடும்: இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—"ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே இருப்பர்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே: அப்படியே இவர்களுந் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஓரோ கலஹங்களிலே அடைபவளந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார்பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே." என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

ஆக, நரகாஸுரனை நாசஞ்செய்தவனும், பிராட்டிக்கும் சிவனுக்குமொக்கத் தனது திருமேனியிலே இருப்பிடம் வகுத்துக் கொடுத்து ஆதரிப்பவனுமான தேவாதிதேவன் வாழுமிடமாய், தாமரை மலர்களினின்றும் செங்கழுநீர் மலர்களினின்றும் மதுவானது வெள்ளமிட்டுப் பாய, வயலிலுள்ள பயிர்த்தொழிலாளர் 'இப்பெரு வெள்ளத்தினால் பயிர்க்கு அழிவு விளைந்திடும்' என்றஞ்சி மடைகளை யடைக்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் வைகுந்த விண்ணகரத்தை மனமே! வணங்கு—என்றாயிற்று.

"மாருதபெருஞ் செல்வம் வளரும்" என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமருளா நின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை—"அங்கே உடைந்தது கிடாய், இங்கே உடைந்தது கிடாய், ஸஹ்யப் பெருக்குக்கிடாய் என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று" என்றருளிச் செய்யுமழகு காண்மின். ... (அ)

வங்கமலி தடங்கடலுள் வானவர்க ளோடு
மாமுனிவர் பலர்கூடி மாமலர்கள் தூவி *
எங்கள் தனிநாயகனே! யெமக்கருளா யென்னும்
ஈசனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

செங்கயலும் வாளைகளும் செந்நெலிடைக் குதிப்பச்
சேலுகளும் செழும்பணைசூழ் வீதிதோறும் மிடைந்து *
மங்குல்மதி யகடுரிஞ்சு மணிமாட நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௯)

வங்கம் மலி	மரக்கலங்கள் நிறைந்து கிடக்கிற	செந்நெலிடை	செந்நெற்பயிர்களினிடையே
தட கடலுள்	பெரிய திருப்பாற்கடலிலே	குதிப்ப	துள்ளிக்குதிக்க,
வானவர்களோடு மா முனிவர் பலர் கூடி	தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் பலர் ஒன்றுகூடி	சேல் உகளும்	சேல்மீன்களும் கூடவே களித்து விளையாடப்பெற்ற
மா மலர்கள் தூவி	சிறந்த புஷ்பங்களைப் பணிமாறி	செழு பணை	அழகிய தடாகங்கள்
எங்கள் தனி நாயகனே எமக்கு அருளாய் என்னும்	"எங்களுக்கு அத்விதீய நாதனானவனே! எமக்குக் கிருபை பண்ணவேணும்" என்று வேண்டப்பெற்ற	சூழ் வீதி தொறும் மிடைந்து	பெரிய வீதிகள்தோறும் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதும்
ஈசன் அவன்	எம்பெருமான்	மங்குல் மதி அகடு உரிஞ்சும் மணி மாடம்	ஆகாசத்தில் திரிகிற சந்திரனுடைய கீழ்வயிறு தேயும்படி யுயர்ந்த மணிமாடங்களை யுடையதுமான
மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;		நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
செம் கயலும்	செவ்விய கயல்மீன்களும்	வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே!	
வாளைகளும்	வாளைமீன்களும்	வணங்கு—.	

* * *—பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கூடிச் செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீர்இருவாட்சி முதலிய மாமலர்களைப் பணிமாறி 'எம்பெருமானே! எமக்கு அருள்புரிய வேணும்' என்று பிரார்த்திக்கும்படி அந்தப் பள்ளிகொண்டருளும் பெருமானே நம்போலியர்கட்கும் அருள்செய்யத் திருவைகுந்த விண்ணகரத்திலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணியிருப்பதாகக் கூறுவன முன்னடிகள்.

கயல், வாளை, சேல் என்னும் மீன்வகைகள் செந்நெற்பயிர்களினிடையே துள்ளிக் குதித்து விளையாடப்பெற்ற அழகிய பொய்கைகள் ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஏராளமா யிருக்கப்பெற்றதும், ஆகாச ஸஞ்சாரியான சந்திரனுடைய கீழ்வயிறு தேயும்படியாக வுயர்ந்திருக்கின்ற மணிமாடங்களை யுடையதுமான திருநாங்கூரிலுள்ளதாம் இத்திருப்பதி.

"ஸம்ஹ்லாஸம ஊர்மி-வீசி = பங்கஸ் தரங்க ஊர்மிர் வா" என்ற அமர கோசத்தின்படி 'பங்கம்' என்ற வடசொல் அலைக்கு வாசகமாதலால் அச்சொல்லே இங்கு வங்க மெனத் திரிந்திருப்பதாகக் கொண்டு 'அலைகள் நிறைந்த கடல்' என்றுரைக்கவுமாம். ... . (௯)

சங்கமலி தண்டுமுதல் சக்கர முனேந்தும்
தாமரைக்கண் நெடியபிரான் தானமரும் கோயில் *
வங்கமலி கடலுலகில் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகர்மேல் வண்டறையும் பொழில்சூழ் *
மங்கையர்தம் தலைவன் மருவலர்தமுடல்துணிய
வாள்வீசும் பரகாலன் கலிகன்றி சொன்ன *
சங்கமலி தமிழ்மாலை பத்திவை வல்லார்கள்
தரணியோடு விசும்பாளுந் தன்மை பெறுவாரே. (க௰)

சங்கு	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
மலி தண்டு	பொருந்திய கௌமோதகியும்
சக்கரம் முதல்	ஸுதர்சநமும் முதலான திவ்யாயுதங்களை
முன்	கண்முன்னே
ஏந்தும்	தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
நெடிய தாமரை கண் பிரான்தான்	நீண்ட தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸர்வேச்வரன்
அமரும் கோயில்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸந்நிதியாய்,
வங்கம் மலி கடல் உலகில் மலிவு எய்து நாங்கூர்	கப்பல்கள் நிறைந்த கடலால் சூழப்பட்ட நில வுலகத்தில் பிரஸித்தி பெற்ற திருநாங்கூரி லுள்ளதான
வைகுந்த விண்ணகர் மேல்	வைகுந்தவிண்ணகரத் திருப்பதி விஷயமாக
வண்டு அறையும் பொழில் சூழ் மங்கையர்தம் தலைவன்	வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்கின்ற சோலை களினால் சூழப்பட்ட திருமங்கைநாட்டி லுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
மருவலர் தம் உடல் துணிய வாள் வீசும்	பகைவருடைய சரீரங்கள் தொலையும்படி வாட்படையை வீசுகின்றவரும்
பரகாலன்	பரகாலனென்னும் திருநாமமுடையவருமான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
சங்கம் மலி	சங்கப்புலவர்கள் கொண்டாடத்தக்க
தமிழ் மாலை	தமிழ்மாலையாகிய
இவை பத்து	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லார்கள்	ஓதவல்லவர்கள்
தரணியொடு	பூமியையும்
விசும்பு	பரமபதத்தையும்
ஆளும் தன்மை பெறுவார்	ஆளும்படியான அதிசயத்தைப் பெறுவர்கள்.

* * *—திருவாழிமுதலிய திவ்யாயுதங்களை அழகுக்குடலாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற புண்டரீகாக்ஷன் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றதும், இவ்வுல கின்கண் மிகப் பிரஸித்திபெற்ற திருநாங்கூரில் ஒருபகுதியாக விளங்குவது மான வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதி விஷயமாகப் பரகாலன் சொன்ன சிறந்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும் அதிகரிப்பவர்கள் உபயவிபூதி நிர்

வாஹகராவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று. ... . (௧௦)

அடிவரவு:—சலம் திண்ணிய அண்டமும் கலை மின் பெண்மை விளங்கனியை ஆறு த வங்கம் சங்கு திரு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

திருமடந்தை மண்மடந்தை.

அவதாரிகை:—அடியார்களின் விரோதிகளை அகற்றுமியல்வினனாய், அடியார்கட்கு ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவிபுரியுந் துணைவனான ஸர்வேச்வரன் புருஷகார பூதைகளான பிராட்டிமாருடனே அரிமேய விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியிலே நித்யவாஸம் செய்தருளுகிறபடியை ஆழ்வார் அநுஸந்தித்து, 'நெஞ்சே! அத்திருப்பதியிற் சென்று வணங்கு' என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந் திகழத்
தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்று
மருள்நடந்து * இவ்வேழுலகத் தவர்பணிய வானோர்
அமர்ந்தேத்த விருந்தவிடம் * பெரும்புகழ் வேதியர்வாழ்
தருமிடங்கள் மலர்கள்மிகு கைதைகள் செங்கழுநீர்
தாமரைகள் தடங்கள்தோறு மிடங்கள்தோறும் திகழ *
அருவிடங்கள் பொழில்தழுவி யெழில்திகழு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (௧)

இருபாலும் இரண்டு பக்கங்களிலும்
திரு மடந்தை மண் மடந்தை திகழ } ஸ்ரீதேவி பூதேவிகள் விளங்கநின்று
அடியவர்கட்கு ஆச்ரிதர்பக்கலில்
தீ வினைகள் போய் அகல { கொடியபாவங்கள் தொலையும்படியாக
என்றும் எப்போதும்
அருள் நடந்து க்ருபைபண்ணி
இவ் ஏழ் உலகத்தவர் பணிய { இந்த ஸப்தலோகங்களிலுள்ளாராலும் ஆச்ரயிக்கப்பெற்று
வானோர் அமர்ந்து ஏத்த { நித்யஸூரிகள் கால் பொருந்தித் தோத்திரம் பண்ணப்பெற்று

இருந்த இடம்	(எம்பெருமான்) எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாய்,
பெரு புகழ்	மிக்கபுகழை யுடையரான
வேதியர்	வைதிகர்கள்
வாழ்தரும்	வாழ்கின்ற
இடங்கள்	இடங்களை யுடைத்தாய்
மலர்கள் மிகு	புஷ்பஸம்ருத்தியை யுடைய
கைதைகள்	தாழைகளும்
செங்கழுநீர்	செங்கழுநீர்களும்
தாமரைகள்	தாமரைகளும்
தடங்கள் தொறும்	தடாகங்கள்தோறும் (நிறைந்து)
இடங்கள் தொறும் திகழ	கண்டவிடமெங்கும் விளங்கப்பெற்றதாய்,
பொழில்	சோலைகளானவை
அரு இடங்கள் தழுவி	ஆகாச ஸ்தலங்களைத் தழுவி யிருப்பதனாலே
எழில் திகழும்	அழகு விளங்காநிற்பதான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்

அரிமேய விண்ணகரம் மடநெஞ்சே! வணங்கு—.

* * *—இவ்வுலகத்தவர்களடங்கலும் பெரும்பாலும் குற்றங்குறைகட்குக் கொள்கலமாயிருக்கையாலே 'நம்முடைய அபராதங்களைக்கண்டு தண்டிப்பனே!' என்று பலரும் அஞ்சிக்கிடவாதபடி, சேதநர்கள் எத்தனை அபராதங்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றை நற்றமாக உபபாதித்து உரைக்கவல்ல பெரிய பிராட்டியாரும் அவற்றைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பூமிப்பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் கூடவேயிருக்குமிருப்பைப் பேசுகிறார் "திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந்திகழ" என்று. இப்படி ஸ்ரீதேவி பூதேவிகள் இறையுமகலாது உடனிருக்கையாலே அடியார்கள் விஷயத்தில் எப்போதும் அருளே நடந்துசென்று அத்தாலே தீவினைகள் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்" என்னும்படி பறந்தோடினபடியை யருளிச்செய்கிறார் "தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்று மருள்நடந்து" என்று. இப்படிகளையெல்லாங் கண்டு 'இவனல்லது வேறு ஆச்ரயணீயரில்லை' என்று ஏழுலகத்தவர்களும் வந்து ஆச்ரயிக்குமிடமாம் திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரம்.

பகவத் பாகவத குணாநுபவத்தாலன்றிப் போதுபோக்கார்களென்னும் பெரும் புகழையுடையரான வைதிகர்கள் வாழுமிடமாய், தாழைகளும் தாமரைகளும் செங்கழுநீர்களும் தடாகங்கள்தோறும் மலிந்து கண்டவிடமெங்கும் விளங்கப்பெற்றதாய், ஆகாசத்தை யளாவிநிற்குஞ் சோலைகளாலே அழகியதான அத்திருப்பதியை நெஞ்சே! வணங்கு.

அருவிடங்கள்=உருவமற்ற வஸ்துவானது 'அரு' எனப்படும்; எனவே ஆகாசத்தைச் சொன்னதாயிற்று. அரிமேய விண்ணகரம்='ஹரிர் ஹரதி பாபாநி' என்கிறபடியே அடியவர்களின் பாபங்களைப் போக்குவதனாலே ஹரியெனப்படுகிற எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திவ்யதலம் என்கை. ... ... (க)

வென்றிமிகு நரகனுரமது அழியவிசிறும்
விறலாழித் தடக்கையன், விண்ணவர்கட் கன்று *
குன்றுகொடு குரைகடலைக் கடைந்தமுத மளிக்கும்
குருமணியென் னாரமுதம் குலவியுறை கோயில் *
என்றுமிகு பெருஞ்செல்வத் தெழில்விளங்கு மறையோர்
ஏழிசையும் கேள்விகளு மியன்றபெருங் குணத்தோர் *
அன்றுலகம் படைத்தவனை யனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௨)

வென்றி மிகு நரகன்	ஜயசீலனான நரகாசுரனுடைய
உரம்அது அழிய	மிடுக்கு அழியும்படி
விசிறும்	(அவன்மீது) வீசி யெறியப்பட்ட
விறல் ஆழி	வலிவுள்ள திருவாழியை
தட கையன்	பெரிய திருக்கையிலே உடையவனும்
அன்று	முன்பொருகாலத்தில்
விண்ணவர் கட்கு	இந்திரன்முதலிய தேவர்களுக்காக
குன்று கொடு	மந்தரபர்வதத்தை நட்டு
குரை கடலை	கோஷஞ்செய்யுமியல்வை யுடைய ஸமுத்ரத்தை
கடைந்து	கடைந்து
அமுதம் அளிக்கும்	அமிருதத்தை யெடுத்துக் கொடுத்தவனும்
குரு மணி	சிறந்த ரத்னம் போன்றவனும்
என் ஆர் அமுதம்	எனக்குப் பரிபூர்ணமான அமுதம்போன்றவனு மான பெருமான்
குலவி	கொண்டாட்டத்துடனே
உறை கோயில்	எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசம் ;—
என்றும்	எப்போதும்
மிகு	வளர்ந்துவருகிற
பெரு செல்வத்து எழில் விளங்கும்	அளவற்ற செல்வத்தின் அழகு விளங்கும்படி யுள்ளவர்களாய்
மறையோர்	வேதம் வல்லவர்களாய்
ஏழ் இசையும் கேள்விகளும் இயன்ற பெரு குணத்தோர்	ஸப்தஸ்வரங்களையும் மற்றுமுள்ள அங்கங்களையும் அதிகரித்த மஹா குணசாலிகளாய்
அன்று உலகம் படைத் தவனை அனையவர்கள்	முன்பு உலகங்களைப் படைத்த பிரமனைப்போன்றவர்க ளான அந்தணர்கள் வாழ்கிற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்

அரிமேய விண்ணகரம் *** வணங்கு.—

* * *—தான்சென்று போர்புரிந்த விடங்களிலெங்கும் வெற்றியே பெற்றவனான நரகாசுரனைத் தொலைத்த திருவாழியையுடையவனும், துர்வாஸ முனியின் சாபத்தினாலே அரசிழந்த தேவர்கட்கு அருள்கூர்ந்து கடல்கடைந்து அமுதமெடுத்தளித்தவனும், ரத்னம்போற் சிறந்தவனும், அம்ருதம்போல் பரம போக்யனுமான எம்பெருமான் உவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசமாய், ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து ஆத்மகுணமும் அமையப்பெற்று, 'ஸாக்ஷாத் சதுர்முகனைப்போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியும் பண்ணவல்ல சக்திமான்கள்' என்று சொல்லத்தக்கவர்களான வைதிகர்கள் வாழுமிடமான திருநாங்கூரரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

குருமணி='[illegible]' என்னும் வடசொல் குருவெனத் திரிந்தது. ... (௨)

உம்பருமிவ் வேழுலகு மேழ்கடலு மெல்லா
முண்டபிரான், அண்டர்கள்முன் கண்டுமகிழ் வெய்த *
கும்பமிகு மதயானை மருப்பொசித்துக் கஞ்சன்
குஞ்சிபிடித் தடித்தபிரான் கோயில் * மருங்கெங்கும்
பைம்பொனொடு வெண்முத்தம் பலபுன்னை காட்டப்
பலங்கனிகள் தேன்காட்ட படவரவே ரல்குல் *
அம்பனைய கண்மடவார் மகிழ்வெய்து நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௫)

உம்பரும்	தேவஜாதியும்
இவ் ஏழ் உலகும்	இந்த ஸப்தலோகங்களும்
ஏழ் கடலும்	ஸப்த ஸாகரங்களும்
எல்லாம்	ஆகிய இவை யெல்லா வற்றையும்
உண்ட	(பிரளயகாலத்தில்) திரு வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின
பிரான்	உபகார சீலனும்,
முன்	முன்பு
அண்டர்கள்	இடையர்கள்
கண்டு	கண்ணாலே கண்டு
மகிழ்வு எய்த	களிப்படையும்படி
கும்பம் மிகு	குடம்போன்ற பெரிய மத்தகத்தையுடைய
மதம் யானை	மத்தகஜமான குவலயா பீடத்தினுடைய
மருப்பு	தந்தங்களை
ஒசித்து	முறித்துவிட்டு (உள்ளே நுழைந்து)
கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
குஞ்சி பிடித்து	மயிரைப்பிடித்து (கீழே தள்ளி)
அடித்த	அவனை யழியச்செய்த

பிரான்	உபகாரகனுமான பெருமானுடைய
கோயில்	திவ்யதேசம் ;—
மருங்கு எங்கும்	பக்கங்களிலெல்லாம்
பல புன்னை	பலபல புன்னைமரங்கள் (மொக்கும் மலருமாய்ப் பூத்து நின்று)
பைம்பொனொடு வெண் முத்தம் காட்ட	அழகிய பொன்னையும் வெளுத்தமுத்துக்களையும் பிரகாசப்படுத்தவும்
பலங்கனிகள்	பலாப்பழங்கள்
தேன் காட்ட	தேனைச் சொரிந்து காட்டவும் பெற்றதாய்,
படம் அரவு ஏர் அல்குல்	படமெடுத்த பாம்பைப் போன்று அழகிய நிதம்பத்தையும்
அம்பு அனைய கண்	அம்புபோல் கூர்மையான கண்களையும் உடைய
மடவார்	ஸ்த்ரீகள்
மகிழ்வு எய்தும்	மகிழ்ந்துவாழுமிடமான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—பிரளயப்பெருங்கடலில் உலகமெல்லாம் அழிந்துபோவதாயிருக்கையில் அவையெல்லாவற்றையும் தனது திருவயிற்றினுள்ளடக்கி ரக்ஷித்தருளினவனும், கம்ஸனாலேவப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானையைக் கொன்றொழித்துப் பிறகு கம்ஸனையும் குடுமியைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்தினின்று

கீழேதள்ளிக் கிரீடம் சிதறவடித்துக் கொன்றொழித்தவனான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

எங்குப்பார்த்தாலும் புன்னைமரங்கள் மொக்கும் மலருமாய்க் காண்கையாலே, மொக்குகள் முத்துக்கள்போலவும் மலர்கள் பொன்போலவும் விளங்கப்பெற்று, தேனைச் சொரியாநிற்கும் பலாமரங்கள் நிறைந்திருக்கப்பெற்று, அழகிற்சிறந்த மாதர்கள் மகிழ்ந்து வாழப்பெற்றதான திருநாங்கூரிலுள்ளது இத்தலம்.

கும்பம் —வடசொல்; யானையின் வடமொழி நாமங்களுள் 'கும்பீ' என்பதும் ஒன்று. 'மருப்போசித்து' என்றது கொலைசெய்தமையைக் காட்டுகிற உபசாரவழக்கு. குஞ்சி—ஆண்மயிர். .... (ங)

ஓடாத வாளரியி னுருவமது கொண்டன்
றுலப்பில்மிகு பெருவரத்த விரணியனைப் பற்றி *
வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தவன் தன்மகனுக்
கருள்செய்தான் வாழுமிடம் மல்லிகை செங்கழுநீர் *
சேடேறு மலர்ச்செருந்தி செழுங்கமுகம் பாளை
செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே *
ஆடேறு வயலாலைப் புகைகமழு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (ச)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்,
ஓடாத	போரில் பின்வாங்கமாட்டாத
ஆள் அரியின் உருவம் அது கொண்டு	நரஸிம்ஹரூபியாகி
உலப்பு இல் மிகு பெரு வரத்த	முடிவில்லாத மிகப்பெரிய வரங்களைப் பெற்றவனான
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
பற்றி	பிடித்துக்கொண்டு
வாடாத வள் உகிரால் பிளந்து	வளையாத தீக்ஷ்ணமான நகங்களினால் கிழித்து
அவன் தன் மகனுக்கு	அவனது புத்திரனான ப்ரஹ்லாதனுக்கு
அருள் செய்தான்	க்ருபை பண்ணின பெருமான்
வாழும் இடம்	எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசம்;—
மல்லிகை	மல்லிகைகளும்
செங்கழுநீர்	செங்கழுநீர்களும்
சேடு ஏறு மலர் செருந்தி	திரள் திரளாகப்பூத்த பூக்களையுடைய ஸுர புன்னைகளும்
செழு கமுகம்பாளை	அழகிய பாக்குப் பாளைகளும்
செண்பகங்கள்	செண்பகப் பூக்களும்
மணம் நாறும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
வண் பொழிலின் ஊடே	அழகிய சோலைகளின் நடுவே
ஆடு ஏறு வயல்	கரும்பு ஆடுகைக்காக ஏறின வயலில்
ஆலைப்புகை கமழும்	கரும்பாலைகளின் புகை பரிமளிக்கப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—எத்தனையோ தவங்கள்செய்து எத்தனையோ வரங்கள் பெற்றவனான இரணியனுக்காக நரஸிம்ஹரூபங்கொண்டு அவனது மார்பைக் கீண்

டொழித்து அவனது குமாரனை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் திறத்துப் பேரருள் செய்த பெருமான் வாழுமிடமாய், மல்லிகைகளும் செங்கழுநீர்களும், திரள் திரளாகப்பூத்த பூக்களையுடைய ஸுரபுன்னைகளும் பாக்குப்பாளைகளும் செண்பகமலர்களும் வாஸனைவீசப்பெற்ற அழகிய சோலைகளின் நடுவே கரும்பு ஆடுகைக்காக ஏறினவயலில் கரும்பாலைகளின் புகை பரிமளிக்கப் பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேயவிண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

சேடு—அழகு, இளமை, திரட்சி, நன்மை, பெருமை. .... (௪)

கண்டவர்தம் மனமகிழ மாவலிதன் வேள்விக்
 களவின்மிகு சிறுகுறளாய் மூவடியென்றிரந்திட்டு *
அண்டமுமிவ் வலைகடலு மவனிகளு மெல்லாம்
 அளந்தபிரா னமருமிடம் வளங்கொள்பொழி லயலே *
அண்டமுறு முழவொலியும் வண்டினங்க ளொலியும்
 அருமறையி னொலியும் மடவார் சிலம்பினொலியும் *
அண்டமுறு மலைகடலி னொலிதிகழு நாங்கூர்
 அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (௫)

கண்டவர் தம் மனம்	பார்த்தவர்களெல்லாருடைய மனமும்
மகிழ	ஆநந்தமடையும்படி
மாவலி தன் வேள்வி	மஹாபலியின் யாகபூமியிலே
களவின் மிகு	வஞ்சனைமிகுந்த
சிறு குறள் ஆய்	சிறுத்த வாமனரூபியாய்க் கொண்டு
மூ அடி என்று இரந்திட்டு	'மூவடிநிலம் தா' என்று யாசித்து
அண்டமும்	மேலுலகங்களையும்
இவ் அலை கடலும் அவனிகளும்	அலையெறிகின்ற இக் கடல்களோடு கூடின பூமண்டலத்தையும்
எல்லாம்	மற்றுமெல்லாவற்றையும்
அளந்த	அளந்துகொண்ட
பிரான்	எம்பெருமான்
அமரும் இடம்	எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசம்;—
வளம் கொள் பொழில் அயலே	அழகிய சோலைகளின் அருகே
அண்டம் உறு முழவு ஒலியும்	ஆகாசத்தளவும் வியாபிக்கிற வாத்யகோஷங்களும்
வண்டு இனங்கள் ஒலியும்	வண்டுத்திரள்களின் ரீங்காரமும்
அரு மறையின் ஒலியும்	அருமையான வேதங்களின் கோஷமும்
மடவார்	மாதருடைய
சிலம்பின் ஒலியும்	காலணிகளின் ஓசையும்
அண்டம் உறும் அலை கடலின் ஒலி திகழும்	அண்டபித்தியளவுஞ் சென்று அலையெறிகிற (பிரளயக்) கடலின் கோஷம் போலே விளங்கப்பெற்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.	

* * *—அநுகூலரோடு பிரதிகூலரோடு வாசியற யார்பார்த்தாலும் அவர்களுடைய நெஞ்சைக் கவருமதான அழகுவாய்ந்த வாமனமூர்த்தியாகி மஹாபலி

யின் யாகபூமியிலெழுந்தருளி 'என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண் கொடு' என்று யாசித்து மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று உடனே விம்மவளர்ந்து எல்லாவுலகங்களையும் ஆக்கிரமித்துக்கொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய், எங்குப்பார்த்தாலும் வாத்யகோஷங்களும் வண்டினவொலிகளும் வேதத்வநிகளும் ஸ்த்ரீகளின் நூபுரசப்தங்களும் கடலொலிபோல் விளங்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

வாள்நெடுங்கண் மலர்க்கூந்தல் மைதிலிக்கா விலங்கை
மன்னன்முடி யொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர *
தாள்நெடுந்திண் சிலைவளைத்த தயரதன்சேய் என்தன்
தனிச்சரண் வானவர்க்கரசு கருதுமிடம் தடமார் *
சேணிடங்கொள் மலர்க்கமலம் சேல்கயல்கள் வாளை
செந்நெலொடு மடுத்தரிய வுதிர்ந்தசெழு முத்தம் *
வாள்நெடுங்கண் கடைசியர்கள் வாருமணி நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (ரு)

வாள் நெடு கண்	வாள்போல் கூர்மையாய் நீண்ட திருக்கண்களையும்
மலர் கூந்தல்	பூவணிந்த கூந்தலையுமுடைய
மைதிலிக்கா	ஸீதாபிராட்டியைச் சிறைவைத்த குற்றத்திற்காக
இலங்கை மன்னன்	இராவணனுடைய
ஒருபது முடியும்	பத்துத்தலைகளும்
இருபது தோளும்	இருபதுதோள்களும்
போய் உதிர	சிதறிப்போம்படி
தாள் நெடு திண் சிலை வளைத்த	குதையோடு கூடி நீண்டு திண்ணிதான வில்லை வளைத்த
தயரதன் சேய்	தசரதபுத்திரனும்
என் தன் தனி சரண்	எனக்கு ஒப்பற்ற ரக்ஷகனும்
வானவர்க்கு அரசு	நித்யஸூரிநாதனுமான பெருமான்
கருதும் இடம்	திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசம்;—
தடம் ஆர்	பொய்கைகளில் நிறைந்திருப்பனவும்
சேண் இடம் கொள்	ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும் ஓங்கிவளர்ந்திருப்பனவுமான
கமலம் மலர்	தாமரைப்பூக்களையும்
சேல் கயல்கள் வாளை	சேல் கயல்வாளையென்னும் மீன்களையும்
செந்நெலொடு மடுத்து	செந்நெற்பயிர்களோடு சேர்த்துப்பிடித்து
அரிய	அறுக்க
உதிர்ந்த	அவற்றினின்று உதிர்ந்த
செழு முத்தம்	அழகிய முத்துக்களை
வாள் நெடு கண் கடைசியர்கள் வாரும்	வாள்போன்று நீண்ட கண்களையுடைய கடைச்சாதிப்பெண்கள் வாரித்திரட்டுமிடமான
அணி நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
அரிமேயவிண்ணகரம் * * * வணங்கு—.	

* * *— அழகிற்சிறந்த ஸீதாபிராட்டிக்காக இராவணனுடைய தலைகளும் தோள்களும் சிதறிப்போம்படி வில்வளைத்த மஹாவீரனும், எனக்கு அத்விதீய

ரக்ஷகனும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகனுமான பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்,—வயல்களிலே செந்நெற்பயிர்களை யறுக்கும் போது அவற்றைப் பிடிக்கிறபிடியில் தாமரைகளும் மீன்களும் கூடவே பிடிபட்டு அறுக்கப்பட, அவற்றினின்று உதிர்ந்த முத்துக்களை வலைச்சியர்கள் வாரித்திரட்டுமிடமான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

திருநாங்கூர் ஸமீபத்தில் கடலுள்ளதனால் அக்கடலோதமும் இங்கே வந்து கூடும்; அவ்வோதங்களுடனே முத்துக்களும் வந்துசேரும்; அவை மீன்களின் வயிற்றினுள்ளே புகும்; அவை அறுவடையில் வெளிப்பட்டன வென்க.

"சேங்நேலோடு மடுத்தரிய" என்றவிடத்து, 'செங்நெலொடு மடுத்து' என்றும் 'செங்நெலொடும் அடுத்து' என்றும் பிரிப்பர். ... . (௬)

தீமனத்தான் கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்
தேனுகனும் பூதனைத ஞருயிரும் செகுத்தான் *
காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடை யம்மான்
கருதுமிடம் பொருதுபுனல் துறைதுறை முத்துந்தி *
நாமனத்தால் மந்திரங்கள் நால்வேதமைந்து
கேள்வியோ டாறங்கம் நவின்று கலைபயின்று * அங்
காமனத்து மறையவர்கள் பயிலுமணி நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (எ)

தீ மனத்தான்	பொல்லாத நெஞ்சையுடையனை
கஞ்சனது	கம்ஸனுடைய
வஞ்சனையின்	கபடச்செய்கைக்கிணங்க
திரியும்	(கெட்ட எண்ணத்துடனே) திரிந்து கொண்டிருந்த
தேனுகனும்	தேநுகாஸுரனுடையவும்
பூதனைதன் உம்	பூதனையினுடையவும்
ஆர் உயிர்	நற்சீவனை
செகுத்தான்	முடித்தவனும்,
காமனை	மன்மதனை
பயந்த	புத்திரனாகப்படைத்தவனும்
கரு மேனி உடை அம்மான்	கரியதிருமேனியையுடையவனுமான ஸர்வேச்வரன்

கருதும் இடம்—;	
புனல்	ஜலமானது
பொருது	அலையெறிந்து
துறை துறை	துறைகள்தோறும்
முத்து	முத்துக்களை
உந்தி	தள்ளிக்கிடக்குமிடமாயும்,
நா	நாவினாலும்
மனத்தால்	மநஸ்ஸினாலும்
மந்திரங்கள்	(பகவானது) மந்த்ரங்களையும்
நால் வேதம்	நான்குவேதங்களையும்
ஆறு அங்கம்	ஆறு அங்கங்களையும்
நவின்று	அப்யஸித்து
கலை	மற்றுமுள்ள சாஸ்திரங்களையும்
பயின்று	அதிகரித்து
ஐந்து வேள்வியோடு	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களோடு கூடி

அங்கு ஆம் மனத்து	ஆமுஷ்மிகத்திலேயே பொருந்தின நெஞ்சை யுடையரான	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றதாயுமுள்ள
மறையவர்கள்	வைதிகர்கள்	அணி நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
		அரிமேயவிண்ணகரம் * * *	வணங்கு—.

* * *—தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்தலை நாரதர் சொல்லக்கேட்ட கம்ஸன் அக்கண்ணபிரானை எவ்வகையினாலேனும் முடித்துவிடவேண்டுமென நிச்சயித்துத் தன் பரிஜநங்களை நோக்கிப் பற்பல வுருவுகொண்டு அங்குப்போய் அவனை முடித்திடுமாறு கட்டளையிட, அங்ஙனம் கண்ணனை நலியப்போன அசுரர்களில் தேனுகன் என்பவனுமொருவன் ;—ஒருநாள் கண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்களோடும் ஆநிரை மேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப்பழுத்து வாஸனைவீசிக்கொண்டிருந்த வொரு பனங்காட்டையடைந்து அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங்கொண்ட தேநுகாஸுரன் கோபமூண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச்சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி பனைமரத்தின்மேல் எறிந்து அழித்தனன் என்பது வரலாறு.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்தில் மந்மதனுடைய அம்சபூதனை ப்ரத்யும்நனைப் பிறப்பித்ததனால் காமனைப்பயந்த கருமேனியுடையம்மானயினனென்க. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் வாழுமிடமாய், தண்ணீர் அலையெறிந்து துறைகள்தோறும் முத்துக்களைத் தள்ளிக்கிடக்குமிடமாய், நாவினாலும் நெஞ்சாலும் பகவந்மந்திரங்களையும் நால்வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றுமுள்ள கலைகளையும் அதிகரித்து ஆசாரப்ரதாநர்களாய் ஆமுஷ்மிகநிஷ்டர்களான வைதிகர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு. ... ... (எ)

கன்றதனால் விளவெறிந்து கனியுதிர்த்த காளை
காமருசீர் முகில்வண்ணன் காலிகள்முன் காப்பான் *
குன்றதனால் மழைதடுத்துக் குடமாடுகூத்தன்
குலவுமிடம் கொடிமதிள்கள் மாளிகை கோபுரங்கள் *
துன்றுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்
தொக்கீண்டித் தொழுதியோடு மிகப்பயிலும்சோலை *
அன்றலர்வாய் மதுவுண்டங் களிமுரலு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (அ)

கன்று அதனால்	வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு	கனி	விளாம்பழங்களை
விளவு எறிந்து	கபித்தாஸுரன்மேல் வீசியெறிந்து	உதிர்த்த	உதிரச்செய்த
		காளை	இளையவனும்,

காமரு சீர்	விரும்பத்தக்க கல்யாண குணங்களையுடையவனும்
முகில் வண்ணன்	காளமேக நிறத்தனும்,
முன்	முன்பொருகால்
காலிகள்	பசுக்களை
காப்பான்	(பெருமழையினின்று) காக்கும்பொருட்டு
குன்று அதனால்	கோவர்த்தன மலையினால்
மழை தடுத்து	மழையைத் தடை செய்தவனும்
குடம் ஆடு கூத்தன்	குடக்கூத்தாடினவனுமான பெருமான்
குலவும் இடம்	உவந்திருக்கும் திவ்ய தேசம் ;—
கொடி மதிள்கள்	த்வஜங்கள் பொருந்திய மதிள்களையும்
மாளிகை	மாளிகைகளையும்
கோபுரங்கள்	கோபுரங்களையும்
துன்று மணி மண்டபங்கள்	நெருங்கின மணிமயமான மண்டபங்களையும்
சாலைகள்	தர்ம சாலைகளையும் உடைத்தாய்,
தூ மறையோர்	பரிசுத்தரான அந்தணர்கள்
தொக்கு ஈண்டி	கும்பலாகக் கூடியிருக்குமிடமாய்,
தொழுதியொடு	பறவைகளின் ஒலியோடு
மிக பயிலும்	மிகவுங் கூடியிருக்கின்ற
சோலை	சோலைகளிலே
அன்று அலர் வாய்	அப்போதலர்ந்த செவ்விப் பூக்களில்
மது உண்டு	தேனைப்பருகி
அங்கு	அவ்விடத்தில்
அளி முரலும்	வண்டுகள் பாடப்பெற்றதான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—கன்றின் வடிவாய்வந்த வொரு அசுரனைக்கொண்டு விளாமரத்தின் வடிவாய்நின்ற மற்றோரசுரன்மீதெறிந்து இரண்டையும் முடித்தொழித்தவனும், இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தவப்போது கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்துநின்று ஆயர்பாடியைக் காத்தருளினவனும், இடைச்சாதியின் மெய்ப்பாடுதோன்றக் குடக்கூத்தாடினவனுமான பெருமான் உவந்திருக்கும் திருப்பதியாய்,—த்வஜங்கள் பொருந்திய மதிள்களையும் மாளிகைகளையும் கோபுரங்களையும் மணிமண்டபங்களையும் தர்மசாலைகளையுமுடைத்தாய், பரமபவித்திரர்களான அந்தணர்கள் திரண்டு வாழுமிடமாய், பறவைகளின் கோஷங்கள் மிக்க சோலைகளில் அப்போதலர்ந்த நறுமலர்களிலே வண்டுகள் தேனைக்குடித்து இசைபாடப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

தொழுதி—பக்ஷிகளின் த்வநி. .... (அ)

வஞ்சனையால் வந்தவள்தன் உயிருண்டு வாய்த்த
தயிருண்டு வெண்ணெ யமுதுண்டு * வலிமிக்க
கஞ்சனுயி ரதுவுண்டிவ் வுலகுண்ட காளை
கருதுமிடம் காவிரிசந் தகில்கனக முந்தி *

மஞ்சுலவு பொழிலூடும் வயலூடும் வந்து
வளம்கொடுப்ப மாமறையோர் மாமலர்கள் தூவி *
அஞ்சலித்தங் கரிசரணென் றிறைஞ்சுமணி நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (கூ)

வஞ்சனையால் வந்தவள் தன்	கபட வேஷத்தோடு வந்தவளான பேய்ச்சியினுடைய
உயிர் உண்டு	உயிரை உறிஞ்சியுண்டவனும்
வாய்த்த தயிர் உண்டு	கையிலகப்பட்ட தயிரையெல்லாம் உண்டவனும்
வெண்ணெய் அமுது உண்டு	வெண்ணெயை அமுது செய்தவனும்
வலி மிக்க	பலசாலியான
கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
உயிர் அது உண்டு	உயிரை அபஹரித்தவனும்
இ உலகு உண்ட	இவ்வுலகங்களையெல்லாம் (பிரளயக்கடல் கொள்ளாதபடி) அமுது செய்தவனுமுள்ள
காளை	யுவாவானவன்
கருதும் இடம்—;	
காவிரி	காவிரியாறானது
சந்து	சந்தன மரங்களையும்
அகில்	அகில் மரங்களையும்
கனகம்	ஸ்வர்ணங்களையும்
உந்தி	தள்ளிக் கொண்டுவந்து
மஞ்சு உலவு பொழிலூடும்	மேகமண்டலத்தளவும் ஓங்கின சோலைகளிலும்
வயலூடும்	கழனிகளிலும்
வந்து	பிரவேசித்து
வளம் கொடுப்ப	(அவற்றுக்குச்) செழிப்பையுண்டாக்கப் பெற்றதும்,
மாமறையோர்	மஹா வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள்
மா மலர்கள் தூவி	சிறந்த புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து
அஞ்சலித்து	கைகூப்பிநின்று
அரி சரண் என்று இறைஞ்சும்	'ஹரீ! உன் திருவடிகளே சரணம்' என்றுசொல்லி வணங்கப்பெற்றதுமான
அணி நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.	

* * *—பேய்வடிவைமறைத்துத் தாய்வடிவோடு வந்த பூதனையின் உயிரை விஷங்கலந்த முலைப்பாலுடனே உறிஞ்சியுண்டவனும், அந்த விஷத்திற்கு மாற்றாகத் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றை வாரியுண்டவனும், கம்ஸனுடைய உயிரையும் முடித்தவனும், உலகமுண்ட பெருவாயனுமான பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் திருப்பதியாய்,—காவேரியானது சந்தன மரங்களையும் அகில்மரங்களையும் நவரத்னங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு வந்து சோலைகளிலும் வயல்களிலும் புகுந்து அவற்றிற்குச் செழிப்பையுண்டாக்கப்பெற்றதாய், பரமவைதிகர்களான அந்தணர்கள் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கைகூப்பிநின்று 'உன் திருவடிகளேசரணம்' என்று சொல்லி வணங்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு. (கூ)

சென்றுசின விடையேழும் படவடர்த்துப் பின்னை
செவ்வித்தோள் புணர்ந்துகந்த திருமால்தன் கோயில் *
அன்றயனு மரன்சேயு மனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகர மமர்ந்த செழுங்குன்றை *
கன்றிநெடு வேல்வலவன் மங்கையர்தம் கோமான்
கலிகன்றி யொலிமாலை யைந்தினொடு மூன்றும் *
ஒன்றினொடு மொன்றுமிவை கற்றுவல்லா ருலகத்
துத்தமர்கட் குத்தமரா யும்பரு மாவர்களே. (௧0)

சென்று	தானேசென்று
சினம் எழ் விடையும்	கொடுமையிருந்த ஏழு ரிஷபங்களும்
பட அடர்த்து	முடியும்படி பொருது
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
செவ்வி தோள்	அழகிய தோளோடே
புணர்ந்து	கலந்து
உகந்த	திருவுள்ளம் மகிழ்ந்த
திருமால் தன்	லக்ஷ்மீநாதனுடைய
கோயில்	ஸந்நிதியாய்
அயனும்	பிரமனையும்
அரன் சேயும்	ருத்ரபுத்திரனை ஸுப்ரஹ்மண்யனையும்
அனையவர்கள்	ஒத்திருக்கின்றவர்கள் [வேதம்வல்லவர்களாய் அழகியவர்களான அந்தணர்கள்] வாழ்கிற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
அரிமேய விண்ணகரம்	அரிமேய விண்ணகர மென்னுந்திருப்பதியில்
அமர்ந்த	பொருந்தி யெழுந்தருளி யிருக்கிற
செழு குன்றை	அழகிய மலைபோன்ற எம்பெருமானைக்குறித்து,
கன்றி நெடு வேல் வலவன்	கோபக்குறியோடு கூடினதாய் நீண்டதான வேற்படையைத் தரிக்க வல்லவரும்
மங்கையர் தம் கோமான்	திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவருமான
கலி கன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலை	சொல்மாலையாகிய
ஐந்தினொடு மூன்றும் ஒன்றினொடும் ஒன்றும் இவை	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
கற்றுவல்லார்	ஓதியுணர்ந்து ஸேவிக்க வல்லவர்கள்
உலகத்து	இவ்வுலகத்திலே
உத்தமர்கட்கு உத்தமர் ஆய்	மிகவும் உத்க்ருஷ்டர்களாய் வாழ்ந்திருந்து (பின்பு)
உம்பரும் ஆவர்கள்	நித்யஸூரிகளோடு சேர்ந்தவர்களுமாவர்.

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணம்புணர்வதற்கு இடையூறாயிருந்த ஏழ்விடைகளையும் வலியடக்கி அப்பிராட்டியோடே ஸம்ச்லேஷித்த திருமால் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய் வேதாத்யயநத்தில் பிரமனை யொத்தவர்களாயும் அழகில் ஸுப்ரஹ்மண்யனை நிகர்த்தவர்களாயுமுள்ள அந்தணர்கள் வாழுமிடமான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியில் வாழ்கின்ற பச்சைமாமலைபோல் மேனியனை பெருமான்விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா

ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதியுணருமவர்கள் இவ்விபூதியிலே பெரும் புகழாளராய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்து பிறகு நித்யவிபூதியையும் ஆளப் பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டின ராயிற்று.

இப்பாசுரத்தில் "ஐந்தினோடு மூன்றும் ஒன்றினோடு மொன்று மிவை" என்றது ஸாபிப்ராயம்; அதாவது—க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகின்ற பாசுரங்கள் ஐந்தும், நரஸிம்ஹாவதாரம், வாமநாவதாரம், ராமாவதாரம் ஆகிய மூன்றவதாரங்களைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பாசுரங்கள் மூன்றும், அர்ச்சாவதாரபரமான முதற்பாட்டு ஒன்றும், பயனுரைத்த ஈற்றுப்பாட்டு ஒன்றும்—ஆகப் பத்துப்பாசுரங்களென்கை. இரண்டு, மூன்று, ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் பாசுரங்கள் க்ருஷ்ணாவதார விஷயங்கள். நான்கு ஐந்து ஆறும்பாசுரங்கள், முறையே, நரஸிம்ஹ வாமந ராமாவதார விஷயங்கள். ... ... (ய)

அடிவரவு.—திருமடந்தை வென்றி உம்பர் ஓடாத கண்டவர் வாள் தீமனத்தான் கன்று வஞ்சனையால் சென்று போது.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமொழி
திவ்யார்த்த தீபிகையில்
மூன்றும்பத்து முற்றிற்று.